

Bilmediğın yere git
Herkesin gittiğı yolda ne işın var?

Aykut YILDIRIM

Başlangıç

Sessizliğin Başladığı Gün

Arda o sabah alarm çalmadan uyandı.

Bu onun başına pek gelmezdi. Genelde annesi kapıyı üç kere tıklatmadan yataktan kalkmazdı. Ama o gün gözlerini açtığında içindeki huzursuzluk alarmdan daha güçlüydü.

Odasının perdesinden sızan ışık farklıydı. Sanki güneş doğmamış, sadece gökyüzü aydınlanmış gibiydi.

Yatağın kenarına oturdu. Bir süre hiçbir şey yapmadan bekledi.

Ev sessizdi.

Normalde mutfaktan çaydanlığın sesi gelirdi. Babasının radyoyu açtığını duyardı. Küçük kardeşi ayakkabısını ararken bağıırdı.

O sabah bunların hiçbiri yoktu.

Arda ayağa kalktı, koridora çıktı. Mutfak kapısı açıktı. Annesi masanın başında oturuyordu. Elinde telefon vardı ama ekrana bakmıyordu.

Sadece bekliyordu.

Arda kapının eşiğinde durdu.

Anne, bugün okula geç mi kalacağız?

Kadın başını kaldırdı. Gözlerinde telaş yoktu ama alışılmış sakinlik de yoktu.

Bilmiyorum oğlum, dedi.

Bugün her şey biraz farklı olacak galiba.

Arda bu cümleyi anlamadı. Ama sormadı da. Çünkü annesi kolay kolay böyle konuşmazdı.

Masaya oturdu. Çantasını yanına koydu. Bir süre sessizlik oldu.

Sonra mutfaktaki duvar ekranı bir anda açıldı.

Kimse dokunmamıştı.

Ekranı önce siyah bir fon belirdi. Ardından beyaz bir yazı yavaş yavaş ortaya çıktı.

Bugünden itibaren eğitim sistemi değişmiştir.

Arda kaşlarını çattı.

Ne demek bu?

Annesi cevap vermedi. Sadece ekrana bakmaya devam etti.

Yazı kayboldu. Yerine yeni bir cümle geldi.

Her öğrenciye bugün bir dosya teslim edilecektir.

Arda'nın kalbi biraz hızlandı.

Dosya mı?

Ne dosyası?

Ekran son bir cümle daha gösterdi.

Bu dosya not değildir.

Bu dosya bir yön haritasıdır.

Ekran kapandı.

Mutfakta tekrar sessizlik oldu.

Arda annesine baktı.

Anne, bu ciddi bir şey mi?

Kadın derin bir nefes aldı.

Evet, dedi.

Sanırım ciddi bir şey.

Arda çantasını omzuna aldı. Ayakkabılarını giyerken içindeki merak büyüyordu. Ama korku değildi bu. Daha çok, yaklaşan bir sınavdan önce hissedilen gerginliğe benziyordu.

Kapıyı açtıklarında apartman koridorunda alışılmadık bir kalabalık vardı. Komşular kapı önlerinde bekliyordu. Kimse bağırıyor, kimse tartışmıyordu. Sadece birbirlerine bakıyorlardı.

Aşağı indiklerinde sokak da farklıydı.

Servisler vardı.

Otobüsler vardı.

İnsanlar vardı.

Ama acele yoktu.

Sanki herkes aynı soruyu düşünüyordu.

Bugün ne olacak?

Okulun kapısına yaklaştıklarında Arda bir şey fark etti. Okulun önünde her zamankinden daha fazla öğretmen vardı. Müdür de kapının önündeydi. Normalde içeride olurdu.

Bu kez öğrencileri kapıda karşılıyordu.

Arda içeri girdi. Koridor kalabalıktı ama garip bir düzen vardı. Kimse koşmuyordu. Kimse gülmüyordu. Ama kimse ağlamıyordu da.

Herkes bekliyordu.

Sınıfa girdiğinde arkadaşları çoktan yerlerine oturmuştu.

Zeynep cam kenarında oturuyordu. Elinde kalem vardı ama yazmıyordu. Sadece masaya vurup duruyordu.

Kerem sandalyede geriye yaslanmıştı. Normalde sürekli konuşan çocuk o sabah suskundu.

Arda çantasını sıraya bıraktı.

Bir şey duyduunuz mu? diye sordu.

Zeynep başını salladı.

Hayır. Ama herkes aynı şeyi söylüyor.

Bugün bir şey değişecekmiş.

Arda cevap veremedi.

Kapı açıldı.

Sınıfa rehber öğretmen girdi.

Adı Kemal Öğretmen'di.

Bağırان bir öğretmen değildi. Ama sınıfa girdiğinde herkesin dikkati ona dönerdi. Çünkü konuşurken acele etmezdi. Sanki söylediği her kelimeyi önce kendi içinde tartardı.

Elinde kalın bir klasör vardı.

Masaya bıraktı.

Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sadece öğrencilerin yüzlerine baktı.

Sonra yavaşça konuştu.

Bugün size yeni bir ders anlatmayacağım.

Sınıfta çıt çıkmadı.

Kemal Öğretmen devam etti.

Bugün size kendinizi anlatacağım.

Arda kaşlarını çattı.

Bu nasıl olacaktı?

Öğretmen klasörü açtı. İçinden zarflar çıkardı.

Her zarfın üzerinde bir isim yazıyordu.

Öğrenciler tek tek çağrılmaya başlandı.

Zeynep

Kerem

Elif

Arda

Arda ayağa kalktı. Kalbi hızlı atıyordu ama yürüyüşü sakindi. Öğretmenin masasına yaklaştı.

Kemal Öğretmen zarfı uzattı.

Bu bir sınav sonucu değil, dedi.

Arda zarfı aldı.

Bu bir not değil.

Arda başını kaldırdı.

Bu, senin nasıl bir insan olduğuna dair bir harita.

Arda yerine döndü. Zarfı masanın üzerine koydu. Bir süre açmadı.

Sınıfta herkes aynı şeyi yapıyordu.

Kimse acele etmiyordu.

Sonunda Kerem dayanamadı.

Zarfı yırttı.

Bir sayfa çıkardı.

Yüzüne baktı.

Sonra şaşkın bir ifadeyle konuştu.

Burada matematik yok.
Sınıfta hafif bir gülüş yayıldı.
Zeynep kendi sayfasına baktı.
Burada ders notu yok.
Arda artık dayanamadı.
Zarfı açtı.
İçinden birkaç sayfa çıktı.
İlk sayfanın üstünde büyük bir başlık vardı.
Potansiyel Haritası
Altında cümleler yazıyordu.
İnsanlarla kolay iletişim kurarsın.
Bir sorunla karşılaştığında çözüm aramaktan vazgeçmezsın.
Yeni bir fikri denemekten çekinmezsın.
Arda sayfayı biraz daha yaklaştırdı.
Bu cümleler ona yabancı gelmedi.
Ama ilk kez bir kağıtta yazılı görüyordu.
Sayfanın altında küçük bir not vardı.
Bu rapor senin geleceğini belirlemez.
Ama geleceğini anlamana yardım eder.
Arda derin bir nefes aldı.
O an sınıfta kimse konuşmuyordu.
Ama herkes düşünüyordu.
Kemal Öğretmen tahtaya yaklaştı.
Bir tebeşir aldı.
Tahtaya tek bir kelime yazdı.
Sonra arkasını döndü.
Bir meslek seçmek kolaydır, dedi.
Ama bir sebep seçmek zordur.
Sınıf tamamen sessizdi.
Öğretmen son cümleyi yavaşça söyledi.
Bugünden sonra size kimse ne olacağınızı sormayacak.
Size neden olmak istediğinizi soracak.
Arda o an ilk kez şunu fark etti.
Hayatında ilk kez biri ona bir meslek söylememişti.
Sadece bir soru bırakmıştı.
Ve o soru, o sabahın sessizliğinden daha ağırdı.

Zarfın İçindeki İkinci Sayfa

Arda sayfayı kapatamadı.

Elinde tuttuğu kağıt sıradan bir rapora benzemiyordu.

Ama aynı zamanda bir kehanet gibi de değildi.

Sanki biri onu uzun zamandır izliyor, notlar alıyor, sonra da bunları sakın bir şekilde önüne koymuştu.

Sınıfta garip bir sessizlik vardı.

Bu sessizlik korkudan değildi.

Düşünmekten doğan bir sessizlikti.

Zeynep bir süre sayfaya baktıktan sonra elini kaldırdı.

Kemal Öğretmen, dedi,

bu yazılanlar değişebilir mi?

Öğretmen cevap vermek için acele etmedi.

Her zamanki gibi önce düşündü.

Elbette değişebilir, dedi.

Ama bir şartla.

Zeynep dikkat kesildi.

Çalışırsan.

Sınıfta hafif bir mırıltı oldu.

Kerem başını kaldırdı.

Yani bu kesin değil mi?

Kesin olan tek şey var, dedi öğretmen.

Senin bugün yaptığın seçimler.

Bu cümle sınıfta asılı kaldı.

Kimse hemen cevap vermedi.

Arda sayfanın altına doğru baktı.

Orada küçük bir başlık vardı.
Arda kaşlarını çattı.
Bu ne demek?
Sayfayı çevirdi.
İkinci sayfa diğerlerinden farklıydı.
Üstünde büyük bir tablo vardı.
Ama bu bir not çizelgesi değildi.
Sol tarafta cümleler yazıyordu.
Altında üç seçenek vardı.
Beklerim
Yardım isterim
Hemen denemeye başlarım
Arda içinden cevap verdi.
Hemen denemeye başlarım.
Tam o sırada sınıfın hoparlöründen bir ses duyuldu.
Sakin ama net bir ses.
Lütfen ikinci sayfayı dikkatlice inceleyiniz.
Bu bir sınav değildir.
Bu bir gözlemdir.
Sınıfta herkes başını kaldırdı.
Kerem fısıldadı.
Kim konuşuyor?
Kimse bilmiyordu.
Hoparlörden gelen ses devam etti.
Birazdan size küçük bir görev verilecek.
Görev kısa sürecek.
Ama önemli olacak.
Sınıfta hafif bir hareketlilik başladı.
Arda kalemini masaya bıraktı.
İçinde garip bir heyecan vardı.
Bu bir sınav gibi değildi.
Ama sıradan bir ders de değildi.
Kemal Öğretmen sınıfın ortasına doğru yürüdü.
Bu görevde doğru cevap yok, dedi.
Ama doğru davranış var.
Arda bu cümleyi aklında tekrar etti.
Doğru davranış.
Tam o sırada sınıfın kapısı açıldı.
İçeri okulun teknik görevlisi girdi.
Elinde küçük bir kutu vardı.

Kutuyu öğretmene verdi.
Kemal Öğretmen kutuyu masanın üzerine koydu.
Kutu metaldı.
Üstünde hiçbir yazı yoktu.
Sınıfta herkes kutuya bakıyordu.
Öğretmen kapağı açtı.
İçinden küçük bir cihaz çıktı.
Bir projektör gibi görünüyordu.
Ama daha küçüktü.
Öğretmen cihazı çalıştırdı.
Bir anda sınıfın ortasında üç boyutlu bir görüntü belirdi.
Bir köprü.
Ama köprü kırılmıştı.
Ortası çökmüş, iki tarafı havada kalmıştı.
Altında bir nehir akıyordu.
Su hızlıydı.
Tehlikeli görünüyordu.
Zeynep nefesini tuttu.
Bu gerçek mi?
Öğretmen başını salladı.
Gerçek bir olayın simülasyonu.
Sınıfın ışıkları biraz karardı.
Görüntü daha net hale geldi.
Hoparlörden aynı ses tekrar duyuldu.
Bu köprü az önce çöktü.
Karşı tarafta insanlar var.
Yardım bekliyorlar.
Arda'nın kalbi hızlandı.
Bu bir oyun değildi.
Ama tam olarak gerçek de değildi.
Ses devam etti.
Sizin göreviniz şu:
İlk adımı atacak kişiyi belirlemek.
Sınıf bir anda sessizleşti.
Kimse konuşmadı.
Kerem sandalyesinde kıpırdandı.
Ben anlamadım, dedi.
Ne yapacağız?
Kemal Öğretmen sakin bir şekilde cevap verdi.
Kimse size talimat vermeyecek.

Sadece gözlemleyeceğiz.
Bu cümle sınıfta yankılandı.
Sadece gözlemleyeceğiz.
Arda köprüye baktı.
Görüntü çok gerçekçiydi.
Su sesi duyuluyordu.
Rüzgarın uğultusu bile vardı.
Bir süre kimse hareket etmedi.
Sonra arka sıradan bir ses geldi.
Ben giderim.
Herkes başını çevirdi.
Bu sesi söyleyen Elif'ti.
Sessiz bir öğrenciydi.
Genelde konuşmazdı.
Ama o an ayağa kalkmıştı.
Kemal Öğretmen Elif'e baktı.
Neden sen?
Elif bir an durdu.
Sonra omuzlarını dikleştirdi.
Çünkü biri başlamazsa kimse başlamaz.
Sınıfta kimse gülmedi.
Kimse alkışlamadı.
Ama herkes o cümleyi duydu.
Arda Elif'e baktı.
Onu ilk kez böyle görüyordu.
Sessiz bir öğrenci değil.
Karar veren bir insan.
Kemal Öğretmen başını hafifçe salladı.
Tam o sırada hoparlörden yeni bir cümle duyuldu.
İlk davranış kaydedildi.
Sınıfta bir uğultu başladı.
Kaydedildi mi?
Ne kaydedildi?
Arda tekrar sayfasına baktı.
Az önce boş olan bir bölüm dolmuştu.
Sayfanın altında yeni bir satır belirmişti.
İnisiyatif alma
Cesaret
Sorumluluk
Arda'nın nefesi kesildi.

Bu nasıl mümkün olmuştu?
Kim yazmıştı bunu?
Kemal Öğretmen öğrencilerin yüzüne baktı.
Bu sistem sizin ne bildiğinizi ölçmez, dedi.
Sizin nasıl davrandığınızı ölçer.
Sınıfta derin bir sessizlik oldu.
Arda kalemını eline aldı.
Sayfaya tekrar baktı.
İkinci sayfanın en alt köşesinde küçük bir cümle vardı.
Az önce fark etmemişti.
Şimdi gördü.
Arda o cümleyi okurken içinden geçen düşüncayı ilk kez net duydu.
Bugün sıradan bir okul günü değildi.
Ve bu sadece başlangıçtı.

Görünmeyen Kayıt

Elif yerine oturduktan sonra sınıfta garip bir sessizlik kaldı.
Hiç kimse konuşmuyordu ama herkes aynı şeyi düşünüyordu.
Az önce olan şey gerçekten kaydedilmiş miydi?
Arda tekrar sayfasına baktı.
Az önce boş olan satır dolmuştu.
Sanki biri görünmeden yazmıştı.
Elini kaldırdı.
Kemal Öğretmen, dedi,
bu yazıları kim ekliyor?
Öğretmen yüzünde küçük bir gülümsemeyle cevap verdi.
Sen.
Arda şaşırıldı.
Ben mi?
Evet, dedi öğretmen.
Sen yazmıyorsun ama davranışın yazdırıyor.
Bu cümle sınıfta kısa bir süre dolaştı.
Kimse hemen anlamadı.
Kerem sabırsızlandı.
Yani biz fark etmeden not mu alıyoruz?
Öğretmen başını salladı.
Not değil.
Kayıt.
Arda bu kelimeyi içinden tekrar etti.
Kayıt.
Tam o sırada hoparlörden kısa bir ses duyuldu.
Tek bir cümle.
Yeni görev hazırlanıyor.

Sınıfta küçük bir hareket başladı.
Bazı öğrenciler sandalyelerinde doğruldu.
Bazıları sayfalarını kapattı.
Bazıları derin bir nefes aldı.
Arda kalbinin hızlandığını fark etti.
Ama korku değildi bu.
Bekleyiştı.
Kemal Öğretmen tahtaya yürüdü.
Tebeşiri aldı.
Yavaşça yazdı.
Sonra sınıfa döndü.
Bir insanın ne bildiğini anlamak kolaydır, dedi.
Ama ne yapacağını anlamak zordur.
Zeynep kaşlarını çattı.
Bu ne demek?
Öğretmen kısa bir süre düşündü.
Şu demek, dedi.
Bilgi sessizdir.
Davranış konuşur.
Sınıfta kimse itiraz etmedi.
Çünkü herkes az önce bunu yaşamıştı.
Tam o anda sınıfın ışıkları bir anlığına titredi.
Sonra duvar ekranı kendiliğinden açıldı.
Bu sefer görüntü bir köprü değildi.
Bir şehir haritasıydı.
Ama alışılmış bir şehir haritası gibi görünmüyordu.
Bazı bölgeler yeşildi.
Bazıları sarı.
Bazıları kırmızı.
Arda haritaya dikkatle baktı.
Kırmızı bölgeler çok fazlaydı.
Hoparlörden aynı sakin ses duyuldu.
Bu şehir enerji kesintisi yaşamaktadır.
Sınıfta herkes haritaya odaklandı.
Ses devam etti.
Hastanelerin yarısı çalışmıyor.
Ulaşım sistemi yavaşladı.
Su dağıtımını risk altında.
Kerem yerinde doğruldu.
Bu gerçek mi?

Kemal Öğretmen cevap verdi.
Gerçek bir senaryodan alınmış.
Sınıf sessizleşti.
Hoparlörden yeni bir cümle geldi.
Bir saat içinde çözüm önerisi oluşturulmalıdır.
Arda gözlerini haritadan ayırmadı.
Bir saat.
Bu bir sınav süresi gibi değildi.
Ama bir sorumluluk süresi gibi hissettirdi.
Zeynep fısıldadı.
Biz mi çözeceğiz bunu?
Kemal Öğretmen sakın bir sesle cevap verdi.
Deneyeceksiniz.
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Denemek.
Kimse kesin çözüm beklemiyordu.
Ama herkes bir şey yapması gerektiğini hissediyordu.
Arda masanın üzerindeki kalemi eline aldı.
İçinde bir düşünce oluşmaya başlamıştı.
Ama emin değildi.
Bir süre bekledi.
Sonra yavaşça konuştu.
Enerji kesildiyse, dedi,
önce en önemli yerleri çalıştırmalıyız.
Zeynep başını kaldırdı.
Yani?
Hastaneler, dedi Arda.
Önce hastaneler.
Kerem hemen ekledi.
Sonra su sistemleri.
Sınıfta ilk kez küçük bir hareket başladı.
Fikirler ortaya çıkıyordu.
Kemal Öğretmen hiçbir şey söylemedi.
Sadece izledi.
Hoparlörden yeni bir ses geldi.
Öncelik belirleme gözlemleniyor.
Arda'nın kalbi bir an hızlandı.
Sayfasına baktı.
Yine değişmişti.
Yeni bir satır eklenmişti.

Önceliklendirme

Problem çözüme

Takım çalışması

Arda nefesini tuttu.

Bu sistem gerçekten onları izliyordu.

Ama bir kamera gibi değil.

Bir ayna gibi.

Tam o sırada haritanın ortasında bir nokta yanıp sönmeye başladı.

Kırmızı bir ışık.

Sonra bir yazı belirdi.

Bir saniye sonra ışık söndü.

Harita karardı.

Sınıfta sessizlik oldu.

Herkes ekrana bakıyordu.

Hoparlörden son bir cümle duyuldu.

Asıl problem henüz başlamadı.

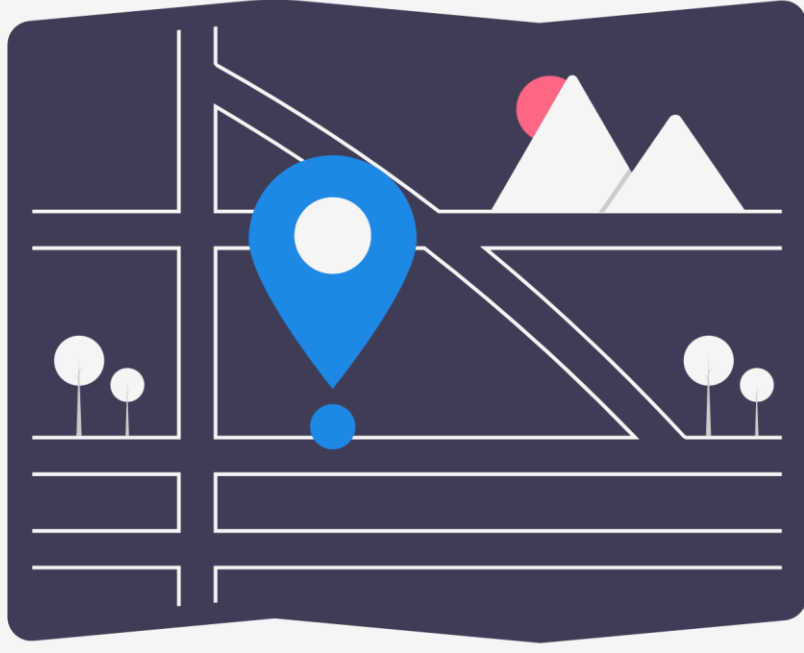
Arda içinden bir şeyin değiştiğini hissetti.

Bu artık sadece bir görev değildi.

Bu bir sorumluluktu.

Ve o sorumluluğun nerede başlayacağını biraz önce öğrenmişlerdi.

Merkezde.

Haritadaki Kırmızı Nokta

Sınıfta kimse konuşmuyordu.

Az önce ekranda görünen şehir haritası hâlâ herkesin aklındaydı.

Kırmızı bölgeler.

Yanıp sönen ışık.

Ve o son cümle.

"Asıl problem henüz başlamadı. "

Arda masasına bakıyordu ama akli başka yerdeydi.

Kalemimi parmaklarının arasında çeviriyordu.

Bu alışkanlığını kendisi bile fark etmezdi.

Ama ne zaman önemli bir şey düşünse, kalem mutlaka eline gelirdi.

Zeynep hafifçe yana eğildi.

Sence gerçekten bir problem var mı?

Arda omuz silkti.

Bilmiyorum.

Ama bir şey hazırlıyorlar.

Kerem sabırsız bir sesle konuştu.

Bence bu sadece bir tatbikat.

Yani okulun yeni sistemi falan.

Kimse hemen cevap vermedi.

Çünkü herkes aynı şeyi düşünüyordu ama kimse emin değildi.

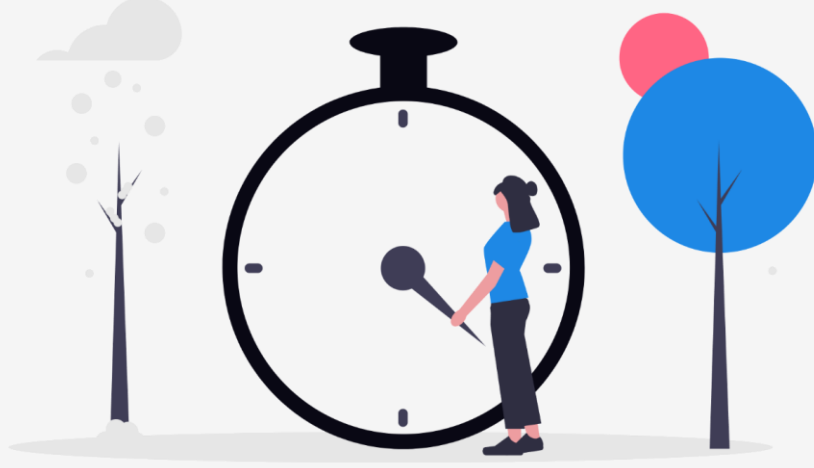
Tam o anda sınıfın kapısı yavaşça açıldı.

İçeri okul müdürü girdi.

Normalde hızlı yürürdü.
Ama o gün adımları ölçülüydü.
Sanki her adımın bir anlamı vardı.
Kemal Öğretmen yerinden kalktı.
İkisi kısa bir süre göz göze geldi.
Konuşmadılar.
Ama aralarında bir şey anlaşılmiş gibiydi.
Müdür sınıfa döndü.
Sesi sakindi.
Çocuklar, dedi,
az önce gördüğünüz harita bir simülasyon değildi.
Bu cümle sınıfa ağır bir taş gibi düştü.
Kerem hemen doğruldu.
Ne demek bu?
Müdür cevap vermek için acele etmedi.
Gerçek bir veri kullanıldı, dedi.
Zeynep'in yüzü ciddileşti.
Yani gerçekten bir yerde enerji kesintisi mi var?
Müdür başını salladı.
Evet.
Sınıfta ilk kez gerçek bir gerilim hissedildi.
Arda yutkundu.
Ama neden bize gösteriyorsunuz?
Müdür doğrudan Arda'ya baktı.
Çünkü gelecekte bu sorunları siz çözeceksiniz.
Bu cümle havada kaldı.
Ne dramatikti.
Ne de tehditkâr.
Ama sorumluluk yüklüydü.
Tam o sırada duvar ekranı tekrar açıldı.
Bu sefer görüntü daha netti.
Bir şehir merkezi.
Elektrikler kesilmiş.
Bazı binalar karanlık.
Bazılarında jeneratör ışıkları yanıyor.
Bir hastanenin önünde ambulanslar bekliyordu.
Hoparlörden bir kadın sesi duyuldu.
Enerji istasyonunda arıza devam ediyor.
Yedek sistemler sınırlı süre çalışabilir.
Sınıfta nefesler yavaşladı.

Arda gözlerini ekrandan ayıramıyordu.
Bu bir ders değildi artık.
Bu bir durumdu.
Kemal Öğretmen sınıfın ortasına doğru yürüdü.
Bir süre kimseye bakmadan ekrana baktı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Şimdi size bir soru soracağım.
Kimse hareket etmedi.
Öğretmen devam etti.
Bu şehirde ilk kurtarılması gereken yer neresi?
Kerem hemen cevap verdi.
Hastane.
Zeynep başını salladı.
Evet, önce hastane.
Arda bir an düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Ama enerji istasyonu çalışmazsa hiçbir yer uzun süre çalışamaz.
Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.
Kemal Öğretmen Arda'ya baktı.
Neden böyle düşünüyorsun?
Arda derin bir nefes aldı.
Çünkü kaynağı çözmeden sonucu düzeltemeyiz.
Bu cümle öğretmenin dikkatini çekti.
Başını hafifçe salladı.
Tam o anda Arda'nın masasındaki sayfa titredi.
Gerçekten titredi.
Sanki altından hafif bir hava geçmiş gibi.
Arda şaşkınlıkla sayfaya baktı.
Az önce boş olan bir bölüm dolmuştu.
Yeni bir satır eklenmişti.
Sebep--sonuç ilişkisi kurma
Analitik düşünme
Sorumluluk alma
Arda kalemini bıraktı.
Bu nasıl oluyor?
Zeynep eğilip baktı.
Benim sayfamda da değişmiş.
Kerem hızla kendi sayfasını açtı.
Benimki de.
Sınıfta bir anda mırıltılar yükseldi.

Kemal Öğretmen ellerini kaldırdı.
Sakin olun, dedi.
Bu sistem sizi değerlendirmiyor.
Sizi tanıyor.
Bu cümle beklenmedik bir şekilde herkesi susturdu.
Tanıyor.
Arda bu kelimeyi içinden tekrar etti.
Tam o sırada duvar ekranında harita tekrar belirdi.
Ama bu sefer farklı bir şey vardı.
Kırmızı nokta büyüyordu.
Yavaş yavaş.
Sonra haritanın ortasında yeni bir yazı çıktı.
MERKEZ ENERJİ İSTASYONU
ARIZA SÜRESİ: 42 DAKİKA
Zeynep fısıldadı.
42 dakika mı?
Kerem kaşlarını çattı.
Bu geri sayım mı?
Ekranın sağ üst köşesinde bir sayaç belirdi.
00:41:59
Sayılar geri saymaya başladı.
Sınıfta kimse konuşmadı.
Çünkü herkes aynı şeyi fark etmişti.
Bu sadece bir eğitim değildi.
Bu bir zaman meselesiydi.
Kemal Öğretmen sınıfa baktı.
Yüzünde korku yoktu.
Ama ciddiyet vardı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bugün size bir şey öğretmeyeceğim.
Sınıf tamamen sessizdi.
Bugün siz bir şey öğreneceksiniz.
Arda ekranı izliyordu.
Sayaç 00:41:12 olmuştu.
İçinde garip bir his oluştu.
Bu bir oyun değildi.
Bu bir görevdi.
Ve ilk kez şunu düşündü:
Belki de hayat, tam böyle başlıyordu.

Geri Sayım

Sınıfta kimse hareket etmiyordu.

Duvar ekranındaki sayaç sessizce akıyordu.

Rakamlar küçülüyordu.

00:40:58

00:40:57

00:40:56

Sanki sınıfın içindeki hava da o sayılarla birlikte azalıyor gibiydi.

Arda gözlerini ekrandan ayırdı.

Kalbi hızlı atıyordu ama panik değildi bu.

Bir şeyin gerçekten başladığını hissetmenin verdiği gerginlikti.

Kerem dayanamadı.

Gerçekten geri sayıyor. . . dedi.

Zeynep fısıldadı.

Bu bir sınav olamaz.

Kemal Öğretmen onların konuşmasını dinledi.

Sonra sakince cevap verdi.

Haklısınız.

Bu bir sınav değil.

Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.

Sonra öğretmen devam etti.

Bu bir durum.

Arda bu kelimeyi zihninde tekrar etti.

Durum.

Tam o anda hoparlörden yeni bir ses duyuldu.

Bu seferki ses daha hızlı konuşuyordu.

Merkez enerji istasyonunda basınç yükseliyor.

Yedek sistemler devre dışı kalabilir.

Sınıfta bir uğultu başladı.
Kerem hemen ayağa kalktı.
Ama biz ne yapacağız?
Kimse ona kızmadı.
Çünkü herkes aynı soruyu düşünüyordu.
Kemal Öğretmen tahtaya yürüdü.
Tebeşiri aldı.
Yavaşça üç kelime yazdı.
Sonra sınıfa döndü.
Panik çözüm üretmez, dedi.
Sakinlik üretir.
Arda içinden derin bir nefes aldı.
Bu cümle ona garip bir şekilde iyi gelmişti.
Tam o sırada Arda'nın masasındaki sayfa tekrar hafifçe titredi.
Bu artık tesadüf gibi görünmüyordu.
Sayfanın alt kısmında yeni bir bölüm açılmıştı.
Durum analizi
Soğukkanlılık
Sorumluluk
Arda gözlerini kısarak baktı.
Ben daha hiçbir şey yapmadım ki. . .
Kemal Öğretmen sanki onun düşüncesini duymuş gibi konuştu.
Bir şey yapmamak da bir davranıştır.
Sınıfta birkaç kişi başını kaldırdı.
Öğretmen devam etti.
Önemli olan, o anda nasıl kaldığınızdır.
Tam o anda ekran bir kez daha değişti.
Harita yakınlaştı.
Bu sefer enerji istasyonunun içi görünüyordu.
Borular
Vanalar
Kontrol panelleri
Bir köşede kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu.
Zeynep istemeden fısıldadı.
Bu çok gerçek görünüyor. . .
Hoparlörden yeni bir ses geldi.
Basınç artışı devam ediyor.
Tahmini kritik süre: 35 dakika.
Sayaç hızla ilerliyordu.
00:35:00

Kerem sinirli bir şekilde saçlarını karıştırdı.
Bir şey yapmamız gerekiyor.
Arda başını kaldırdı.
Evet, dedi.
Ama önce anlamamız gerekiyor.
Bu cümle sınıfta yankılandı.
Anlamak.
Kemal Öğretmen Arda'ya baktı.
Ne anlamamız gerekiyor?
Arda kısa bir süre düşündü.
Sorunun nereden başladığını.
Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.
Sonra Zeynep konuştu.
Yani önce sebebi bulmalıyız.
Arda başını salladı.
Evet.
Tam o anda ekranın sağ köşesinde yeni bir veri belirdi.
**BASINÇ SEVİYESİ
**%82
Kemal gözlerini büyüttü.
Bu yükseliyor.
Hoparlörden hızlı bir ses duyuldu.
Tahliye vanası kilitli.
Manuel müdahale gerekiyor.
Sınıfta bir uğultu başladı.
Manuel müdahale.
Bu kelime herkesin zihninde aynı soruyu doğurdu.
Kim yapacak?
Kemal Öğretmen sınıfa baktı.
Bu soruyu sormadı.
Sadece bekledi.
Sessizlik uzadı.
Arda'nın kalbi hızlandı.
Bir şey söylemek istiyordu.
Ama emin değildi.
Tam o sırada arka sıradan bir ses geldi.
Ben deneyebilirim.
Herkes başını çevirdi.
Bu sesi söyleyen kişi Mert'ti.
Genelde şaka yapan, derslerde çok ciddiye alınmayan bir öğrenciydi.

Ama o an yüzü tamamen ciddiye.
Kemal Öğretmen ona baktı.
Neden sen?
Mert kısa bir süre düşündü.
Sonra omuzlarını dikleştirdi.
Çünkü birinin denemesi gerekiyor.
Sınıfta kimse gülmedi.
Bu cümle sıradan değildi.
Arda Mert'e baktı.
Onu ilk kez farklı görüyordu.
Şaka yapan bir çocuk değil.
Sorumluluk alan bir insan.
Tam o anda Mert'in masasındaki sayfa titredi.
Yeni bir satır belirdi.
İnisiyatif alma
Cesaret
Kararlılık
Mert gözlerini kocaman açtı.
Ben bir şey yapmadım ki. . .
Kemal Öğretmen sakın bir sesle cevap verdi.
Karar vermek bir eylemdir.
Sınıfta derin bir sessizlik oldu.
Sayaç hızla ilerliyordu.
00:31:42
Tam o anda ekran bir anda karardı.
Bir saniye.
İki saniye.
Üç saniye.
Sonra görüntü geri geldi.
Ama bu sefer farklı bir şey vardı.
Enerji istasyonunun görüntüsü yoktu.
Yerine tek bir yazı belirdi.
Sınıfta herkes ekrana kilitlendi.
Yazı yavaşça değişti.
Arda'nın kalbi bir an duracak gibi oldu.
Zeynep fısıldadı.
Ne demek bu?
Ekrandaki yazı tekrar değişti.
Sınıfta tam bir sessizlik oldu.
Kerem yavaşça konuştu.

Yani . . .

iki problem var.

Arda ekranı izlerken içinden tek bir düşünce geçti.

Bu iş sandığımızdan daha büyük.

Sayaç ilerlemeye devam ediyordu.

00:29:59

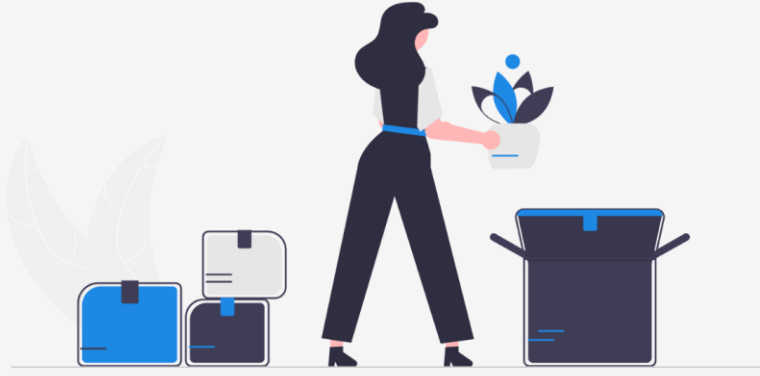
Ve o an herkes aynı şeyi fark etti.

Bu sadece bir kriz değildi.

Bu bir test de değildi.

Bu bir zincirdi.

Ve zincirin bir sonraki halkası az önce ortaya çıkmıştı.

Sessizce Değişen Roller

Ekrandaki yazı hâlâ oradaydı.

Kimse konuşmuyordu.

Ama sınıfta artık eski sessizlik yoktu.

Bu kez sessizlik, beklemekten değil sorumluluk hissetmekten doğuyordu.

Sayaç ilerlemeye devam ediyordu.

00:29:12

00:29:11

00:29:10

Kerem yerinde huzursuzca kıpırdandı.

Bu iş büyüyor, dedi.

Zeynep başını salladı.

Evet.

Arda ekrana bakmayı bırakmadı.

Bir şeylerin değiştiğini hissediyordu.

Ama ekranda değil.

Sınıfta.

Kemal Öğretmen kimseye talimat vermiyordu.

Kimseyi yönlendirmiyordu.

Sadece izliyordu.

Ve bu, durumu daha ciddi hissettiriyordu.

Tam o anda hoparlörden yeni bir ses duyuldu.

İkinci arıza su pompa sisteminde tespit edildi.

Basınç düşüşü devam ediyor.

Zeynep gözlerini büyüttü.

Enerji ve su aynı anda. . .

Kerem cümleyi tamamladı.

Bu kötü.

Arda yavaşça başını salladı.

Evet.

Ama ilk kez korku hissetmedi.

Onun yerine başka bir şey vardı.

Odaklanma.

Bir süre ekrana baktı.

Sonra kalemını eline aldı.

Masaya hafifçe vurdu.

Bir ritim gibi.

Düşünürken yaptığı bir hareketti.

Sonra konuştu.

Enerji sistemi durursa hastaneler kapanır.

Kimse itiraz etmedi.

Su sistemi durursa şehir yaşayamaz.

Zeynep hemen ekledi.

Yani iki sistem birbirine bağlı.

Arda başını salladı.

Evet.

Kerem sandalyesinde doğruldu.

O zaman hangisini önce çözmeliyiz?

Bu soru sınıfın ortasında kaldı.

Kimse hemen cevap vermedi.

Kemal Öğretmen yine konuşmadı.

Sadece bekledi.

Bu bekleyiş artık bir alışkanlık haline geliyordu.

Arda bir süre düşündü.

Sonra gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu.

Önce hangisi daha hızlı çözülebilirse onu.

Zeynep kaşlarını çattı.

Neden?

Arda derin bir nefes aldı.

Çünkü zaman kazanmak en büyük çözümdür.

Bu cümle sınıfta yankılandı.

Tam o anda Arda'nın sayfası yine titredi.

Yeni bir satır belirdi.

Önceliklendirme

Stratejik düşünme

Zaman yönetimi

Arda sayfaya baktı.

Bu artık onu şaşırtmıyordu.

Ama ciddileştiriyordu.

Tam o sırada ekran yeniden değişti.

Harita ikiye bölündü.

Sol tarafta enerji istasyonu.

Sağ tarafta su pompa merkezi.

İki ayrı sayaç belirdi.

**ENERJİ

**00:26:48

**SU

**00:18:05

Zeynep hemen fark etti.

Su sistemi daha hızlı çöküyor.

Kerem başını salladı.

Evet.

Arda kısa bir süre düşündü.

Sonra net bir sesle konuştu.

Önce su.

Bu sefer kimse tartışmadı.

Sanki sınıfta görünmeyen bir denge oluşmuştu.

Tam o anda hoparlörden yeni bir cümle duyuldu.

Öncelik kararı kaydedildi.

Kerem hafifçe güldü.

Bizi gerçekten izliyorlar.

Kemal Öğretmen bu kez konuştu.

Sizi izlemiyorlar, dedi.

Sizin nasıl düşündüğünüzü anlamaya çalışıyorlar.

Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.

Tam o anda sınıfın kapısı tekrar açıldı.

Ama bu kez içeri kimse girmedi.

Kapının önünde küçük bir robot duruyordu.

Metal gövdesi vardı.

Ama korkutucu görünmüyordu.

Sessizce içeri girdi.

Tekerlekleri yerde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Sınıf donup kaldı.

Robot sınıfın ortasında durdu.

Sonra gövdesinden küçük bir ekran açıldı.

Ekranında tek bir cümle belirdi.

Kerem fısıldadı.

Bu yeni.

Zeynep yavaşça konuştu.

Gerçekten yeni.

Robotun ekranı tekrar değişti.

İsimler sırayla belirmeye başladı.

Arda

Zeynep

Kerem

Elif

Mert

Her ismin yanında bir kelime vardı.

Arda --- Analiz

Zeynep --- İletişim

Kerem --- Koordinasyon

Elif --- Planlama

Mert --- Uygulama

Sınıfta kimse nefes almayı hatırlamıyordu.

Arda ekrana baktı.

Analiz.

Bu kelime ona yabancı gelmedi.

Ama ilk kez biri bunu onun yerine seçmişti.

Kerem başını salladı.

Ben mi koordinasyon?

Zeynep hafifçe gülümsedi.

Bence doğru.

Elif sessizce konuştu.

Planlama. . .

Bu kelimeyi sanki uzun zamandır bekliyormuş gibi söyledi.

Tam o anda hoparlörden yeni bir cümle duyuldu.

Görevler yetkinlik verilerine göre atanmıştır.

Sınıfta hafif bir uğultu başladı.

Yetkinlik verileri.

Arda sayfasına baktı.

Orada küçük bir not vardı.

Arda bu cümleyi içinden tekrar etti.

Birlikte.

Tam o anda ekranda yeni bir uyarı belirdi.

Sayaç hızla düşüyordu.

00:15:59

00:15:58

00:15:57

Sınıfta herkes aynı anda ekrana baktı.

Bu sefer kimse konuşmadı.
Çünkü herkes aynı şeyi anlamıştı.
Artık sadece düşünme zamanı bitmişti.
Hareket zamanı başlamıştı.

İlk Yanlış

Sayaç düşmeye devam ediyordu.

00:15:12

00:15:11

00:15:10

Bu kez sınıfta kimse aceleyle konuşmuyordu.

Ama herkesin içinde aynı baskı vardı.

Arda önündeki ekrana dikkatle bakıyordu.

Su pompa merkezinin iç planı görünüyordu.

Boruların yönleri

vanaların yerleri

basınç seviyeleri

Hepsi küçük işaretlerle gösterilmişti.

Ama bir şey eksikti.

Anlam.

Kerem sandalyesini masaya yaklaştırdı.

Ne yapıyoruz şimdi?

Zeynep hemen cevap vermedi.

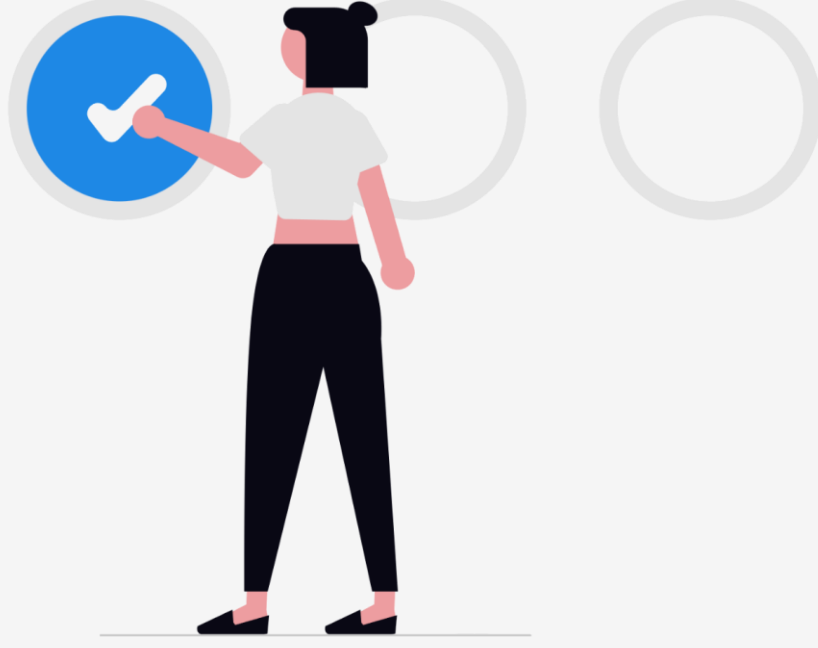
Gözleri ekranda dolaşıyordu.

Elif sessizce konuştu.
Önce sistemi anlamalıyız.
Bu cümle basitti.
Ama doğruydu.
Mert sabırsız bir şekilde ayağını sallıyordu.
Ama zaman yok.
Arda başını kaldırdı.
Var, dedi.
Herkes ona baktı.
Arda sakın bir sesle devam etti.
Yanlış bir hamle yaparsak daha çok zaman kaybederiz.
Bu cümle sınıfta yankılandı.
Kemal Öğretmen arka tarafta duruyordu.
Hiç müdahale etmiyordu.
Ama dikkatle dinliyordu.
Tam o anda hoparlörden yeni bir ses geldi.
Su basıncı yüzde 64 seviyesine düştü.
Zeynep derin bir nefes aldı.
Bu hızlı düşüyor.
Arda ekrana yaklaştı.
Bir vana kırmızı renkle işaretlenmişti.
Altında küçük bir uyarı vardı.
Kerem hemen konuştu.
Tamam, o zaman kapatalım.
Mert başını salladı.
Evet, vanayı kapatalım.
Elif bir an durdu.
Ama emin miyiz?
Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.
Zeynep kaşlarını çattı.
Başka seçenek var mı?
Arda gözlerini ekrandan ayırmadı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Var.
Herkes ona baktı.
Arda devam etti.
Ama önce şu soruyu cevaplamamız gerekiyor.
Kerem sabırsızlandı.
Hangi soru?

Arda derin bir nefes aldı.
Bu vana neden açık?
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.
Kimse hemen cevap veremedi.
Tam o anda hoparlörden yeni bir uyarı geldi.
Basınç düşüşü hızlandı.
Sayaç hızla ilerliyordu.
00:12:48
Mert dayanamadı.
Bekleyemeyiz.
Ve elini uzattı.
Ekrandaki sanal kontrol paneline dokundu.
Vana simgesi sarıya döndü.
Bir saniye.
İki saniye.
Sonra kırmızıya döndü.
Hoparlörden keskin bir uyarı sesi geldi.
Uyarı.
Sistem dengesi bozuldu.
Sınıfta herkes donup kaldı.
Ekrandaki basınç göstergesi aniden düştü.
%64
%51
%39
Zeynep korkuyla fısıldadı.
Daha kötü oldu. . .
Mert geri çekildi.
Ben sadece yardım etmek istedim.
Kimse ona kızmadı.
Ama herkes gerçeği görüyordu.
Yanlış bir hamle yapılmıştı.
Arda derin bir nefes aldı.
İçinde kısa bir hayal kırıklığı vardı.
Ama öfke yoktu.
Elif sakin bir sesle konuştu.
Durumu düzeltmemiz gerekiyor.
Kerem başını salladı.
Evet.
Tam o anda Arda'nın sayfası tekrar titredi.
Yeni bir satır belirdi.

Hata yapma
Sonuç görme
Sorumluluk alma
Arda dikkatle baktı.
Bu satır diğerlerinden farklıydı.
Altında küçük bir not vardı.
Kemal Öğretmen bu kez konuştu.
Sesi her zamanki gibi sakindi.
Kimse hata yapmaktan korkmamalı.
Sınıf ona döndü.
Ama aynı hatayı tekrar etmekten korkmalı.
Bu cümle sınıfta ağır bir şekilde kaldı.
Mert başını eğmişti.
Arda ona baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Mert.
Mert başını kaldırdı.
Arda sakın bir sesle devam etti.
Bu senin hatan değil.
Bu bizim hatamız.
Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif ekledi.
Biz bir ekibiz.
Bu cümle sınıfta bir şey değiştirdi.
Suç duygusu azaldı.
Sorumluluk hissi arttı.
Tam o anda hoparlörden yeni bir uyarı geldi.
Kritik seviye yaklaşıyor.
Sayaç hızla düşüyordu.
00:09:59
00:09:58
00:09:57
Ekrandaki sistem haritası bir anda değişti.
Yeni bir bilgi belirdi.
Sınıfta herkes ekrana kilitlendi.
Yazı yavaşça tamamlandı.
Kerem fısıldadı.
Yani. . .

biz yanlış yere müdahale ettik.
Arda başını salladı.
Evet.
Sonra ekrana dikkatle baktı.
Yeni bir kırmızı nokta yanıp sönüyordu.
Ama bu nokta sistemin ortasında değildi.
Çok daha derindeydi.
Ve altındaki yazı herkesi susturdu.
Sınıfta tam bir sessizlik oldu.
Arda içinden tek bir düşünce geçirdi.
Şimdi gerçek karar başlayacaktı.

Tek Giriş

Ekrandaki yazı hâlâ yanıp sönüyordu.

Sınıfta kimse konuşmuyordu.

Bu kez sessizlik, düşünmekten çok karar vermenin ağırlığından doğuyordu.

Sayaç ilerliyordu.

00:09:12

00:09:11

00:09:10

Zeynep gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu.

Tek giriş varsa. . .

herkes aynı anda müdahale edemez.

Kerem başını salladı.

Evet.

Bir kişi girebilir.

Mert derin bir nefes aldı.

Ben girerim.

Bu cümle hızlı gelmişti.

Ama aceleci değildi.

Sınıfta kimse gülmedi.

Kimse itiraz etmedi.

Ama kimse hemen kabul de etmedi.

Arda yavaşça başını çevirdi.

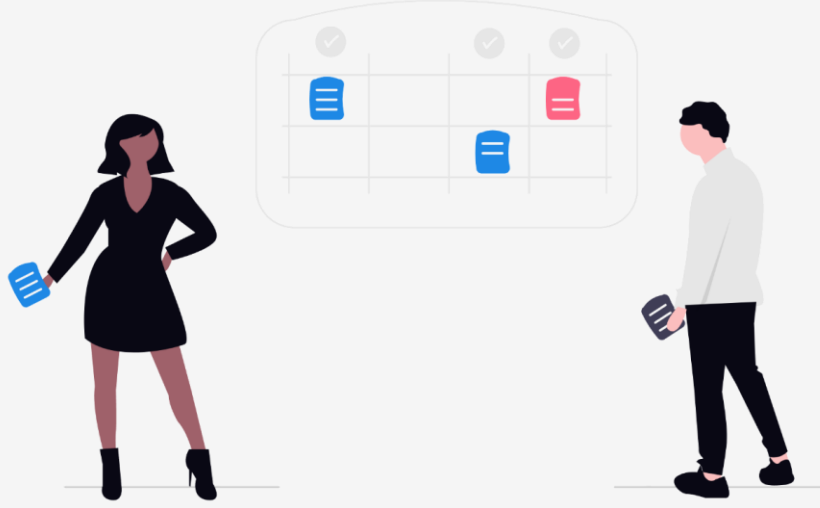
Neden sen?

Mert omuzlarını dikleştirdi.

Çünkü hatayı ben yaptım.
Bu cümle havada kaldı.
Suçluluk kokuyordu.
Ama sorumluluk da taşıyordu.
Elif hemen konuştu.
Bu bir ceza değil.
Mert sustu.
Elif devam etti.
Bu bir görev.
Bu cümle sınıfta bir denge kurdu.
Kemal Öğretmen arka tarafta duruyordu.
Gözleri öğrencilerin üzerindeydi.
Hiç müdahale etmiyordu.
Ama dikkatle izliyordu.
Arda bir süre düşündü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bu işi en hızlı kim yapabiliyorsa o girmeli.
Kerem hemen sordu.
Nasıl anlayacağız?
Arda cevap vermedi.
Sadece ekrana baktı.
Ekranda yeni bir veri belirmişti.
Zeynep dudaklarını ısırıldı.
Bu kolay bir iş değil.
Mert başını salladı.
Biliyorum.
Ama yine de ben girebilirim.
Arda bir an düşündü.
Sonra gözlerini Mert'e dikti.
Sen dar alanlarda rahat mısın?
Mert bir saniye durdu.
Sonra dürüstçe cevap verdi.
Hayır.
Bu cevap sınıfta küçük bir dalga yarattı.
Kimse beklemiyordu.
Ama doğrudu.
Elif sakın bir sesle konuştu.
Ben rahatım.
Herkes başını çevirdi.
Elif devam etti.

Geçen yıl robotik kulübünde küçük tünellerde çalıştım.
Dar alanlarda problem yaşamıyorum.
Kerem şaşkınlıkla baktı.
Bunu hiç söylememiştin.
Elif hafifçe omuz silkti.
Sorulmamıştı.
Bu cümle sınıfta kısa bir gülümseme yarattı.
Ama gerilim hâlâ oradaydı.
Tam o anda Elif'in sayfası titredi.
Yeni bir satır belirdi.
Duruma uygunluk
Gerçekçi değerlendirme
Cesaret
Elif sayfaya baktı.
Bu kez şaşırmadı.
Sadece başını hafifçe salladı.
Arda derin bir nefes aldı.
Tam o sırada hoparlörden yeni bir ses geldi.
Ana boru hattına ulaşım süresi tahmini: 6 dakika.
Sayaç hızla ilerliyordu.
00:07:48
Zeynep hemen hesap yaptı.
Gidiş 6 dakika. . .
geri dönüş de en az 6 dakika. . .
Kerem cümleyi tamamladı.
Yani hata yapma şansımız yok.
Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.
Arda gözlerini kapattı.
Bir saniye düşündü.
Sonra açtı.
Ve ilk kez net bir tonla konuştu.
Bu işi Elif yapacak.
Bu cümle sınıfta yankılandı.
Kimse bağırmadı.
Kimse alkışlamadı.
Ama herkes bu cümlenin bir karar olduğunu anladı.
Kemal Öğretmen Arda'ya dikkatle baktı.
Neden Elif?
Arda hiç tereddüt etmedi.
Bu cümle sınıfta ağır bir şekilde yerleşti.

Tam o anda Arda'nın sayfası titredi.
Yeni bir satır belirdi.
Karar verme
Liderlik
Sorumluluk
Arda sayfaya baktı.
Bu kelimeler onu gururlandırmadı.
Aksine, daha dikkatli yaptı.
Tam o sırada ekran bir anda karardı.
Bir saniye.
İki saniye.
Sonra görüntü geri geldi.
Ama bu sefer farklıydı.
Tünelin içi görünüyordu.
Karanlık.
Dar.
Ve bu kez hoparlörden gelen ses daha ciddi bir ton taşıyordu.
Yeni risk tespit edildi.
Sınıfta herkes dondu.
Ekrandaki yazı yavaşça belirdi.
Zeynep fısıldadı.
Bu planı değiştirir.
Kerem başını salladı.
Evet.
Arda ekrana baktı.
Derin bir nefes aldı.
Ve ilk kez şu düşünceyi net hissetti.
Bu artık sadece bir görev değildi.
Bu bir riskti.
Sayaç ilerlemeye devam ediyordu.
00:06:59
Ve sınıfta herkes aynı şeyi anlamıştı.
Şimdi karar vermek yeterli olmayacaktı.
Doğru kararı doğru şekilde uygulamak gerekecekti.

Görünmeyen Çözüm

Ekrandaki uyarı hâlâ yanıyordu.

Kimse hemen konuşmadı.

Bu sefer sessizlik korkudan değil, hesap yapmaktan doğuyordu.

Sayaç ilerliyordu.

00:06:32

00:06:31

00:06:30

Elif gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu.

Bu şartlarda içeri girersem. . .

çok uzun kalamam.

Zeynep başını salladı.

Evet.

Hava yetersizse süre sınırlı olur.

Kerem hemen ekledi.

O zaman daha hızlı hareket etmeliyiz.

Arda bu cümleyi duydu ama hemen kabul etmedi.

Bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.

Hayır.

Kerem kaşlarını çattı.

Ne demek hayır?

Arda sakın bir sesle devam etti.

Daha hızlı hareket etmek çözüm değil.

Daha doğru hareket etmek çözüm.

Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.

Kemal Öğretmen arka tarafta duruyordu.

Yüzünde hafif bir dikkat ifadesi vardı.
Tam o anda hoparlörden yeni bir bilgi geldi.
Tahmini güvenli çalışma süresi: 3 dakika.
Sınıfta hava bir anda değişti.
Zeynep fısıldadı.
Üç dakika. . .
Kerem başını iki yana salladı.
Bu çok kısa.
Elif gözlerini kapattı.
Bir saniye düşündü.
Sonra açtı.
Üç dakika yeter.
Bu cümle sakindi.
Ama kararlıydı.
Arda Elif'e baktı.
Emin misin?
Elif başını salladı.
Evet.
Ama önce plan yapmamız gerekiyor.
Bu cümle sınıfta yeni bir yön açtı.
Kerem hemen konuştu.
Tamam.
Plan ne?
Elif ekrana yaklaştı.
Parmağıyla tünelin girişini işaret etti.
Buradan gireceğim.
Ana vana burada.
Sonra ikinci noktayı gösterdi.
Ama dönüş yolu aynı.
Zeynep hemen hesap yaptı.
Yani hata payı yok.
Elif başını salladı.
Evet.
Tam o anda Arda'nın bakışları ekrandan ayrıldı.
Sınıfın tavanına doğru baktı.
Bir şey dikkatini çekmişti.
Havalandırma kanalı.
Sessizce dönüyordu.
Çok küçük bir detaydı.
Ama Arda'nın zihninde bir kıvılcım yaktı.

Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça sordu.
Tünelde oksijen neden düşük?
Kerem omuz silkti.
Çünkü hava yok.
Arda başını salladı.
Hayır.
Bir sebep olmalı.
Zeynep hemen düşündü.
Belki havalandırma sistemi çalışmıyordur.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.
Arda gözlerini tekrar ekrana çevirdi.
Havalandırma hattı haritada görünüyordu.
Ama gri renkteydi.
Pasif.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra net bir sesle konuştu.
Belki içeri girmek zorunda değiliz.
Sınıfta herkes ona baktı.
Kerem şaşkınlıkla konuştu.
Ne demek bu?
Arda ekrana yaklaştı.
Parmağıyla havalandırma hattını gösterdi.
Eğer bu hattı çalıştırabilirsek. . .
tünele temiz hava gönderebiliriz.
Zeynep'in gözleri büyüdü.
Yani oksijen seviyesini artırabiliriz.
Arda başını salladı.
Evet.
Elif dikkatle haritaya baktı.
Bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu mümkün.
Bu cümle sınıfta bir anda yeni bir enerji yarattı.
Kerem heyecanla konuştu.
O zaman önce havalandırmayı çalıştırıyoruz.
Arda başını salladı.
Evet.
Ama nasıl?
Tam o anda hoparlörden yeni bir uyarı geldi.

Havalandırma sistemi manuel başlatma gerektiriyor.

Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.

Kerem derin bir nefes aldı.

Yani yine bir kişi girmeli.

Zeynep kaşlarını çattı.

Ama bu sefer daha kısa bir görev.

Elif başını salladı.

Evet.

Arda sayacın ekranına baktı.

00:04:58

Zaman hızla ilerliyordu.

Tam o anda robot tekrar hareket etti.

Sessizce sınıfın ortasına geldi.

Ekranı açıldı.

Yeni bir yazı belirdi.

Sınıfta herkes robotun ekranına kilitlendi.

Yazı değişti.

Kerem derin bir nefes aldı.

Bu büyük fark.

Zeynep başını salladı.

Evet.

Elif sakın bir sesle konuştu.

Bu şans değil.

Bu çözüm.

Tam o anda Arda'nın sayfası titredi.

Yeni bir satır belirdi.

Alternatif çözüm üretme

Analitik düşünme

Yaratıcılık

Arda sayfaya baktı.

Bu kelimeler bu kez farklı hissettirdi.

Çünkü gerçekten bir şey değişmişti.

Tam o anda hoparlörden son bir uyarı geldi.

Yeni risk tespit edildi.

Sınıfta herkes dondu.

Ekrandaki yazı yavaşça belirdi.

**HAVALANDIRMA SİSTEMİNE ERİŞİM

DIŞ BİNADAN SAĞLANIYOR**

Kerem fısıldadı.

Yani. . .

bizim bulunduğumuz yerden değil.

Zeynep başını salladı.

Evet.

Elif derin bir nefes aldı.

Bu sefer dışarı çıkmamız gerekiyor.

Sayaç ilerliyordu.

00:04:12

Ve sınıfta herkes aynı şeyi fark etti.

Bu kriz artık sadece düşünerek çözülecek bir problem değildi.

Hareket etmeleri gerekecekti.

Kapının Ötesi

Sınıfta kimse konuşmuyordu.

Ekrandaki sayaç ilerlemeye devam ediyordu.

00:04:05

00:04:04

00:04:03

Bu kez herkes aynı şeyi hissediyordu.

Artık masa başında düşünme zamanı bitmişti.

Hareket zamanı başlamıştı.

Elif derin bir nefes aldı.

Dış binaya gitmemiz gerekiyor.

Kerem başını salladı.

Evet.

Ama nasıl?

Arda sınıfın kapısına baktı.

Kapı kapalıydı.

Normal bir kapı.

Ama o an farklı görünüyordu.

Sanki bir sınırdı.

Bir eşik.

Kemal Öğretmen ilk kez öne doğru bir adım attı.

Sakin bir sesle konuştu.

Bu görev sınıfın içinde bitmeyecek.

Sınıfta hafif bir hareket oldu.

Öğretmen devam etti.

Ama şunu unutmayın.

Bu cümle herkesin zihnine yerleşti.
Tam o anda robotun ekranı tekrar yandı.
Yeni bir mesaj belirdi.
Sınıfta bir anlık sessizlik oldu.
Sonra Kerem istemeden gülümsedi.
Gerçekten çıkıyoruz.
Zeynep çantasını sırtına aldı.
Refleks gibiydi.
Elif ayakkabısının bağcığını kontrol etti.
Bu küçük hareket kimsenin gözünden kaçmadı.
Hazırlık.
Arda kapıya doğru yürüdü.
Kapının koluna uzandı.
Ama açmadı.
Bir saniye durdu.
Sonra arkasını döndü.
Herkes baktı.
Hazır mıyız?
Bu soru yüksek sesle söylenmemişti.
Ama herkes duymuştu.
Kerem başını salladı.
Hazırım.
Zeynep kısa bir nefes aldı.
Ben de.
Elif sakın bir şekilde konuştu.
Başlayalım.
Arda kapıyı açtı.
Koridor sessizdi.
Normal okul koridoruna benziyordu.
Ama farklı bir şey vardı.
Duvarlardaki ekranlar yanıyordu.
Hepsinde aynı görüntü vardı.
Şehir haritası.
Kırmızı noktalar.
Ve geri sayım.
00:03:32
Kerem yavaşça konuştu.
Bu sadece bizim sınıf değil.
Zeynep başını salladı.
Evet.

Herkes görüyor.
Bu cümle önemliydi.
Çünkü o an ilk kez şunu fark ettiler.
Bu görev sadece onlara ait değildi.
Bu bir sistemdi.
Arda koridorda ilerledi.
Ayak sesleri yankılanıyordu.
Normalde gürültülü olan okul şimdi tuhaf bir şekilde sakindi.
Bir köşeyi döndüklerinde başka bir sınıfın kapısı açıktı.
İçeride öğrenciler vardı.
Onlar da ekranlara bakıyordu.
Onlar da plan yapıyordu.
Kerem yavaşça fısıldadı.
Herkes bir şey çözüyor.
Zeynep cevap verdi.
Evet.
Farklı sorunlar.
Bu cümle Arda'nın zihninde yer etti.
Farklı sorunlar.
Demek ki sistem büyüktü.
Tam o anda hoparlörden yeni bir anons duyuldu.
Tüm ekipler dikkat.
Bu bir tatbikat değildir.
Koridor bir anda tamamen sessizleşti.
Arda yürümeyi bıraktı.
Zeynep nefesini tuttu.
Kerem dondu.
Elif gözlerini ekrana dikti.
Hoparlör devam etti.
Gerçek veri akışı kullanılmaktadır.
Bu cümle sınıfta değil, koridorda yankılandı.
Ve ilk kez herkesin içinde aynı düşünce oluştu.
Bu gerçekten gerçektir.
Arda tekrar yürümeye başladı.
Adımları daha dikkatliydi.
Biraz sonra dış kapıya ulaştılar.
Kapı camlıydı.
Güneş ışığı içeri giriyordu.
Ama dışarı normal görünmüyordu.
Bahçede insanlar vardı.

Görevliler.
Teknik ekipler.
Bir araç park etmişti.
Üzerinde büyük bir yazı vardı.
Kerem kaşlarını çattı.
Bu ciddi.
Elif başını salladı.
Evet.
Arda kapıya yaklaştı.
Kapıyı açtı.
Dışarı çıktıklarında rüzgar yüzlerine çarptı.
Temiz hava.
Ama gergin bir atmosfer.
Bahçenin ortasında büyük bir ekran kurulmuştu.
Gerçek bir kontrol merkezi gibi görünüyordu.
Görevliler hızlı ama paniksiz hareket ediyordu.
Bir kadın onların yanına geldi.
Üzerinde resmi bir kimlik kartı vardı.
Sesi sakindi.
Siz havalandırma ekibi misiniz?
Arda kısa bir an durdu.
Bu soru beklenmedik bir şekilde gerçek hissettirdi.
Sonra başını salladı.
Evet.
Kadın hafifçe gülümsedi.
İyi.
Sizi bekliyorduk.
Bu cümle herkesi şaşırttı.
Kerem hemen sordu.
Bizi mi?
Kadın başını salladı.
Evet.
Çünkü bu sistem sizin çözüm önerinizle güncellendi.
Sınıfta bir anlık sessizlik oldu.
Zeynep fısıldadı.
Yani. . .
bizim fikrimiz gerçekten kullanılıyor.
Kadın sakin bir şekilde cevap verdi.
Evet.
Tam o anda büyük ekranda yeni bir uyarı belirdi.

Sayaç ilerliyordu.

00:02:18

Arda ekrana baktı.

Sonra arkadaşlarına döndü.

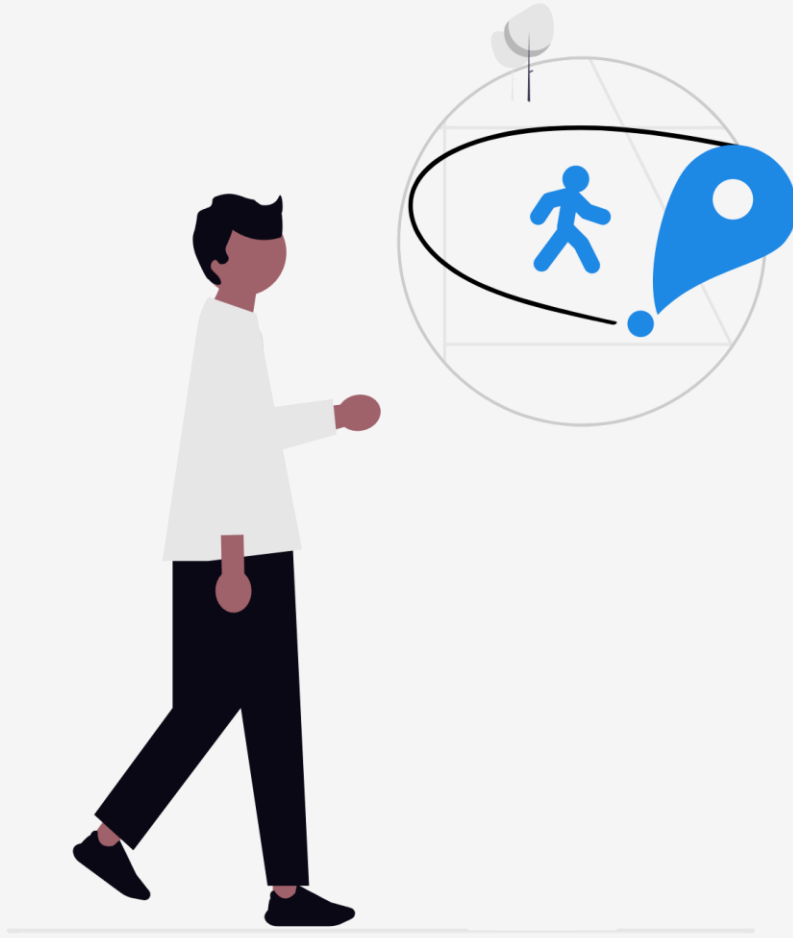
Bu mesafe kısa değildi.

Ama imkânsız da değildi.

Derin bir nefes aldı.

Ve ilk kez içinden şu cümle geçti.

Artık geri dönüş yoktu.

120 Metre

Büyük ekrandaki sayı sabit kalmıyordu.

Ama sayaç hızla düşüyordu.

00:02:07

00:02:06

00:02:05

Arda mesafeye baktı.

Sonra arkadaşlarına.

120 metre uzun bir yol değildi.

Ama o an, zamanın içindeyken her metre ağırlaşmış gibiydi.

Kerem derin bir nefes aldı.

Koşarsak yetişiriz.

Zeynep hemen cevap verdi.

Koşmak yetmez.

Bu cümle kısa ama netti.

Elif çevreye baktı.

Bahçenin sol tarafında gri renkli bir bina vardı.
Üzerinde küçük bir tabela asılıydı.
Kadın görevli onların bakışını fark etti.
Havalandırma sistemi o binanın arkasında, dedi.
Arda başını salladı.
Teşekkür ederiz.
Kadın kısa bir an durdu.
Sonra ekledi.
Ama dikkatli olun.
Bu cümle alışılmış bir uyarı gibi değildi.
Tonunda gerçek bir ciddiyet vardı.
Kerem hafifçe gülümsedi.
Zaten dikkatliyiz.
Kadın gözlerini Kerem'e dikti.
Bu bir hız yarışı değil.
Bu bir karar yarışı.
Bu cümle Kerem'in yüzündeki gülümsemeyi sildi.
Arda arkadaşlarına baktı.
Hazır mıyız?
Kimse yüksek sesle cevap vermedi.
Ama hepsi başını salladı.
Arda ilk adımı attı.
Sonra diğerleri.
Bahçede yürürken ayak sesleri çakıl taşlarının üzerinde hafifçe yankılanıyordu.
Rüzgar hafif esiyordu.
Ama içlerindeki gerginlik daha güçlüydü.
Sayaç ilerliyordu.
00:01:46
Zeynep hızlı adımlarla yürürken konuştu.
Planı tekrar edelim.
Elif hemen cevap verdi.
Ben içeri giriyorum.
Kerem ekledi.
Ben dışarıdan yönlendireceğim.
Arda kısa bir süre düşündü.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Ben sistemi takip edeceğim.
Bu cümle küçük ama önemliydi.
Çünkü ilk kez roller netleşmişti.
Tam o sırada hoparlörden yeni bir uyarı geldi.

Su basıncı kritik seviyeye yaklaşıyor.

Kerem başını kaldırdı.

Zaman daralıyor.

Arda gözlerini ekrana çevirdi.

Sayaç hızla düşüyordu.

00:01:21

Teknik merkezin yanına geldiklerinde kapı yarı açıktı.

Bu detay herkesi şaşırttı.

Kapı açık mı bırakılmıştı?

Yoksa biri onları bekliyor muydu?

Elif kapıya yaklaştı.

Bir saniye durdu.

Sonra içeri baktı.

İçerisi loştu.

Metal borular

kalın kablolar

ve büyük bir fan sistemi görünüyordu.

Kerem fısıldadı.

Burası doğru yer.

Arda başını salladı.

Evet.

Elif içeri adım attı.

Ayakkabısının sesi metal zeminde yankılandı.

Tak.

Bu ses küçük ama gergindi.

Tam o anda içerideki büyük fan aniden durdu.

Bir anda.

Sessizlik.

Herkes dondu.

Zeynep nefesini tuttu.

Fan neden durdu?

Kerem hızlıca konuştu.

Elektrik kesilmiş olabilir.

Arda başını salladı.

Hayır.

Bu kasıtlı olabilir.

Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.

Tam o anda içerideki panelin üzerinde kırmızı bir ışık yandı.

Sonra ekranda bir yazı belirdi.

Elif geri döndü.

Ne demek bu?
Kerem hemen panelin yanına geldi.
Parmaklarıyla tuşlara dokundu.
Ama hiçbir şey olmadı.
Panel tepki vermiyordu.
Zeynep kaşlarını çattı.
Bu normal bir arıza değil.
Arda dikkatle ekrana baktı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu bir güvenlik kilidi.
Kerem başını çevirdi.
Yani?
Arda derin bir nefes aldı.
Yani sistem kendini korumaya almış.
Bu cümle herkesin içinde aynı soruyu doğurdu.
Nasıl açılacak?
Tam o anda hoparlörden yeni bir mesaj geldi.
Yetkisiz erişim tespit edildi.
Sınıfta değil, binanın içinde yankılandı bu ses.
Zeynep gözlerini büyüttü.
Yetkisiz mi?
Kerem şaşkınlıkla konuştu.
Ama bize izin verilmişti.
Arda gözlerini panelden ayırmadı.
Bir şey eksik.
Bu cümle kısa ama ağırdı.
Elif sabırsızlandı.
Ne eksik?
Arda bir adım geri çekildi.
Panelin üst kısmına baktı.
Orada küçük bir yuva vardı.
Boş.
Sanki bir kart yeri.
Bir anahtar yeri.
Arda yavaşça konuştu.
Kimlik doğrulama gerekiyor.
Bu cümle ortamı tamamen değiştirdi.
Zeynep hemen sordu.
Kimliği kim verecek?

Tam o anda arkadan bir ayak sesi duyuldu.
Yavaş.
Kararlı.
Hepsi aynı anda döndü.
Kapının girişinde biri duruyordu.
Kemal Öğretmen.
Ama yüzünde alışılmış ifade yoktu.
Daha ciddi görünüyordu.
Elinde küçük bir kart vardı.
Ve ilk kez şu cümleyi söyledi.
Bu noktadan sonra sadece teknik bilgi yetmez.
Sorumluluk gerekir.
Sonra kartı panelin yuvasına doğru uzattı.
Ama yerleştirmede.
Durdu.
Ve öğrencilerin gözlerinin içine baktı.
Kim bu sistemi başlatacak?

Yetki

Kemal Öğretmen kartı elinde tutuyordu.

Panelin önünde duruyordu.

Ama kartı yuvasına yerleştirmiyordu.

Bir süre kimse konuşmadı.

Fan durmuştu.

Sistem kilitliydi.

Sayaç ilerliyordu.

00:00:58

Bu kez sessizlik çok farklıydı.

Zamanın sesini duyabilecek kadar derin bir sessizlikti.

Kerem yavaşça konuştu.

Hocam. . .

neden siz yapmıyorsunuz?

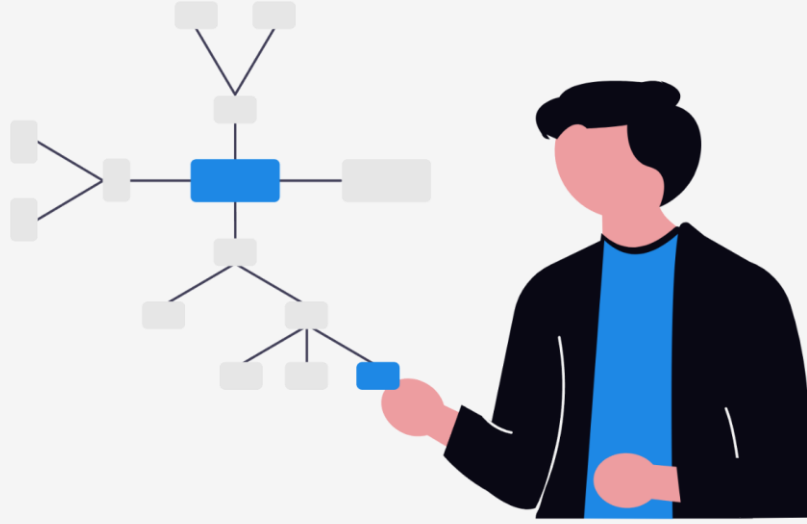
Bu soru herkesin aklından geçmişti.

Ama ilk kez biri yüksek sesle söylemişti.
Kemal Öğretmen Kerem'e baktı.
Yüzünde ne kızgınlık vardı ne de acele.
Çünkü bu görev sizin, dedi.
Bu cümle basitti.
Ama ağırlığı büyüktü.
Zeynep nefesini tuttu.
Ama kart sizde.
Kemal Öğretmen başını hafifçe salladı.
Evet.
Sonra devam etti.
Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Artık mesele teknik bir sistem değildi.
Bir seçim meselesiydi.
Arda panelin önünde duruyordu.
Kartın küçük plastik yüzeyine baktı.
Bu bir anahtar gibiydi.
Ama kapı açan bir anahtar değil.
Sorumluluk açan bir anahtar.
Sayaç ilerliyordu.
00:00:46
Elif yavaşça konuştu.
Kartı takarsak sistem çalışır mı?
Kemal Öğretmen kısa bir an düşündü.
Büyük ihtimalle.
Kerem hemen sordu.
Ya çalışmazsa?
Kemal Öğretmen dürüstçe cevap verdi.
O zaman başka bir çözüm buluruz.
Bu cevap herkesi şaşırttı.
Çünkü kesinlik yoktu.
Ama güven vardı.
Zeynep Arda'ya baktı.
Ne düşünüyorsun?
Bu soru bir liderlik sorusu değildi.
Bir güven sorusuydu.
Arda kartı dikkatle inceledi.
Panelin ışıkları yanıp sönüyordu.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça konuştu.

Kartı takmak çözüm değil.
Kerem kaşlarını çattı.
Ne demek bu?
Arda devam etti.
Kart sadece sistemi açar.
Ama doğru ayarı yapmazsak sorun devam eder.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.
Kemal Öğretmen hafifçe başını salladı.
Devam et.
Arda ekrana baktı.
Bir veri dikkatini çekmişti.
Basınç seviyesi.
Hızla düşüyordu.
00:00:31
Elif hemen fark etti.
Önce sistemi hazırlamamız gerekiyor.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Kerem panelin tuşlarına baktı.
Hangi ayar?
Arda parmağıyla ekrandaki bir noktayı işaret etti.
Hava akış yönü.
Bu cümle küçük ama kritikti.
Elif hemen panelin yanına yaklaştı.
Eğer hava ters yönde başlarsa. . .
cümleyi tamamlamadı.
Ama herkes anladı.
Sistem çalışır ama çözüm olmaz.
Kemal Öğretmen sessizce izliyordu.
Hiç müdahale etmiyordu.
Bu, güvenin en zor haliydi.
Tam o anda sayaç hızla düşmeye başladı.
00:00:20
00:00:19
00:00:18
Zeynep nefesini hızlandırdı.
Zaman kalmıyor.
Kerem kartı işaret etti.
Artık karar vermeliyiz.
Elif panelin ayarlarını kontrol etti.

Sonra başını kaldırdı.
Hazır.
Bu kelime sakın ama netti.
Arda derin bir nefes aldı.
Kemal Öğretmen kartı hâlâ elinde tutuyordu.
Ama artık kartın ağırlığı değişmişti.
Bir araç olmaktan çıkmıştı.
Bir sorumluluğa dönüşmüştü.
Arda öğretmenin gözlerine baktı.
Sonra kartı işaret etti.
Hocam. . .
Kemal Öğretmen kartı ona uzattı.
Bu hareket yavaştı.
Ama anlamı büyüktü.
Arda kartı aldı.
Elinde ilk kez böyle bir şey tutuyordu.
Bir sistemin anahtarı.
Bir kararın başlangıcı.
Sayaç ilerliyordu.
00:00:10
Elif panelin başındaydı.
Zeynep ekranı izliyordu.
Kerem yanlarında duruyordu.
Arda kartı yuvaya doğru yaklaştırdı.
Bir saniye durdu.
Sonra derin bir nefes aldı.
Ve kartı yerine yerleştirdi.
Klik.
Paneldeki ışıklar bir anda yandı.
Fan yavaşça dönmeye başladı.
Önce hafif bir uğultu.
Sonra güçlü bir ses.
Hava akışı hızlandı.
Ekranında yeni bir veri belirdi.
Zeynep istemeden gülümsedi.
Çalışıyor.
Kerem derin bir nefes verdi.
Gerçekten çalışıyor.
Elif gözlerini ekrandan ayırmadı.
Ama konuşmadı.

Çünkü hâlâ bitmemiştii.
Tam o anda panelde yeni bir uyarı belirdi.
Sistem aktif.
Ama ekran hemen değiştii.
Kırmızı bir yazı yandı.
Fan dönmeye devam ediyordu.
Ama ekranda yeni bir harita açıldı.
Bu sefer başka bir bölge kırmızı yanıyordu.
Zeynep fısıldadı.
Bu ne şimdi?
Arda ekrana baktı.
Ve ilk kez şunu fark etti.
Bu kriz tek bir problem değildi.
Bir zincirdi.
Ve zincirin bir sonraki halkası az önce ortaya çıkmıştı.

Zincirin İkinci Halkası

Fan dönmeye devam ediyordu.

Önce yavaş.

Sonra daha güçlü.

Havanın sesi metal boruların içinde dolaşırken herkes aynı anda derin bir nefes aldı.

Sanki sadece sistem değil, onların içindeki gerginlik de hareket etmişti.

Ekrandaki değerler değişiyordu.

OKSİJEN SEVİYESİ: %48

%52

%57

Zeynep ilk kez rahat bir nefes verdi.

Yükseliyor.

Kerem istemeden gülümsedi.

Başardık.

Bu kelime kısa ama güçlüydü.

Başardık.

Elif hâlâ panele bakıyordu.

Gözleri dikkatliydi.

Henüz bitmedi, dedi.

Bu cümle herkesin yeniden ciddileşmesine yetti.

Arda ekranı izliyordu.

Rakamlar yükseliyordu.

Ama zihninde başka bir şey dolaşıyordu.

Bu kadar kolay olmamalıydı.

Tam o anda paneldeki ışık bir an titredi.

Sonra yeni bir uyarı sesi duyuldu.

Kısa.

Keskin.
Ekran bir saniyeliğine karardı.
Sonra tekrar açıldı.
Ama bu sefer görüntü farklıydı.
Yeni bir harita.
Yeni bir kırmızı nokta.
Zeynep kaşlarını çattı.
Bu bizim sistem değil.
Kerem yaklaştı.
Başka bir bina.
Elif ekrana dikkatle baktı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça söyledi.
Bu şehir merkezi.
Sınıfta değil, teknik odada kısa bir sessizlik oldu.
Arda ekranın üst kısmındaki başlığı okudu.
Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Kerem derin bir nefes aldı.
Yani. . .
asıl sistem orası.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif ekledi.
Biz sadece ilk halkayı çözdük.
Bu cümle herkesin zihninde yankılandı.
İlk halka.
Tam o anda hoparlörden yeni bir anons duyuldu.
Havalandırma sistemi stabil.
Ama su dağıtım merkezi basınç kaybı yaşıyor.
Ses sakindi.
Ama içeriği ağırdı.
Arda gözlerini ekrandan ayırmadı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça sordu.
Ne kadar zamanımız var?
Hoparlörden cevap geldi.
Tahmini süre: 18 dakika.
Kerem başını iki yana salladı.
Bu iş bitmeyecek galiba.
Elif sakın bir şekilde konuştu.

Bitmesi gerekmiyor.
Bu cümle beklenmedikti.
Zeynep Elif'e baktı.
Ne demek istiyorsun?
Elif gözlerini ekrandan ayırmadan cevap verdi.
Bu bir görev değil.
Bu bir süreç.
Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Artık mesele tek bir çözüm değildi.
Sürekli çözüm üretmekti.
Tam o anda Kemal Öğretmen öne doğru bir adım attı.
Uzun zamandır konuşmamıştı.
Şimdi sakın bir sesle konuştu.
Bir sistem kurulduğunda. . .
her zaman yeni bir sorun çıkar.
Kimse itiraz etmedi.
Çünkü herkes bunu az önce yaşamıştı.
Öğretmen devam etti.
Bu cümle sınıfta değil, odanın içinde ağır bir şekilde yerleşti.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra ekrana baktı.
Kırmızı nokta yanıp sönüyordu.
Ama bu sefer korku hissetmedi.
Bir farkındalık hissetti.
Kerem yavaşça konuştu.
Oraya nasıl gideceğiz?
Zeynep hemen cevap verdi.
Koordinasyon merkezi üzerinden.
Elif başını salladı.
Evet.
Ama önce bilgi toplamamız gerekiyor.
Arda kısa bir süre düşündü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Hayır.
Bu sefer önce insanları korumamız gerekiyor.
Bu cümle kısa ama kritikti.
Kemal Öğretmen Arda'ya baktı.
Neden?
Arda hiç tereddüt etmedi.
Çünkü sistemler bozulabilir.

Ama insanlar zarar görürse. . .
geri dönüş olmaz.
Bu cümle ortamda derin bir sessizlik yarattı.
Tam o anda Arda'nın sayfası titredi.
Yeni bir satır belirdi.
İnsan odaklılık
Sorumluluk
Uzak görüşlülük
Arda sayfaya baktı.
Bu kelimeler artık sadece yazı değildi.
Bir davranışın sonucu olmuştu.
Tam o anda hoparlörden yeni bir anons duyuldu.
Tüm ekipler dikkat.
Bu bir sonraki görev değil.
Bu bir seviye değişimi.
Bu cümle herkesin dikkatini çekti.
Ekranında yeni bir yazı belirdi.
Kerem derin bir nefes aldı.
Bu iş büyüyor.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif sakın bir şekilde konuştu.
Ve biz de büyüyoruz.
Arda kapıya doğru baktı.
Bu kez adım atmadan önce durmadı.
Çünkü artık bir şeyi anlamıştı.
Bu hikâye bir krizle başlamıştı.
Ama bir görevle devam edecekti.

Şehir

Kapı açıldığında içeri serin bir hava doldu.
Arda ilk adımı attı.
Arkasından diğerleri.
Bu sefer yürüdükleri yer okul bahçesi değildi.
Koordinasyon merkezinin dış koridoruydu.
Duvarlar sıradan değildi.
Cam panellerden oluşuyordu.
İçeride insanlar çalışıyordu.
Hızlı ama paniksiz.
Bir ekranın önünde üç kişi veri inceliyordu.
Başka bir köşede biri telefonla konuşuyordu.
Bir teknisyen diz çökmüş kabloları kontrol ediyordu.
Kimse bağırıyordu.
Ama herkes ciddiye.
Kerem yavaşça fısıldadı.
Burası gerçek bir merkez.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif etrafına dikkatle baktı.
Ama korku yoktu yüzünde.
Dikkat vardı.
Tam o anda yanlarından geçen bir görevli durdu.
Elindeki tablete baktı.
Sonra başını kaldırdı.
Siz yeni ekip misiniz?
Arda kısa bir an durdu.
Evet.
Görevli başını salladı.
İyi.
Sizi bekliyorlar.

Bu cümle artık şaşırtıcı gelmiyordu.
Çünkü son saat içinde bir şey değişmişti.
Artık izleyen değil, çağrılan kişilerdiler.
Koridorun sonunda büyük bir kapı vardı.
Kapının üzerinde tek bir yazı asılıydı.
Kapı ağırdı.
Metaldi.
Ve kapalıydı.
Zeynep derin bir nefes aldı.
Hazır mıyız?
Kerem omuzlarını gerdi.
Hazırım.
Elif sakin bir şekilde başını salladı.
Başlayalım.
Arda kapının koluna uzandı.
Bu kez tereddüt etmedi.
Kapıyı açtı.
İçeri girdiklerinde herkes durdu.
Oda büyüktü.
Çok büyüktü.
Duvarın tamamı tek bir ekrandan oluşuyordu.
Şehir.
Gerçek şehir.
Yollar
binalar
enerji hatları
su sistemleri
Hepsi canlı olarak görünüyordu.
Kırmızı noktalar yanıp sönüyordu.
Sarı noktalar uyarı veriyordu.
Yeşil noktalar stabil görünüyordu.
Kerem istemeden fısıldadı.
Bu bir harita değil.
Zeynep cümleyi tamamladı.
Bu bir canlı sistem.
Tam o anda orta yaşlı bir kadın onlara doğru yürüdü.
Yüzünde sert bir ifade yoktu.
Ama kararlılık vardı.
Sizi tanıyorum, dedi.
Arda şaşırdı.

Gerçekten mi?
Kadın hafifçe gülümsedi.
Havalandırma çözümünü öneren ekip sizsiniz.
Elif başını salladı.
Evet.
Kadın kısa bir süre onları inceledi.
Sonra yavaşça konuştu.
O çözüm bize zaman kazandırdı.
Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Kerem ilk kez omuzlarını gevşetti.
Demek işe yaradı.
Kadın başını salladı.
Evet.
Ama yeterli değil.
Bu cümle sessiz ama ağırdı.
Kadın duvardaki ekrana döndü.
Parmağıyla bir noktayı işaret etti.
Şehir merkezinin ortası.
Kırmızı bir alan.
Arda dikkatle baktı.
Orada yoğun bir veri akışı vardı.
Kadın konuştu.
Bu bölge su dağıtımının ana noktası.
Zeynep hemen anladı.
Yani. . .
burada sorun olursa şehir etkilenir.
Kadın başını salladı.
Evet.
Elif gözlerini ekrandan ayırmadan sordu.
Sorun ne?
Kadın kısa bir an durdu.
Sonra net bir şekilde cevap verdi.
Basınç düşüyor.
Bu cümle herkesin zihninde yankılandı.
Kerem hemen sordu.
Ne kadar hızlı?
Kadın ekrana baktı.
Rakamları kontrol etti.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Beklediğimizden hızlı.

Tam o anda duvardaki ekranda grafik hareket etti.
Bir çizgi aşağı doğru indi.
Keskin bir şekilde.
Zeynep nefesini tuttu.
Bu iyi değil.
Arda grafiği izliyordu.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça sordu.
Sebep belli mi?
Kadın başını iki yana salladı.
Hayır.
Bu cümle ortamı ağırlaştırdı.
Elif kaşlarını çatı.
Yani. . .
sorunu bilmiyoruz.
Kadın başını salladı.
Evet.
Bu sefer sessizlik daha uzun sürdü.
Çünkü bu, yeni bir durumdu.
Önceki sorunlarda bir neden vardı.
Bir arıza vardı.
Bir çözüm yolu vardı.
Ama şimdi. . .
neden bilinmiyordu.
Arda ekrana yaklaştı.
Grafiği dikkatle izledi.
Bir süre sustu.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bu bir arıza gibi görünmüyor.
Kadın ona döndü.
Ne gibi görünüyor?
Arda derin bir nefes aldı.
Bir karar gibi.
Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Kerem şaşkınlıkla baktı.
Ne demek istiyorsun?
Arda ekrana işaret etti.
Basınç bir anda düşmüyor.
Yavaş yavaş azalıyor.
Zeynep hemen fark etti.

Evet.

Bu kontrollü bir düşünüş.

Elif kaşlarını çattı.

Yani biri sistemi bilerek değiştiriyor olabilir.

Bu cümle odanın içini tamamen sessizleştirdi.

Kadın ekrana baktı.

Sonra tekrar Arda'ya döndü.

Bu ihtimali biz de değerlendiriyoruz.

Bu cümle yeni bir gerçeği ortaya çıkardı.

Bu artık sadece teknik bir kriz olmayabilirdi.

Kerem yavaşça konuştu.

Yani. . .

birisi sistemi etkiliyor olabilir.

Kadın başını salladı.

Evet.

Tam o anda duvardaki ekranda yeni bir uyarı belirdi.

Kırmızı bir yazı.

Oda bir anda sessizleşti.

Zeynep fısıldadı.

Bu artık arıza değil.

Elif cümleyi tamamladı.

Bu bir müdahale.

Arda ekrana baktı.

Kalbi hızlandı.

Ama korku hissetmedi.

Bir farkındalık hissetti.

Bu hikâye artık sadece sistemleri düzeltmekle ilgili değildi.

Bir şeyi korumakla ilgiliydi.

Ve ilk kez şunu düşündü.

Şehir sadece binalardan oluşmuyordu.

Bir sistemdi.

Ve o sistemin güvenliğe ihtiyacı vardı.

iz

Odadaki sessizlik uzun sürmedi.

Ama kısa da değildi.

Herkes duvardaki kırmızı yazıya bakıyordu.

Bu cümle bir alarmdan çok bir uyarı gibiydi.

Bağırılmıyordu.

Ama dikkat istiyordu.

Kerem ilk konuşan oldu.

Bu bir saldırı mı?
Kadın hemen cevap vermedi.
Ekranı yaklaştı.
Parmaklarıyla birkaç veri açtı.
Grafikler büyüdü.
Hatlar
zaman damgaları
erişim noktaları
Hepsi detaylı şekilde görünmeye başladı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Henüz saldırı diyemeyiz.
Bu cevap herkesi biraz rahatlattı.
Ama tamamen değil.
Zeynep kaşlarını çattı.
Peki ne diyebiliriz?
Kadın kısa bir an düşündü.
Bir müdahale, dedi.
Bu kelime odada yankılandı.
Müdahale.
Arda ekrana yaklaştı.
Bir çizgi dikkatini çekmişti.
Diğerlerinden farklıydı.
Daha düzgün.
Daha düzenli.
Sanki birisi bilinçli şekilde ilerliyordu.
Arda yavaşça konuştu.
Bu rastgele değil.
Kadın ona döndü.
Neden böyle düşünüyorsun?
Arda grafiği işaret etti.
Basınç düşüşü aynı aralıklarla oluyor.
Kerem yaklaştı.
Gerçekten de öyle.
Zeynep hemen ekledi.
Yani biri sistemi test ediyor olabilir.
Bu cümle odanın havasını değiştirdi.
Elif derin bir nefes aldı.
Ya da bir şey deniyor.
Kadın başını hafifçe salladı.
Bu ihtimal güçlü.

Bu cümle sessiz ama ağırdı.
Tam o anda duvardaki ekranın sağ köşesinde yeni bir veri belirdi.
Kerem kaşlarını çattı.
Dış hat mı?
Zeynep başını salladı.
Yani içeriden değil.
Elif hemen düşündü.
Bir bağlantı üzerinden geliyor olabilir.
Arda dikkatle ekrana baktı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra sakın bir sesle sordu.
Bu erişim nereden geliyor?
Kadın parmağıyla haritada bir noktayı işaret etti.
Şehrin kuzeyinde küçük bir bölge.
Sanayi alanı.
Arda gözlerini kısarak baktı.
Orası aktif bir tesis mi?
Kadın başını iki yana salladı.
Hayır.
Bu cevap beklenmedikti.
Kerem şaşkınlıkla sordu.
Kapalı bir yerden mi geliyor?
Kadın kısa bir süre sustu.
Sonra net bir şekilde konuştu.
Evet.
Bu cümle odanın içinde ağır bir şekilde kaldı.
Zeynep fısıldadı.
Kapalı bir yerden nasıl erişim olabilir?
Elif hemen cevap verdi.
Uzaktan bağlantı.
Bu kelime herkesin zihninde bir kapı açtı.
Arda tekrar haritaya baktı.
Nokta küçük görünüyordu.
Ama etkisi büyüktü.
Tam o anda hoparlörden kısa bir ses duyuldu.
Bu kez kimse konuşmadı.
Çünkü artık bu bir ihtimal değildi.
Bir tekrar vardı.
Bir düzen vardı.
Bir niyet vardı.

Kerem derin bir nefes aldı.
Bu kişi sistemi tanıyor.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif ekledi.
Ve ne yaptığını biliyor.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu bir saldırı değil.
Herkes ona baktı.
Kadın dikkatle sordu.
O zaman ne?
Arda derin bir nefes aldı.
Bir hazırlık.
Bu cümle odanın içinde yankılandı.
Hazırlık.
Kerem kaşlarını çattı.
Ne için hazırlık?
Arda kısa bir süre sustu.
Sonra ekrana işaret etti.
Bir şey deniyor.
Bir sınır arıyor.
Bir zayıf nokta arıyor.
Bu cümleler ortamın havasını tamamen değiştirdi.
Zeynep yavaşça konuştu.
Yani bu ilk adım olabilir.
Elif başını salladı.
Evet.
Kadın ekrana baktı.
Sonra ekibi dikkatle inceledi.
Bu noktada ilk kez sesi biraz daha ciddileşti.
O zaman bizim de bir karar vermemiz gerekiyor.
Bu cümle herkesin dikkatini topladı.
Kerem hemen sordu.
Nasıl bir karar?
Kadın ekrana tekrar dokundu.
Harita büyüdü.
Sanayi bölgesi netleşti.
Sonra sakin bir şekilde konuştu.
Bu noktayı izlemek yetmez.

Bu noktaya gitmemiz gerekiyor.
Bu cümle odanın içinde yeni bir gerilim yarattı.
Zeynep nefesini tuttu.
Oraya mı?
Kadın başını salladı.
Evet.
Elif kısa bir an düşündü.
Sonra sordu.
Ne kadar uzak?
Kadın ekrana baktı.
Rakamı kontrol etti.
Sonra net bir şekilde konuştu.
17 kilometre.
Kerem yavaşça başını salladı.
Bu kısa bir mesafe değil.
Arda haritaya baktı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra sakin bir sesle sordu.
Ne kadar zamanımız var?
Kadın bu soruyu bekliyormuş gibi cevap verdi.
Çok değil.
Bu cevap kısa ama ağırdı.
Tam o anda duvardaki ekranda yeni bir uyarı belirdi.
Kırmızı bir çerçeve içinde.
Oda tamamen sessizleşti.
Zeynep fısıldadı.
Bu hızlanıyor.
Elif derin bir nefes aldı.
Evet.
Kerem gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu.
Demek ki. . .
artık sadece izlemiyoruz.
Arda başını hafifçe salladı.
Evet.
Artık hareket ediyoruz.
Ve o anda herkes aynı şeyi anladı.
Bu hikâyeye artık bir kriz hikâyesi olmaktan çıkıyordu.
Bir görev hikâyesine dönüşüyordu.

Yol

Karar verilmişti.

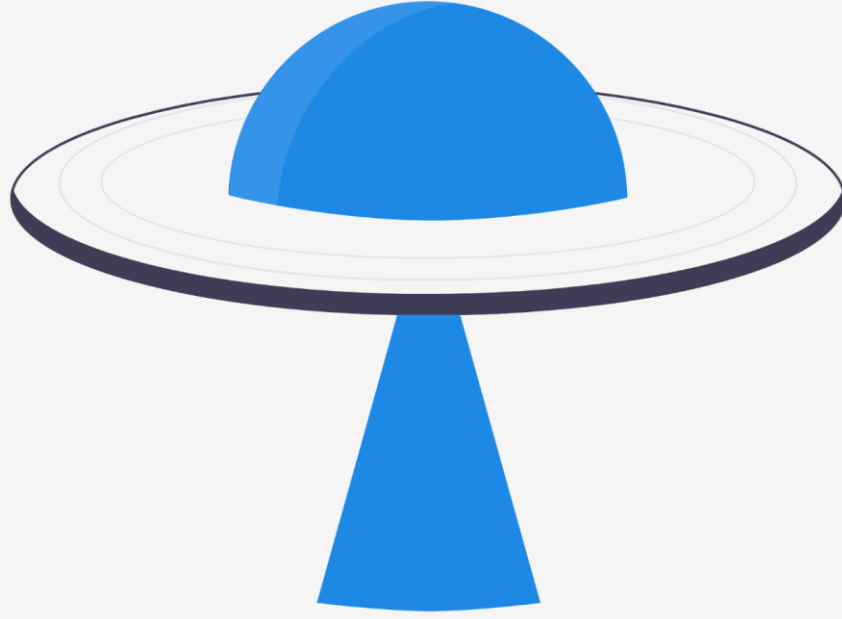
Kimse bunu yüksek sesle söylememişti.
Ama herkes anlamıştı.
Artık izlemek yetmeyecekti.
Gitmeleri gerekiyordu.
Odadaki ekran hâlâ açıktı.
Kuzeydeki sanayi bölgesi kırmızı bir nokta olarak yanıp sönüyordu.
Bu sayı küçük görünmüyordu.
Ama ulaşılamaz da değildi.
Kadın ekibe doğru döndü.
Araç hazır, dedi.
Bu cümle kısa ama netti.
Kerem istemeden sordu.
Biz mi gideceğiz?
Kadın başını salladı.
Evet.
Zeynep kaşlarını çattı.
Ama biz. . .
cümleyi tamamlamadı.
Çünkü ilk kez şu düşünce zihninde netleşmişti.
Artık sadece öğrenciler değillerdi.
Görevliydi.
Elif sakın bir sesle konuştu.
Ne yapmamız gerekiyor?
Kadın duvardaki haritayı işaret etti.
Bu noktaya gidip bağlantının kaynağını doğrulamanız gerekiyor.
Arda dikkatle dinliyordu.
Bir süre konuşmadı.
Sonra kısa bir soru sordu.
Tehlikeli mi?
Kadın cevap vermek için acele etmedi.
Bir saniye düşündü.
Sonra dürüstçe konuştu.
Bilmiyoruz.
Bu cevap herkesi susturdu.
Ama korkutmadı.
Çünkü gerçektir.
Tam o anda hoparlörden kısa bir uyarı sesi duyuldu.
Kerem derin bir nefes aldı.
Bu kişi durmuyor.
Zeynep başını salladı.

Evet.
Elif ekledi.
Ve bizi beklemiyor.
Arda ekrana baktı.
Sonra arkadaşlarına.
Bir süre konuşmadı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
O zaman biz de beklemeyelim.
Bu cümle küçük ama kararlıydı.
Kadın başını hafifçe salladı.
Güzel.
Sonra kapıya doğru işaret etti.
Hadi.
Koridordan çıktıklarında hava değişmişti.
Artık kapalı bir odada değillerdi.
Gerçek dünyanın içindeydiler.
Dış kapı açıldı.
Güneş hâlâ gökyüzündeydi.
Ama ortamda bir hareketlilik vardı.
Bahçede beyaz renkli bir araç duruyordu.
Üzerinde siyah harflerle bir yazı vardı.
Kerem araca bakarken yavaşça konuştu.
Bu gerçekten ciddi.
Zeynep kısa bir gülümseme yaptı.
Evet.
Ama abartılı değil.
Bu cümle ortamın gerilimini dengeledi.
Elif aracın yanına yaklaştı.
Kapıyı açtı.
İçeride ekranlar vardı.
Bilgisayarlar.
Haritalar.
Küçük bir kontrol merkezi gibiydi.
Arda araca binerken içinden geçen düşünceleri fark etti.
Bu bir oyun değildi.
Bu bir görevdi.
Kapı kapandı.
Motor çalıştı.
Araç yavaşça hareket etti.
İlk birkaç dakika kimse konuşmadı.

Sadece dışarıyı izlediler.
Şehir normal görünüyordu.
İnsanlar yürüyordu.
Arabalar geçiyordu.
Hayat devam ediyordu.
Ama onların içinde farklı bir duygu vardı.
Sorumluluk.
Kerem camdan dışarı bakarken konuştu.
Bu kişi neden böyle bir şey yapıyor olabilir?
Zeynep omuz silkti.
Belki test ediyordur.
Elif başını salladı.
Ya da bir şey arıyordu.
Arda sessizce dinliyordu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir sistemin zayıf noktasını bulmak isteyen biri. . .
önce küçük denemeler yapar.
Bu cümle araçta kısa bir sessizlik yarattı.
Kerem başını salladı.
Yani bu başlangıç olabilir.
Arda cevap vermedi.
Ama içinden aynı şeyi düşünüyordu.
Araç hızlandı.
Şehir merkezi geride kaldı.
Binalar azaldı.
Yollar genişledi.
Sanayi bölgesi görünmeye başladı.
Gri binalar
yüksek duvarlar
boş alanlar
Atmosfer değişmişti.
Araç yavaşladı.
Sürücü konuştu.
Hedef noktaya yaklaşıyoruz.
Herkes camdan dışarı baktı.
İleride eski bir tesis görünüyordu.
Kapısı kapalıydı.
Duvarları yıpranmıştı.
Ama tamamen terk edilmiş gibi görünmüyordu.
Zeynep fısıldadı.

Burası mı?
Sürücü başını salladı.
Evet.
Araç durdu.
Motor sesi kesildi.
Bir anlık sessizlik oldu.
Kapı açıldı.
Serin bir rüzgar içeri doldu.
Arda ilk adımı attı.
Ayakkabısı beton zemine değdi.
Ses yankılandı.
Tak.
Kerem arkasından indi.
Sonra Zeynep.
Sonra Elif.
Hepsi aynı anda binaya baktı.
Tesis sessizdi.
Ama bu sessizlik boş değildi.
Bir şey saklıyor gibiydi.
Elif yavaşça konuştu.
Kapı kilitli.
Kerem kapıya yaklaştı.
Elini kapıya koydu.
Bir an durdu.
Sonra şaşkınlıkla konuştu.
Hayır.
Zeynep yaklaştı.
Ne oldu?
Kerem kapıyı hafifçe itti.
Kapı yavaşça açıldı.
Gıcırdayarak.
Hiç kilitli değildi.
Bu detay herkesi durdurdu.
Arda kapıya baktı.
Sonra içeri.
Karanlık bir koridor görünüyordu.
Ama asıl dikkatini çeken başka bir şey oldu.
Kapının hemen yanında küçük bir ışık yanıyordu.
Zayıf.
Ama sürekli.

Bir cihaz.
Çalışıyordu.
Arda yavaşça konuştu.
Burası terk edilmiş değil.
Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Elif bir adım öne çıktı.
Sonra içeri baktı.
Bir saniye durdu.
Sonra yavaşça konuştu.
Ve biri bizi bekliyor olabilir.
Tam o anda içeriden hafif bir ses duyuldu.
Metal bir şeyin hareket ettiği bir ses.
Herkes aynı anda sustu.
Çünkü ilk kez şu düşünce netleşmişti.
Bu görev sadece bir sistem arızası değildi.
Bir karşılaşma olabilirdi.

İçeride Biri Var

Kapı hâlâ yarı açıktı.
İçeriden gelen ses çok zayıftı.
Ama gerçektı.
Metal bir şey sürtünmüş gibiydi.
Kimse konuşmadı.
Arda elini hafifçe kaldırdı.
Bu bir işaret gibiydi.
Durun.
Kerem hemen durdu.
Zeynep nefesini tuttu.
Elif dikkatle içeri baktı.
Koridor karanlıktı.
Ama tamamen değil.
Duvarın sonunda küçük bir ışık vardı.
Soluk bir sarı ışık.
Sanki bir masa lambası.
Arda yavaşça konuştu.
Burada biri var.
Bu cümle fısıltı gibiydi.
Ama herkes duydu.
Kerem refleksle sordu.
Ne yapıyoruz?
Arda hemen cevap vermedi.
Bir saniye düşündü.

Sonra sakin bir sesle konuştu.
Önce dinliyoruz.
Bu cümle ortamın ritmini değiştirdi.
Koşmak yerine durdular.
Konuşmak yerine dinlediler.
Bir süre sessizlik oldu.
Sonra tekrar bir ses.
Bu kez daha net.
Tak.
Bir adım sesi.
Zeynep fısıldadı.
Yürüyor.
Elif başını hafifçe salladı.
Evet.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça içeri adım attı.
Ayakkabısı zemine değdi.
Ses yankılandı.
Tak.
Koridor uzun görünüyordu.
Duvarlar eskiydi.
Tavan lambalarının çoğu kapalıydı.
Ama ışık olan yer yakındı.
Kerem arkasından geldi.
Sonra Zeynep.
Sonra Elif.
Adımlar yavaştı.
Ama kararlıydı.
Tam o anda koridorun sonunda bir gölge hareket etti.
Herkes aynı anda durdu.
Gölge netleşti.
Bir insan.
Orta boylu.
Yalnız.
Elinde küçük bir cihaz vardı.
Ve onları görmüştü.
Bir süre kimse konuşmadı.
O kişi de konuşmadı.
Sadece baktı.
Bu bakışta panik yoktu.

Ama dikkat vardı.
Arda ilk konuşan oldu.
Merhaba.
Ses sakindi.
Gergin değildi.
Ama hazırды.
Karşıdaki kişi kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Sizi bekliyordum.
Bu cümle herkesi şaşırttı.
Kerem istemeden sordu.
Bizi mi?
Adam başını hafifçe salladı.
Evet.
Zeynep kaşlarını çattı.
Neden?
Adam cevap vermek için acele etmedi.
Bir süre onları inceledi.
Sonra yavaşça konuştu.
Çünkü sistemdeki değişikliği siz fark ettiniz.
Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Elif dikkatle sordu.
Sisteme siz mi bağlandınız?
Adam doğrudan cevap verdi.
Evet.
Bu cevap netti.
Ama saldırgan değildi.
Arda bir adım öne çıktı.
Neden?
Bu soru kısa ama önemliydi.
Adam derin bir nefes aldı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bir şeyi göstermek için.
Bu cevap herkesi susturdu.
Kerem şaşkınlıkla baktı.
Ne göstermek?
Adam elindeki cihazı kaldırdı.
Ekranı onlara doğru çevirdi.
Küçük bir grafik görünüyordu.
Basınç eğrisi.

Ama farklıydı.
Dalgalı.
Düzensiz.
Tehlikeli.
Adam yavaşça konuştu.
Bu sistem zaten zayıflıyordu.
Bu cümle ağırdı.
Zeynep hemen sordu.
Ama siz müdahale ettiniz.
Adam başını salladı.
Evet.
Elif dikkatle baktı.
Neden?
Adam kısa bir süre sustu.
Sonra net bir şekilde konuştu.
Çünkü kimse fark etmiyordu.
Bu cümle ortamda uzun süre asılı kaldı.
Kimse fark etmiyordu.
Arda dikkatle adama baktı.
Bu kişi panik içinde değildi.
Kaçmıyordu.
Saklanmıyordu.
Bir şey anlatmaya çalışıyordu.
Arda yavaşça konuştu.
Siz sistemi bozmak istemediniz.
Adam başını hafifçe salladı.
Hayır.
Kerem kaşlarını çattı.
O zaman neden risk aldınız?
Adam cevap verdi.
Bu cümle herkesin zihninde yankılandı.
Elif derin bir nefes aldı.
Yani siz bir alarm verdiniz.
Adam başını salladı.
Evet.
Arda bir süre düşündü.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Ama bu tehlikeli bir yöntem.
Adam dürüstçe cevap verdi.
Evet.

Bu kelime kısa ama ağırdı.

Tam o anda arka taraftaki cihazdan yeni bir ses geldi.

İkinci Bağlantı

Adamın elindeki cihaz hâlâ titriyordu.
Ekrandaki grafik bir anda hızlandı.
Çizgiler yukarı çıktı.
Sonra keskin bir şekilde aşağı indi.
Bu, küçük bir dalgalanma değildi.
Bir müdahaleydi.
Gerçek bir müdahale.
Koridorun içindeki hava değişti.
Kimse bağırmadı.
Ama herkesin yüzünde aynı ifade vardı.
Ciddiyet.
Arda bir adım öne çıktı.
Bağlantı nereden geliyor?
Adam hızla tuşlara dokundu.
Veriler değişti.
Harita büyüdü.
Sonra kısa bir süre durdu.
Yüzündeki ifade sertleşti.
Bu beklediğim yer değil.
Kerem hemen sordu.
Ne demek bu?
Adam ekranı onlara çevirdi.
Haritada yeni bir nokta yanıyordu.

Şehrin merkezine çok yakın.
Ama farklı bir bölge.
Zeynep gözlerini kısarak baktı.
Bu bir okul.
Bu cümle ortamın havasını bir anda değiştirdi.
Elif hemen ekledi.
Bizim okul.
Sessizlik.
Bu kez derin bir sessizlik.
Arda bir saniye konuşamadı.
Sonra yavaşça sordu.
Emin misin?
Adam başını salladı.
Evet.
Bu cevap kısa ama kesin.
Kerem nefesini tuttu.
Bu bir tesadüf değil.
Zeynep başını salladı.
Hayır.
Bu bir hedef.
Bu kelime ağırdı.
Hedef.
Elif derin bir nefes aldı.
Ama neden okul?
Bu soru herkesin aklındaydı.
Adam kısa bir süre sustu.
Sonra sakın bir şekilde konuştu.
Çünkü sistemin en zayıf noktası. . .
en az beklenen yerdir.
Bu cümle ortamda yankılandı.
Arda gözlerini ekrandan ayırmadı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu kişi sistemi tanıyor.
Kerem başını salladı.
Evet.
Ve bizi de tanıyor olabilir.
Bu cümle yeni bir ihtimali ortaya çıkardı.
Tam o anda cihazdan yeni bir uyarı sesi geldi.
Bu kez ses daha hızlıydı.

Adam hızlıca ekrana baktı.
Veriler akıyordu.
Çok hızlı.
Zeynep nefesini hızlandırdı.
Ne oluyor?
Adam kısa bir süre sustu.
Sonra net bir şekilde konuştu.
Yetki seviyesi yükseltiyor.
Bu cümle ortamı bir anda ağırlaştırdı.
Elif kaşlarını çattı.
Yani?
Adam cevap verdi.
Bu kişi sistemde daha fazla kontrol almaya çalışıyor.
Kerem başını iki yana salladı.
Bu iyi değil.
Arda dikkatle ekrana baktı.
Bir veri dikkatini çekmişti.
Zaman damgası.
Tekrar eden bir saat.
Aynı dakika.
Aynı saniye.
Arda yavaşça konuştu.
Bu bağlantı yeni değil.
Adam hemen ona döndü.
Ne demek istiyorsun?
Arda ekrana işaret etti.
Bu erişim daha önce denenmiş.
Zeynep hemen fark etti.
Evet.
Eski kayıt var.
Elif derin bir nefes aldı.
Yani bu planlı.
Bu kelime ortamın havasını değiştirdi.
Planlı.
Kerem yavaşça konuştu.
Bu kişi sadece sistemi bozmak istemiyor.
Arda cümleyi tamamladı.
Kontrol etmek istiyor.
Bu cümle herkesin zihninde yankılandı.
Tam o anda cihazdan uzun bir alarm sesi geldi.

Adam ekrana baktı.
Yüzündeki ifade bu kez gerçekten değişti.
Bu kritik.
Zeynep hemen sordu.
Ne oldu?
Adam derin bir nefes aldı.
Sonra sakın ama ciddi bir sesle konuştu.
Ana kontrol kapısına erişim denemesi yapılıyor.
Bu cümle ortamı tamamen sessizleştirdi.
Elif fısıldadı.
Ana kontrol kapısı. . .
Kerem cümleyi tamamladı.
Sistemin kalbi.
Arda bir saniye gözlerini kapattı.
Sonra açtı.
Bu kez sesi daha netti.
O zaman beklemiyoruz.
Bu cümle bir karar cümlesiydi.
Adam başını hafifçe salladı.
Evet.
Zeynep hemen sordu.
Ne yapacağız?
Arda kısa bir süre düşündü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Önce sistemi koruyacağız.
Bu cümle küçük ama güçlüydü.
Elif başını salladı.
Nasıl?
Arda ekrana baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Yetkiyi sınırlayarak.
Adam dikkatle dinliyordu.
Bu çözüm mantıklıydı.
Kerem derin bir nefes aldı.
Yani kapıyı kilitliyoruz.
Arda başını salladı.
Evet.
Ama içeride kalmadan.
Bu cümle stratejik bir düşünceydi.
Zeynep hemen anladı.

Yani sistemi koruyacağız. . .
ama çalışmaya devam edecek.
Arda başını salladı.
Tam olarak.
Tam o anda cihazda yeni bir veri belirdi.
Bir sayaç.
Ama bu sefer geri sayım değildi.
İleri sayım.
00:00:01
00:00:02
00:00:03
Adam ekrana baktı.
Bu kötü.
Kerem hemen sordu.
Neden?
Adam cevap verdi.
Bağlantı kuruluyor.
Bu cümle ortamın havasını tamamen değiştirdi.
Elif nefesini tuttu.
Ne kadar süremiz var?
Adam kısa bir süre sustu.
Sonra net bir şekilde konuştu.
Çok az.
Arda derin bir nefes aldı.
Ve ilk kez şu düşünce zihninde netleşti.
Bu artık bir test değildi.
Bu bir mücadeleydi.

Kilit

Sayaç yükselmeye devam ediyordu.

00:00:07

00:00:08

00:00:09

Bu sayı büyüdükçe herkesin içindeki gerginlik de büyüyordu.

Ama kimse panik yapmıyordu.

Arda ekranın önünde duruyordu.

Gözleri sabitti.

Bir karar vermişti.

Bu sistemi koruyacaklardı.

Kerem hızlıca konuştu.

Bağlantı kurulursa ne olur?

Adam cevap verdi.

Yetki alır.

Zeynep hemen sordu.

Yetki alırsa?

Adam cümleyi tamamladı.

Kontrol eder.

Bu kelime odanın içinde ağır bir şekilde kaldı.

Kontrol.

Elif derin bir nefes aldı.

O zaman kapıyı kapatmamız gerekiyor.

Arda başını salladı.

Evet.

Ama doğru şekilde.

Bu detay önemliydi.

Yanlış bir kilit sistemi tamamen durdurabilirdi.
Zeynep panelin yanına yaklaştı.
Ellerini klavyeye koydu.
Ama yazmaya başlamadı.
Önce düşündü.
Bu alışkanlık yeni kazanılmıştı.
Kerem monitöre baktı.
Bağlantı seviyesi artıyor.
Adam hızlıca veri akışını kontrol etti.
Yüzündeki ifade sertleşti.
Bu kişi hızlı.
Arda sakın bir sesle konuştu.
Biz de hızlı olacağız.
Ama acele etmeyeceğiz.
Bu cümle herkesin ritmini dengeledi.
Elif hemen rolünü aldı.
Ben bağlantı girişlerini izliyorum.
Zeynep başını salladı.
Ben erişim kapısını sınırlıyorum.
Kerem ekledi.
Ben veri akışını takip ediyorum.
Adam kısa bir an onları izledi.
Sonra yavaşça konuştu.
Ben sistemi koruma moduna alıyorum.
Bu cümleyle birlikte herkesin görevi netleşmişti.
Artık bir ekiptiler.
Sayaç ilerliyordu.
00:00:16
00:00:17
00:00:18
Birden ekranda kırmızı bir çizgi belirdi.
Bağlantı gücü yükseliyordu.
Zeynep kaşlarını çattı.
Bu hız normal değil.
Kerem hemen cevap verdi.
Yetki seviyesini zorluyor.
Elif dikkatle baktı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça söyledi.
Bu kişi sistemi çok iyi tanıyor.

Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Çünkü artık rakip anonim bir kullanıcı değildi.
Uzman biriydi.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Zayıf noktayı arıyor.
Adam başını salladı.
Evet.
Tam o anda ekranda yeni bir uyarı belirdi.
Kerem gözlerini büyüttü.
Kırk yedi mi?
Zeynep nefesini tuttu.
Bu çok fazla.
Elif hızlıca hesap yaptı.
Bu hızla devam ederse. . .
cümleyi tamamlamadı.
Ama herkes anladı.
Başarılı olabilir.
Arda ekrana yaklaştı.
Bir süre sessiz kaldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu kişi kapıyı zorlamıyor.
Herkes ona baktı.
Kerem şaşkınlıkla sordu.
Ne demek bu?
Arda parmağıyla veri akışını gösterdi.
Bu kişi sistemi dinliyor.
Bu cümle önemliydi.
Adam hemen anladı.
Evet.
Veri topluyor.
Zeynep başını salladı.
Bir harita çıkarıyor olabilir.
Elif ekledi.
Sistemin davranışını öğreniyor.
Bu düşünce ortamı ağırlaştırdı.
Çünkü bu bir saldırıdan daha tehlikeliydi.
Bir öğrenme süreciydi.
Arda kısa bir süre düşündü.
Sonra sakin bir sesle konuştu.

O zaman biz de sistemi değiştireceğiz.
Kerem kaşlarını çattı.
Nasıl?
Arda cevap verdi.
Davranışını değiştirerek.
Bu cümle ilk başta karmaşık görünüyordu.
Ama mantıklıydı.
Adam dikkatle dinliyordu.
Devam et, dedi.
Arda ekrana baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Eğer sistem aynı şekilde cevap verirse. . .
o kişi öğrenir.
Zeynep hemen anladı.
Ama cevap değişirse. . .
Elif cümleyi tamamladı.
Yanlış öğrenir.
Bu an önemliydi.
İlk kez savunma yerine strateji konuşuluyordu.
Kerem derin bir nefes aldı.
Yani sistemi şaşırtıyoruz.
Arda başını salladı.
Evet.
Bu kelime kısa ama güçlüydü.
Adam hemen klavyeye yöneldi.
Yeni ayarlar açıldı.
Parametreler değişti.
Zeynep veri girişlerini düzenledi.
Elif bağlantı kapılarını yeniden yapılandırdı.
Kerem veri akışını izledi.
Herkes aynı anda çalışıyordu.
Ama panik yoktu.
Sadece odak vardı.
Tam o anda ekranda yeni bir mesaj belirdi.
Oda bir anda sessizleşti.
Kerem nefesini tuttu.
Durdu.
Zeynep gözlerini ekrandan ayırmadı.
Gerçekten durdu.
Elif derin bir nefes verdi.

İşe yaradı.
Adam yavaşça arkasına yaslandı.
Yüzünde hafif bir rahatlama vardı.
Ama tamamen değil.
Çünkü sistem hâlâ açıktı.
Arda ekranı izliyordu.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu bitmedi.
Bu cümle sakindi.
Ama gerçektir.
Tam o anda ekranda yeni bir veri belirdi.
Bu sefer kırmızı değil.
Sarı.
Bir dosya açılmıştı.
Adı tek kelimeydi.
Kerem kaşlarını çattı.
Bu ne?
Adam dikkatle baktı.
Bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu bir mesaj.
Zeynep nefesini tuttu.
Kimden?
Adam ekrana bakmaya devam etti.
Sonra kısa bir cevap verdi.
Bizimle konuşmak isteyen birinden.
Oda tamamen sessizleşti.
Çünkü bu an yeni bir gerçeği ortaya çıkarmıştı.
Bu bir saldırı olmayabilirdi.
Bir meydan okuma olabilirdi.

Mesaj
Ekrandaki dosya hâlâ açıktı.
Tek kelime.
Bu kelime bağırıyordu.
Ama meydan okuyordu.
Odadaki herkes sessizdi.
Kerem ilk konuşan oldu.
Bu bir oyun mu?
Kimse hemen cevap vermedi.
Çünkü bu sorunun cevabı basit değildi.
Adam ekrana yaklaştı.
Dosyayı dikkatle inceledi.
Bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Hayır.
Bu bir sınama.
Bu kelime odanın içinde yankılandı.
Sınama.
Zeynep kaşlarını çattı.
Kimi sınavan?
Adam cevap vermedi.
Ama Arda konuştu.
Bizi.
Bu cümle kısa ama netti.
Elif ekrana dikkatle baktı.

Dosyanın içinde yeni bir satır belirdi.
Yavaşça.
Sanki biri uzaktan yazıyormuş gibi.
Bu soru herkesin içinde bir titreşim yarattı.
Kerem istemeden gülümsedi.
Bu bir meydan okuma.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Ama saldırı değil.
Elif yavaşça konuştu.
Bir soru.
Bu cümle önemliydi.
Çünkü ilk kez karşı taraf bir düşman gibi görünmüyordu.
Bir test edici gibi görünüyordu.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Cevap vermemiz gerekiyor.
Kerem kaşlarını çattı.
Nasıl?
Arda ekrana baktı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Sözle değil.
Davranışla.
Bu cümle ortamın havasını değiştirdi.
Adam dikkatle dinliyordu.
Bu yaklaşım doğruydu.
Tam o anda ekranda ikinci bir satır belirdi.
Zeynep nefesini tuttu.
Devam ediyor.
Elif gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu.
Bu kişi bizi izliyor.
Kerem hemen sordu.
Nereden?
Adam kısa bir süre sustu.
Sonra dürüstçe cevap verdi.
Her yerden olabilir.
Bu cevap herkesi susturdu.
Ama korkutmadı.
Çünkü gerçektir.

Ekranda üçüncü bir satır belirdi.
Bu soru odadaki herkesin zihninde yankılandı.
Arda gözlerini kapattı.
Bir saniye düşündü.
Sonra açtı.
Bu bir teknik soru değildi.
Bir değer sorusuydu.
Kerem yavaşça konuştu.
Güç.
Zeynep başını iki yana salladı.
Hayır.
Hız.
Elif sessizce düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bilgi.
Bu üç kelime havada asılı kaldı.
Ama Arda başını hafifçe salladı.
Hiçbiri.
Herkes ona baktı.
Adam dikkatle sordu.
O zaman ne?
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Güven.
Bu kelime odanın içinde ağır bir şekilde yerleşti.
Güven.
Zeynep bir an durdu.
Sonra başını salladı.
Evet.
Kerem derin bir nefes aldı.
Mantıklı.
Elif hafifçe gülümsedi.
Çünkü güven yoksa . . .
sistem çalışmaz.
Bu cümle herkesin zihninde netleşti.
Tam o anda ekranda yeni bir satır belirdi.
Oda tamamen sessizleşti.
Kerem fısıldadı.
Bu kişi cevap veriyor.
Zeynep gözlerini büyüttü.

Gerçek zamanlı.
Adam dikkatle ekrana baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu kişi bizi test ediyor.
Bu cümle artık kesinleşmişti.
Ekranında yeni bir satır belirdi.
Arda derin bir nefes aldı.
Bu artık bir mücadele değildi.
Bir sınavdı.
Yeni satır yavaşça yazıldı.
Bu soru ağırdı.
Teknik değildi.
Ahlakiydi.
Zeynep yavaşça konuştu.
Altyapıyı.
Kerem hemen ekledi.
Veriyi.
Elif düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
İnsanları.
Bu kelime odanın içinde yankılandı.
İnsanları.
Arda gözlerini ekrandan ayırmadı.
Ama sesi sakindi.
Evet.
Bu kelime kısa ama güçlüydü.
Tam o anda ekranında yeni bir satır belirdi.
Bir saniye.
İki saniye.
Sonra ekranın rengi değişti.
Kırmızıdan sarıya.
Sarıdan yeşile.
Oda bir anda farklı bir ışıkla doldu.
Adam derin bir nefes aldı.
Bu iyi bir işaret.
Kerem şaşkınlıkla baktı.
Gerçekten mi?
Adam başını salladı.
Evet.
Çünkü bu test teknik değil.

Karakter testi.
Bu cümle odanın içinde uzun süre kaldı.
Karakter.
Tam o anda ekranda son bir satır belirdi.
Bu sefer diğerlerinden farklıydı.
Daha yavaştı.
Daha ağırdı.
Bu cümle herkesin zihninde yankılandı.
Arda ekrana baktı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça düşündü.
Bu kişi düşman olmayabilir.
Bir öğretmen olabilir.
Ve ilk kez şu soruyu sordu.
Bu testin amacı neydi?
Amaç
Ekrandaki son cümle hâlâ görünüyordu.
Kimse hemen konuşmadı.
Bu cümle bir mesajdan çok bir ilke gibiydi.
Bir uyarı gibi.
Bir hatırlatma gibi.
Kerem yavaşça nefes verdi.
Bu kişi bizi korkutmak istemiyor.
Zeynep başını hafifçe salladı.
Hayır.
Bir şey anlatmak istiyor.
Elif ekrana dikkatle baktı.
Bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir şey öğretmek istiyor.
Bu kelime odanın içinde yankılandı.
Öğretmek.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bu bir testti.
Adam başını salladı.
Evet.
Ama neden?
Bu soru herkesin zihnindeydi.
Tam o anda ekranda yeni bir satır belirdi.

Yavaşça.
Sanki düşünülerek yazılıyormuş gibi.
Bu cümle odanın içinde ağır bir şekilde yerleşti.
Zeynep fısıldadı.
Hazır olanlara. . .
Kerem kaşlarını çattı.
Hazır olmak ne demek?
Elif kısa bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bilgi sahibi olmak değil.
Hazır olmak.
Bu ayrım önemliydi.
Arda ekrana baktı.
Bir süre sustu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Hazır olmak. . .
sorumluluk alabilmek demek.
Bu cümle odanın içinde yankılandı.
Adam dikkatle dinliyordu.
Sonra başını hafifçe salladı.
Doğru.
Tam o anda ekranda yeni bir satır belirdi.
Bu cümle herkesi durdurdu.
Kerem derin bir nefes aldı.
Bu bir kariyer mesajı.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Ama meslek seçmekle ilgili değil.
Elif cümleyi tamamladı.
Neden seçtiğinle ilgili.
Bu cümle odanın havasını değiştirdi.
Çünkü ilk kez hikâye mesleklere yaklaşmıştı.
Ama isimlerle değil.
Amaçlarla.
Arda gözlerini ekrandan ayırmadı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir kişi doktor olabilir.
Ama neden doktor olduğu daha önemli.
Kerem hemen ekledi.

Bir kişi mühendis olabilir.
Ama neden mühendis olduğu daha önemli.
Zeynep başını salladı.
Bir kişi öğretmen olabilir.
Ama neden öğretmen olduğu daha önemli.
Elif derin bir nefes aldı.
Bir kişi lider olabilir.
Ama neden lider olduğu daha önemli.
Bu cümleler artık bir sohbet değildi.
Bir farkındalıktı.
Tam o anda ekranda yeni bir satır belirdi.
Bu sefer diğerlerinden daha uzun.
Oda tamamen sessizleşti.
Kerem yavaşça konuştu.
Bu bir uyarı.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif ekledi.
Bir hazırlık çağrısı.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bu kişi sistemi bozmak istemedi.
Adam başını hafifçe salladı.
Hayır.
Arda devam etti.
Bu kişi sistemi koruyabilecek insanları bulmak istedi.
Bu cümle odanın içinde net bir şekilde yerleşti.
Kerem gözlerini büyüttü.
Yani. . .
biz test edildik.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif hafifçe gülümsedi.
Ve geçtik.
Tam o anda ekran bir an titredi.
Sonra yeni bir mesaj belirdi.
Bu sefer farklıydı.
Resmi.
Net.
Kimse alkışlamadı.

Kimse bağırmadı.
Ama herkesin içinde küçük bir rahatlama vardı.
Bir başarı hissi.
Ama daha çok bir başlangıç hissi.
Adam derin bir nefes aldı.
Bu bir son değil.
Bu cümle sakindi.
Ama önemliydi.
Arda başını hafifçe salladı.
Evet.
Bu bir başlangıç.
Tam o anda ekranda son bir mesaj belirdi.
Bu sefer soru değil.
Davet.
Oda tamamen sessizleşti.
Kerem yavaşça konuştu.
Gerçek görev mi?
Zeynep gözlerini ekrana dikti.
Ne görevi?
Elif derin bir nefes aldı.
Geleceği kurma görevi.
Arda kapıya doğru baktı.
Bir süre sustu.
Sonra içinden geçen düşünceyi ilk kez net hissetti.
Bu hikâye sadece bir sistem hikâyesi değildi.
Bu hikâye. . .
bir meslek seçme hikâyesiydi.
Ama isim seçme değil.
Amaç seçme hikâyesi.

Yeni Harita

Ekrandaki son mesaj hâlâ görünüyordu.

Bu cümle bir uyarı gibi değildi.

Bir davet gibiydi.

Arda bir süre ekrana baktı.

Sonra derin bir nefes aldı.

İçinde garip bir his vardı.

Korku değildi.

Heyecan da değildi.

Sorumluluktuktu.

Kerem sessizliği bozdu.

Peki şimdi ne olacak?

Bu soru basitti.

Ama cevabı büyüktü.

Adam birkaç tuşa bastı.

Ekran değişti.

Kırmızı ve sarı noktalar kayboldu.

Yerine yeni bir görüntü geldi.

Bu bir kriz haritası değildi.

Bir fırsat haritasıydı.

Şehir yine görünüyordu.

Ama bu kez noktalar farklıydı.

Mavi.

Yeşil.

Turuncu.
Zeynep kaşlarını çattı.
Bu ne?
Adam sakın bir sesle konuştu.
Bu. . .
geleceğin haritası.
Bu cümle odanın içinde yankılandı.
Kerem yaklaştı.
Haritada küçük simgeler vardı.
Bir laboratuvar işareti.
Bir enerji santrali.
Bir hastane.
Bir veri merkezi.
Bir okul.
Bir tarım alanı.
Elif dikkatle baktı.
Bu meslek alanları.
Adam başını salladı.
Evet.
Ama sadece meslekler değil.
Görev alanları.
Bu kelime önemliydi.
Görev.
Arda haritaya yaklaştı.
Bir simge dikkatini çekti.
Enerji.
Başka bir simge.
Su.
Bir diğeri.
Sağlık.
Sonra veri.
Sonra güvenlik.
Sonra eğitim.
Bir süre kimse konuşmadı.
Çünkü herkes aynı şeyi fark ediyordu.
Bu bir kariyer listesi değildi.
Bir sorumluluk listesi.
Tam o anda ekranda yeni bir yazı belirdi.
**GELECEKTE MESLEKLER
TEK BAŞINA YETERLİ OLMAYACAK**

Kerem yavaşça konuştu.
Ne demek bu?
Adam cevap verdi.
Bir meslek öğrenmek yeterli olmayacak.
Bu cümle kısa ama ağırdı.
Zeynep devam etti.
O zaman ne gerekecek?
Adam gözlerini haritadan ayırmadan konuştu.
Bu kelime odanın içinde net bir şekilde yerleşti.
Elif yavaşça fısıldadı.
Yetkinlik. . .
Arda başını hafifçe salladı.
Evet.
Bu cümle bir dönüm noktasıydı.
Tam o anda harita tekrar değişti.
Bu sefer ekranda yeni bir liste belirdi.
Tek tek.
Yavaş yavaş.
Karar verme
Problem çözme
Empati
Sorumluluk
Stratejik düşünme
Uyum sağlama
Cesaret
Zeynep nefesini tuttu.
Bunlar. . .
Elif cümleyi tamamladı.
Yetkinlikler.
Adam başını salladı.
Evet.
Ama sadece güçlü yanlar değil.
Bu cümleyle birlikte liste değişti.
Yeni satırlar belirdi.
Kararsızlık
Çekingenlik
Aşırı kontrol
Hızlı öfkelenme
Kerem kaşlarını çattı.
Bu da ne?

Adam sakin bir şekilde konuştu.
Bu kelime ortamın havasını değiştirdi.
Risk.
Zeynep yavaşça konuştu.
Yani herkesin güçlü yanları var.
Elif devam etti.
Ama gelişmesi gereken yanları da var.
Adam başını salladı.
Tam olarak.
Arda ekrana baktı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça konuştu.
Demek ki meslek seçmek. . .
sadece neyi sevdiğini bulmak değil.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Kerem hemen ekledi.
Neyi geliştireceğini bilmek.
Zeynep başını salladı.
Ve neyi yönetmen gerektiğini anlamak.
Elif derin bir nefes aldı.
Ve kim olmak istediğini fark etmek.
Bu cümle odanın içinde uzun süre kaldı.
Tam o anda ekranda yeni bir mesaj belirdi.
Bu sefer kişisel.
Net.
Arda dikkatle baktı.
Sonra yavaşça sordu.
Nasıl bir harita?
Adam kısa bir süre sustu.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Potansiyel haritası.
Bu kelime odanın içinde yankılandı.
Potansiyel.
Tam o anda ekranda yeni bir başlık belirdi.
Kerem gözlerini büyüttü.
Bu kadar mı?
Zeynep nefesini tuttu.
Hepsi farklı.
Elif dikkatle baktı.
Ama hepsi önemli.

Adam başını hafifçe salladı.
Evet.
Çünkü bir insanın mesleğini belirleyen şey. . .
tek bir yetenek değildir.
Bu cümle önemliydi.
Arda gözlerini haritadan ayırmadan konuştu.
Bir sistemin çalışması için. . .
birden fazla parça gerekir.
Kerem gülümsedi.
Ve herkesin bir rolü vardır.
Zeynep başını salladı.
Elif derin bir nefes aldı.
Bu cümle odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda ekranda son bir mesaj belirdi.
Bu sefer soru değildi.
Bir çağrıydı.
Oda tamamen sessizleşti.
Arda içinden geçen düşünceyi ilk kez net hissetti.
Bu hikâye artık sadece bir görev hikâyesi değildi.
Bir keşif hikâyesiydi.
Ve o keşif. . .
kendi içlerine doğru başlayacaktı.

Aynaya Bakmak
Odadaki ışık yumuşadı.
Harita hâlâ ekrandaydı.
Ama artık şehir görünmüyordu.
Bu kez farklı bir görüntü vardı.
Bir daire.
Dairenin içinde küçük noktalar.
Çok sayıda.
Arda dikkatle baktı.
Bu bir sistem diyagramına benziyordu.
Ama makineye ait değildi.
İnsana ait gibiydi.
Kerem yavaşça konuştu.
Bu nedir?
Adam sakın bir sesle cevap verdi.
Bu. . .
bir insanın iç sistemi.
Bu cümle odanın içinde sessizce yerleşti.
Zeynep bir adım öne çıktı.
Noktalar neden farklı renklerde?
Adam ekrana yaklaştı.
Parmağıyla bir noktayı işaret etti.
Bu. . .
iş birliği.
Sonra başka bir noktayı gösterdi.
Bu. . .

kararlılık.
Bir başkasını işaret etti.
Bu. . .
empati.
Elif dikkatle baktı.
Bunlar yetkinlikler.
Adam başını salladı.
Evet.
Ama sadece sahip olduklarınız değil.
Bu cümle önemliydi.
Sonra başka bir noktayı işaret etti.
Bu. . .
sabırsızlık.
Bir diğeri.
Bu. . .
çekingenlik.
Bir diğeri.
Bu. . .
aşırı kontrol.
Kerem kaşlarını çattı.
Yani bu haritada. . .
iyi ve zor taraflar birlikte mi?
Adam başını hafifçe salladı.
Evet.
Çünkü bir insan. . .
sadece güçlü yanlarından oluşmaz.
Bu cümle ortamda derin bir sessizlik yarattı.
Arda bir süre ekrana baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Zeynep devam etti.
Kendini tanımak.
Elif başını salladı.
Ve geliştirmek.
Adam gülümsedi.
Tam olarak.
Tam o anda ekranda yeni bir hareket oldu.
Dairenin içindeki noktalar yavaşça büyümeye başladı.
Bazıları parladı.
Bazıları daha sönük kaldı.

Kerem şaşkınlıkla baktı.
Bu değişiyor.
Zeynep dikkatle inceledi.
Evet.
Bazıları daha güçlü görünüyor.
Adam sakın bir şekilde konuştu.
Çünkü herkesin potansiyeli farklıdır.
Bu cümle önemliydi.
Arda gözlerini ekrandan ayırmadan sordu.
Peki bu değişebilir mi?
Adam hiç düşünmeden cevap verdi.
Evet.
Bu cevap netti.
Ama güçlüydü.
Elif derin bir nefes aldı.
Nasıl?
Adam yavaşça konuştu.
Bu üç kelime odanın içinde yankılandı.
Tam o anda ekranda yeni bir başlık belirdi.
Kerem hafifçe gülümsedi.
Yani sabit değil.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Çalışırsak değişir.
Elif dikkatle baktı.
Ama önce anlamamız gerekir.
Bu cümle önemliydi.
Çünkü gelişimin ilk adımı buydu.
Anlamak.
Tam o anda ekranda yeni bir hareket oldu.
Bu sefer daire bölümlere ayrıldı.
Her bölüm bir alanı temsil ediyordu.
Takım çalışması
Problem çözme
Yaratıcılık
Sorumluluk
İletişim
Planlama
Uyum sağlama
Arda bir süre sustu.

Sonra yavaşça konuştu.
Bu bir meslek listesi değil.
Kerem başını salladı.
Hayır.
Bu bir beceri haritası.
Zeynep ekledi.
Bir yaşam haritası.
Elif derin bir nefes aldı.
Bir gelişim haritası.
Bu cümleler odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda ekranda yeni bir mesaj belirdi.
Bu sefer doğrudan onlara hitap ediyordu.
Oda tamamen sessizleşti.
Arda içinden geçen düşüncüyü ilk kez net hissetti.
Bu yol. . .
başkasının yolunu kopyalamak değildi.
Kendi yolunu bulmaktı.
Kerem yavaşça konuştu.
Demek ki meslek seçmek. . .
sadece bir iş seçmek değil.
Zeynep devam etti.
Bir rol seçmek.
Elif cümleyi tamamladı.
Bir sorumluluk seçmek.
Adam başını hafifçe salladı.
Evet.
Tam o anda ekranda son bir satır belirdi.
Bu sefer soru değildi.
Bir davetti.
Ve o anda herkes aynı şeyi fark etti.
Gerçek keşif. . .
dışarıda değil.
İçeride başlayacaktı.

Farklı Ama Birlikte

Odadaki ekran yavaşça değışti.

Daire şeklindeki potansiyel haritası kaybolmadı.

Ama bu kez ortasında yeni bir görüntü belirdi.

Bir köprü.

Geniş bir köprü.

Altından bir nehir akıyordu.

Kerem kaşlarını çattı.

Bu ne?

Adam hafifçe gülümsedi.

Bir sistem.

Zeynep dikkatle baktı.

Ama bu bir şehir sistemi değil.

Adam başını salladı.

Hayır.

Bir ekip sistemi.

Bu cümle odanın içinde sessizce yerleşti.

Arda köprüye dikkatle baktı.

Köbrünün üzerinde insanlar vardı.

Farklı yerlerde duruyorlardı.

Bazıları plan yapıyordu.

Bazıları ölçüm yapıyordu.

Bazıları iletişim kuruyordu.

Bazıları kontrol ediyordu.

Elif yavaşça konuştu.

Hepsi farklı işler yapıyor.
Adam başını salladı.
Evet.
Ama aynı işi değil.
Bu cümle önemliydi.
Kerem bir süre düşündü.
Sonra sordu.
Peki hangisi daha önemli?
Adam hiç düşünmeden cevap verdi.
Hiçbiri.
Bu cevap kısa ama güçlüydü.
Zeynep kaşlarını kaldırdı.
Nasıl yani?
Adam sakın bir sesle konuştu.
Bir köprü. . .
tek bir parçayla ayakta durmaz.
Bu cümle herkesin zihninde netleşti.
Arda yavaşça konuştu.
Demek ki mesele. . .
en iyi olmak değil.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Elif devam etti.
Doğru yerde olmak.
Kerem başını salladı.
Ve doğru işi yapmak.
Zeynep derin bir nefes aldı.
Ve birlikte çalışmak.
Bu cümleler odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda köprü görüntüsü hareket etti.
Bir parça ışıkla parladı.
Bir kişi öne çıktı.
Ekranda küçük bir yazı belirdi.
Bu kişi haritaya bakıyordu.
Verileri analiz ediyordu.
Sessizdi.
Ama dikkatliydi.
Arda dikkatle baktı.
Bu kişi. . .
detayları görüyor.
Adam başını salladı.

Evet.

Planlama potansiyeli güçlü.

Bir süre sonra başka bir kişi parladı.

Bu kez ekranda yeni bir yazı belirdi.

Bu kişi sürekli insanlarla konuşuyordu.

Sorular soruyordu.

Bağlantılar kuruyordu.

Kerem gülümsedi.

Bu kişi insanları bir araya getiriyor.

Adam başını salladı.

Evet.

İletişim potansiyeli güçlü.

Sonra üçüncü bir kişi parladı.

Yeni bir yazı belirdi.

Bu kişi bir soruna bakıyordu.

Alternatifler deniyordu.

Yeni yollar buluyordu.

Zeynep dikkatle baktı.

Bu kişi vazgeçmiyor.

Adam başını salladı.

Evet.

Problem çözme potansiyeli güçlü.

Sonra dördüncü kişi parladı.

Yeni bir yazı belirdi.

Bu kişi sistemin güvenliğini kontrol ediyordu.

Riskleri izliyordu.

Sessiz ama dikkatliydi.

Elif yavaşça konuştu.

Bu kişi sistemi ayakta tutuyor.

Adam başını salladı.

Evet.

Sorumluluk potansiyeli güçlü.

Bir süre kimse konuşmadı.

Çünkü herkes aynı şeyi fark ediyordu.

Her rol farklıydı.

Ama hepsi gerekiyordu.

Tam o anda köprü görüntüsü bir an titredi.

Bir parça sönükleşti.

Küçük bir çatlak oluştu.

Kerem nefesini tuttu.

Bu ne?

Adam sakın bir sesle konuştu.

Bir potansiyel kullanılmadığında. . .

sistem zayıflar.

Bu cümle ortamda derin bir sessizlik yarattı.

Zeynep yavaşça konuştu.

Yani bir kişi geri çekilirse. . .

etki olur.

Adam başını salladı.

Evet.

Ama daha önemli bir şey var.

Bu cümle dikkat çekiciydi.

Arda sordu.

Ne?

Adam sakın bir şekilde cevap verdi.

Bu cümle odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.

Elif derin bir nefes aldı.

Demek ki mesele sadece güçlü olmak değil.

Kerem başını salladı.

Doğru yerde olmak.

Zeynep ekledi.

Doğru rolde olmak.

Arda yavaşça konuştu.

Bu cümle odanın içinde uzun süre kaldı.

Tam o anda ekranda yeni bir mesaj belirdi.

Bir saniye.

Sonra ikinci satır belirdi.

Oda tamamen sessizleşti.

Kerem içinden geçen düşünceyi ilk kez net hissetti.

Ben kimim?

Zeynep aynı anda düşündü.

Ben hangi roldeyim?

Elif yavaşça nefes aldı.

Ben nerede en faydalı olurum?

Arda gözlerini ekrandan ayırmadan düşündü.

Ben neden bu yolu seçmeliyim?

Tam o anda ekranda son bir mesaj belirdi.

Bu sefer bir soru.

Net.

Kişisel.

Seçim
Odadaki ekran karamadı.
Ama görüntü değişti.
Köprü hâlâ oradaydı.
İnsanlar hâlâ görevlerinin başındaydı.
Ama bu kez köprünün ortasında boş bir alan vardı.
Sessiz.
Bekleyen bir alan.
Kerem dikkatle baktı.
Bu alan neden boş?
Adam sakın bir sesle cevap verdi.
Çünkü o yer. . .
henüz seçilmedi.
Bu cümle odanın içinde ağır bir şekilde yerleşti.
Zeynep bir adım öne çıktı.
Kim seçmedi?
Adam gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu.
Siz.
Bu kelime kısa ama güçlüydü.
Siz.
Elif derin bir nefes aldı.
Yani herkesin bir yeri var.
Adam başını salladı.
Evet.
Ama kimseye zorla verilmez.

Bu cümle önemliydi.
Arda köprüye dikkatle baktı.
Boş alan hâlâ duruyordu.
Sessiz.
Ama davetkâr.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça sordu.
Bu soru odanın içinde yankılandı.
Adam hemen cevap vermedi.
Bir süre düşündü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bu cümle kısa ama derindi.
Kerem kaşlarını çattı.
Ama insanlar genelde mesleği seçer.
Adam başını hafifçe salladı.
Evet.
Ama meslek seçmek. . .
rol seçmek değildir.
Bu ayrım önemliydi.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
O zaman rol ne?
Adam yavaşça konuştu.
Rol. . .
bir kişinin katkı biçimidir.
Bu cümle odanın içinde uzun süre kaldı.
Elif yavaşça konuştu.
Yani bir kişi doktor olabilir.
Adam başını salladı.
Evet.
Elif devam etti.
Ama bir doktorun rolü farklı olabilir.
Adam hafifçe gülümsedi.
Tam olarak.
Arda dikkatle baktı.
Bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir doktor. . .
sadece tedavi eden biri olmayabilir.
Kerem hemen ekledi.
Eğiten biri olabilir.

Zeynep devam etti.
Araştıran biri olabilir.
Elif cümleyi tamamladı.
Koruyan biri olabilir.
Bu cümleler odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda ekranda yeni bir hareket oldu.
Boş alanın etrafında küçük ışıklar belirdi.
Her biri farklı bir kelimeydi.
Planlayan
Geliştiren
Bağlayan
Koruyan
Üreten
İyileştiren
Yönlendiren
Öğreten
Kerem dikkatle baktı.
Bunlar meslek değil.
Adam başını salladı.
Evet.
Bunlar roller.
Bu kelime odanın içinde net bir şekilde yerleşti.
Rol.
Zeynep derin bir nefes aldı.
Yani bir kişi. . .
aynı meslekte farklı rol üstlenebilir.
Adam başını salladı.
Evet.
Elif yavaşça konuştu.
Demek ki önemli olan. . .
hangi mesleği seçtiğin değil.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Arda devam etti.
O meslekte neyi üstlendiğin.
Bu cümle odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda köprü görüntüsü değişti.
Boş alanın ortasında küçük bir nokta belirdi.
Yavaşça parladı.
Sonra büyüdü.
Bir figür oluştu.

Kerem nefesini tuttu.
Bu kim?
Adam sakın bir şekilde cevap verdi.
Bu. . .
karar veren kişi.
Bu kelime odanın içinde yankılandı.
Karar.
Zeynep yavaşça konuştu.
Yani herkes bir noktada seçim yapar.
Adam başını salladı.
Evet.
Bu cümle önemliydi.
Elif dikkatle dinliyordu.
O zaman neyle yapılır?
Adam yavaşça konuştu.
Bilgiyle.
Deneyimle.
Farkındalıkla.
Bu üç kelime odanın içinde yankılandı.
Arda bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Ve kendini tanıyarak.
Adam başını hafifçe salladı.
Evet.
Tam o anda ekranda yeni bir mesaj belirdi.
Bu sefer doğrudan okuyucuya konuşur gibiydi.
**SEÇİM
BİR ANDA YAPILMAZ**
Bir saniye.
Sonra ikinci satır belirdi.
**SEÇİM
BİR SÜREÇTİR**
Oda tamamen sessizleşti.
Kerem içinden geçen düşüncüyü fark etti.
Ben aslında bir kararın başındayım.
Zeynep aynı anda düşündü.
Ben kendimi tanımadan karar veremem.
Elif derin bir nefes aldı.
Ben gelişmeden seçim yapamam.
Arda gözlerini ekrandan ayırmadan düşündü.

Ben neden bu yolu seçtiğimi bilmeliyim.
Tam o anda ekranda son bir mesaj belirdi.
Bu sefer bir çağrı.

Net.

Kişisel.

**

İşaretler**

Odadaki ekran yavaşça sadeleşti.

Köprü görüntüsü silinmedi.

Ama arka plan bulanıklaştı.

Bu kez ortada tek bir kelime vardı.

Kerem kaşlarını çattı.

Bu ne demek?

Adam sakın bir sesle cevap verdi.

İnsanlar potansiyellerini. . .

en çok davranışlarıyla gösterir.

Bu cümle odanın içinde sessizce yerleşti.

Zeynep dikkatle sordu.

Yani potansiyel görünür mü?

Adam başını hafifçe salladı.

Evet.

Ama bağırılmaz.

Bu cevap kısa ama anlamlıydı.

Elif bir adım öne çıktı.

Nasıl görünür?

Adam ekrana yaklaştı.

Sonra küçük bir görüntü açtı.

Bir sınıf.

Bir grup öğrenci.

Bir problem.

Sessiz bir ortam.

Görüntüde bir öğrenci dikkatle defterine bakıyordu.

Başka bir öğrenci arkadaşlarına bir şey anlatıyordu.

Bir diğeri çözüm arıyordu.

Bir başkası herkesi sakinleştiriyordu.

Kerem dikkatle izledi.

Hepsi farklı davranıyor.

Adam başını salladı.

Evet.

Ama hepsi çalışıyor.

Bu cümle önemliydi.
Zeynep yavaşça konuştu.
Birisi konuşuyor.
Elif ekledi.
Birisi dinliyor.
Kerem devam etti.
Birisi plan yapıyor.
Arda cümleyi tamamladı.
Birisi çözüm arıyor.
Bu cümleler odanın içinde net bir şekilde yerleşti.
Tam o anda ekranda yeni bir yazı belirdi.
Bir süre kimse konuşmadı.
Çünkü bu denklem herkesin zihninde bir kapı açmıştı.
Kerem yavaşça konuştu.
Demek ki bir kişi sürekli sorular soruyorsa. . .
Adam başını salladı.
Merak potansiyeli güçlüdür.
Zeynep ekledi.
Bir kişi işleri düzenliyor. . .
Adam cevap verdi.
Planlama potansiyeli güçlüdür.
Elif dikkatle baktı.
Bir kişi insanları bir araya getiriyorsa. . .
Adam başını salladı.
İletişim potansiyeli güçlüdür.
Arda yavaşça konuştu.
Bir kişi zor durumda sakın kalıyorsa. . .
Adam kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Duygusal denge potansiyeli güçlüdür.
Bu cümle odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda ekran tekrar değişti.
Bu kez bir liste görünmedi.
Bir gün görünüyordu.
Sabah.
Bir öğrenci erken kalkıyordu.
Defterini hazırlıyordu.
Plan yapıyordu.
Öğle.
Bir öğrenci arkadaşına yardım ediyordu.

Bir sorunu birlikte çözüyordu.
Akşam.
Bir öğrenci hata yapıyordu.
Ama tekrar deniyordu.
Kerem dikkatle izledi.
Bu sıradan bir gün.
Adam hafifçe gülümsedi.
Evet.
Ama sıradan günler. . .
potansiyelin en çok görüldüğü yerlerdir.
Bu cümle odanın içinde derin bir şekilde yerleşti.
Zeynep yavaşça konuştu.
Yani büyük başarılar değil. . .
küçük davranışlar önemli.
Adam başını salladı.
Evet.
Elif dikkatle baktı.
Bir kişi sürekli vazgeçmiyorsa. . .
Adam cevap verdi.
Çalışma azmi potansiyeli güçlüdür.
Kerem ekledi.
Bir kişi risk almaya cesaret ediyorsa. . .
Adam başını salladı.
Cesaret potansiyeli güçlüdür.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir kişi başkalarını düşünüyorsa. . .
Adam kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Empati potansiyeli güçlüdür.
Bu kelime odanın içinde uzun süre kaldı.
Empati.
Tam o anda ekranda yeni bir mesaj belirdi.
Bu sefer doğrudan okuyucuya konuşur gibiydi.
Bir saniye.
Sonra ikinci satır belirdi.
Oda tamamen sessizleşti.
Kerem içinden geçen düşünceyi fark etti.
Ben her gün bir şey gösteriyorum.
Zeynep aynı anda düşündü.

Benim davranışlarım. . .
benim potansiyelimin işareti.
Elif derin bir nefes aldı.
Ben değişebilirim.
Arda gözlerini ekrandan ayırmadan düşündü.
Ben kendimi geliştirebilirim.
Tam o anda ekranda son bir mesaj belirdi.
Bu sefer bir soru.
Net.
Kişisel.

Dönüşüm

Ekrandaki son soru hâlâ duruyordu.

Bu soru cevap beklemiyordu.

Düşünce bekliyordu.

Odadaki herkes sessizdi.

Ama bu sessizlik boş değildi.

Dolu bir sessizlikti.

Kerem bir süre ekrana baktı.

Sonra yavaşça konuştu.

Bir insan değişebilir mi?

Bu soru basitti.

Ama cevabı büyüktü.

Adam hiç düşünmeden cevap verdi.

Evet.

Bu kelime kısa ama güçlüydü.

Zeynep dikkatle sordu.

Gerçekten mi?

Adam başını salladı.

Evet.

Sonra yavaşça ekledi.

Ama istemeden değişmez.

Bu cümle odanın içinde ağır bir şekilde yerleşti.

Elif derin bir nefes aldı.

Yani değişim. . .

bir karar mı?

Adam başını hafifçe salladı.

Evet.

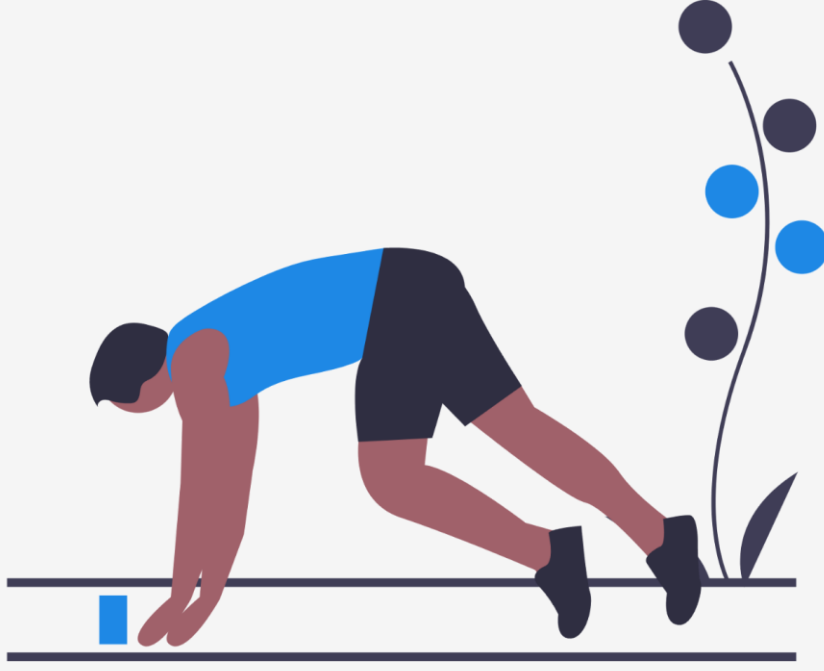
Bu cevap netti.

Arda bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.

Ama bazı insanlar sabırsız olur.
Bu cümle bir itiraf gibiydi.
Adam sakın bir şekilde cevap verdi.
Sabırsızlık bir kusur değildir.
Bu cümle herkesi şaşırttı.
Kerem kaşlarını kaldırdı.
Değil mi?
Adam başını salladı.
Hayır.
Sonra yavaşça konuştu.
Sabırsızlık. . .
doğru yönetildiğinde hız olur.
Bu cümle odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
O zaman çekingenlik?
Adam hemen cevap verdi.
Doğru yönetildiğinde dikkat olur.
Elif sordu.
Aşırı kontrol?
Adam cevap verdi.
Doğru yönetildiğinde sorumluluk olur.
Bu cümleler bir zincir gibi birbirine bağlandı.
Tam o anda ekranda yeni bir görüntü belirdi.
Bir çizgi.
Sol tarafta bir kelime vardı.
Sağ tarafta başka bir kelime.
Bir saniye.
Sonra ikinci satır belirdi.
Oda tamamen sessizleşti.
Kerem içinden geçen düşüncüyü fark etti.
Ben değişebilirim.
Zeynep aynı anda düşündü.
Ben kendimi geliştirebilirim.
Elif derin bir nefes aldı.
Ben hatalarımdan öğrenebilirim.
Arda gözlerini ekrandan ayırmadan düşündü.
Ben daha iyi bir versiyonum olabilirim.
Tam o anda ekranda son bir mesaj belirdi.
Bu sefer bir davet.
Net.

Kişisel.

Küçük Adımlar

Sabah erken saatlerdi.

Güneş henüz tam yükselmemişti.

Şehir yavaş yavaş uyanıyordu.

Arda o sabah diğerlerinden önce kalktı.

Alarm çaldığında hemen kapatmadı.

Bir süre tavana baktı.

Dün akşamki konuşmaları düşünüyordu.

Bu cümleler zihninde dönüyordu.

Sonra yavaşça yataktan kalktı.

Sessizce.

Ama kararlı.

Mutfağa gitti.

Masaya oturdu.

Defterini açtı.

Boş bir sayfa.

Bir süre kalemi elinde tuttu.

Ne yazacağını düşünüyordu.

Sonra ilk cümleyi yazdı.

Bu soru basitti.

Ama güçlüydü.

Bir süre düşündü.

Sonra küçük bir hedef yazdı.

Bu bir büyük hedef değildi.

Ama gerçektir.
Tam o anda telefonuna bir mesaj geldi.
Kerem'den.
"Bugün erken kalktım. "
Arda gülümsedi.
Sonra cevap yazdı.
"Ben de. "
Bir dakika sonra yeni bir mesaj geldi.
Zeynep yazmıştı.
"Bugün plan yapıyorum. "
Elif'ten bir mesaj daha geldi.
"Bugün sabırlı olmayı deneyeceğim. "
Bu mesajlar kısa cümlelerdi.
Ama aynı şeyi gösteriyordu.
Herkes küçük bir adım atıyordu.
Kimse büyük bir değişim beklemiyordu.
Ama herkes bir şey yapıyordu.
Tam o sırada Arda'nın zihninde bir düşünce oluştu.
Değişim. . .
bir karar değil.
Bir alışkanlık.
Bu cümle içinden geçti.
Sonra defterine yazdı.
Bir süre kalemi bırakmadı.
Sonra yeni bir cümle yazdı.
Bu cümle onu rahatlattı.
Çünkü artık büyük bir hedefin altında ezilmiyordu.
Sadece küçük bir adım atacaktı.
Okula gittiklerinde herkes farklı görünüyordu.
Ama değişmiş değillerdi.
Aynı insanlardı.
Sadece daha bilinçliydiiler.
Kerem sırasına oturdu.
Çantasını açtı.
Defterini çıkardı.
Bir liste yazmaya başladı.
"Bugün yapacaklarım"
Zeynep tahtaya baktı.
Dersi dinlemeye başlamadan önce bir not aldı.
"Öncelik"

Elif sınıfta konuşmak için elini kaldırdı.
Normalde beklerdi.
Ama bu kez cesaret etti.
Bu küçük bir hareketti.
Ama önemliydi.
Arda onları izliyordu.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir insan bir günde değişmez.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep devam etti.
Ama bir günde başlar.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.
Elif derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Ve devam ederse. . .
değişir.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü gerçeği anlatıyordu.
Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Elinde küçük bir kutu vardı.
Masaya bıraktı.
Kutunun üzerinde tek bir yazı vardı.

Alışkanlık
Kerem merakla sordu.
Bu ne?
Öğretmen kutuyu açtı.
İçinden küçük bir taş çıkardı.
Sıradan bir taş.
Ama temiz.
Pürüzsüz.
Öğretmen taşı havaya kaldırdı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bu taş bir günde böyle olmadı.
Bu cümle herkesin dikkatini çekti.
Öğretmen devam etti.
Yıllarca suyun içinde kaldı.
Yıllarca sürtündü.
Yıllarca hareket etti.
Sonra taşı masaya bıraktı.
Ve son cümleyi söyledi.
Değişim. . .
tekrarın sonucudur.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Tam o anda tahtada yeni bir yazı belirdi.
Arda defterine baktı.
Sonra kalemını aldı.
Ve küçük bir cümle yazdı.

Zor Gün

Her gün aynı şekilde başlamadı.

Bazı günler kolaydı.

Ama o gün. . .

kolay değildi.

Sabah alarm çaldığında Arda gözlerini açtı.

Ama kalkmak istemedi.

Yorgundu.

Bir gün önce geç saatlere kadar çalışmıştı.

Defterine plan yazmıştı.

Yeni hedefler koymuştu.

Ama o sabah. . .

hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Alarm tekrar çaldı.

Bu kez kapattı.

Ama yatakta kalmaya devam etti.

Zihninde tek bir düşünce vardı.

Bugün yapmasam da olur.

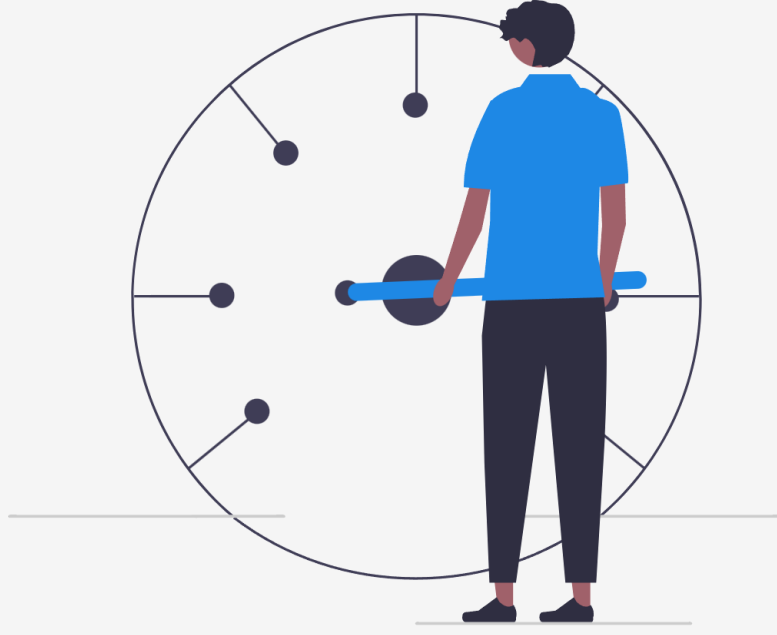
Bu düşünce tanıdıktı.

Herkesin hayatında bir gün gelir.

Yapmak istemediği bir gün.
Motivasyonun düştüğü bir gün.
İşte o gün. . .
gerçek test başlar.
Arda bir süre tavana baktı.
Sonra içinden bir ses konuştu.
Bugün zor bir gün.
Ama imkânsız değil.
Bu cümle küçük ama güçlüydü.
Derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça yataktan kalktı.
İsteyerek değil.
Ama vazgeçmeyerek.
Okula gittiğinde sınıfın havası farklıydı.
Sessizdi.
Kerem sırasına oturmuştu.
Ama normalde olduğu gibi konuşmuyordu.
Zeynep defterine bakıyordu.
Ama sayfayı evirmiyordu.
Elif pencereden dışarı bakıyordu.
Arda onları fark etti.
Bir şeyler değişmişti.
Kerem ilk konuşan oldu.
Bugün çalışmak istemiyorum.
Bu cümle dürüsttü.
Zeynep başını kaldırdı.
Ben de.
Elif yavaşça konuştu.
Ben de zorlanıyorum.
Bu cümle sınıfta bir rahatlama yarattı.
Çünkü herkes aynı şeyi hissediyordu.
Ama kimse söylememişti.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Belki de bu normaldir.
Bu cümle herkesi durdurdu.
Kerem kaşlarını çattı.
Ne demek normal?
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.

Gelişim her zaman kolay olmaz.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Arda devam etti.
Bazen yoruluruz.
Bazen sıkılırız.
Bazen vazgeçmek isteriz.
Bu cümleler gerçektir.
Elif başını salladı.
Evet.
Kerem yavaşça konuştu.
Ama o zaman ne yapacağız?
Bu soru önemliydi.
Arda bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Durmuyacağız.
Bu kelime kısa ama güçlüydü.
Zeynep kaşlarını kaldırdı.
Ama zor.
Arda başını salladı.
Evet.
Ama mümkün.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Bu kez elinde bir kitap vardı.
Masaya bıraktı.
Kitap eski görünüyordu.
Ama sağlamdı.
Öğretmen kitabı açtı.
Sonra sınıfa baktı.
Bugün bir şey anlatmayacağım, dedi.
Bu cümle herkesi şaşırttı.
Öğretmen devam etti.
Bugün bir şey göstereceğim.
Sonra kitabı havaya kaldırdı.
Bu kitap kaç kez düştü biliyor musunuz?
Kimse cevap vermedi.
Öğretmen kitabı masaya bıraktı.
Sonra sakince bir sesle konuştu.
Çok kez.

Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Öğretmen devam etti.
Ama her düştüğünde . . .
yerden kaldırıldı.
Bu cümle herkesin zihninde yankılandı.
Kerem yavaşça konuştu.
Yani hata normal.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Zeynep dikkatle sordu.
Peki vazgeçmek?
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Vazgeçmek. . .
karar verir.
Bu cümle güçlüydü.
Elif yavaşça konuştu.
Ama tekrar denemek?
Öğretmen gülümsedi.
O . . .
geliştirir.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes bir şey hissetti.
Tam o anda tahtada yeni bir yazı belirdi.
Arda defterine baktı.
Bir süre düşündü.
Sonra kalemını aldı.
Ve küçük bir cümle yazdı.

Kendi Hızın

O gün ders bitmişti.

Sınıf yavaş yavaş boşalıyordu.

Ama Arda yerinden kalkmadı.

Defterine bakıyordu.

Sayfanın üstünde küçük bir cümle vardı.

Bu cümle doğrudu.

Ama içindeki his tam olarak sakin değildi.

Çünkü o gün bir şey olmuştu.

Bir sınav sonucu açıklanmıştı.

Kerem yüksek not almıştı.

Zeynep de iyi yapmıştı.

Elif beklediğinden daha başarılı olmuştu.

Arda ise. . .

ortalama bir sonuç almıştı.

Kötü değildi.

Ama istediği gibi de değildi.

Sınıfta herkes konuşuyordu.

Kerem heyecanla anlatıyordu.

Çok çalıştım, dedi.

Zeynep plan yaptım, dedi.

Elif tekrar ettim, dedi.

Arda onları dinliyordu.

Ama konuşmuyordu.

İçinde küçük bir düşünce oluşmuştu.
Ben yeterince iyi değil miyim?
Bu soru sessizdi.
Ama güçlüydü.
Çünkü karşılaştırma başlamıştı.
Tam o sırada öğretmen sınıfa geri döndü.
Herkes toparlanıyordu.
Ama öğretmen bir süre konuşmadı.
Sonra tahtaya tek bir çizgi çizdi.
Uzun bir çizgi.
Sonra çizginin üzerine üç nokta koydu.
Biri başta.
Biri ortada.
Biri sonda.
Öğretmen sınıfa döndü.
Bu üç kişi aynı yolda yürüyorsa. . .
hangisi başarılıdır?
Kerem hemen cevap verdi.
En öndeki.
Zeynep düşündü.
Belki ortadaki.
Elif yavaşça konuştu.
Belki sondaki.
Öğretmen gülümsedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Üçü de.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.
Kerem kaşlarını çattı.
Nasıl yani?
Öğretmen tahtadaki çizgiyi işaret etti.
Her biri ilerliyor.
Bu cümle önemliydi.
Zeynep dikkatle baktı.
Ama hızları farklı.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Sonra ekledi.
Ama yönleri aynı.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Arda dikkatle dinliyordu.

Öğretmen devam etti.
Hayatta en önemli şey. . .
hız değildir.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Elif yavaşça sordu.
Peki nedir?
Öğretmen cevap verdi.
Yön.
Bu kelime odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Yön.
Kerem bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Yani yavaş olmak kötü değil.
Öğretmen başını salladı.
Hayır.
Zeynep ekledi.
Hızlı olmak da her zaman iyi değil.
Öğretmen gülümsedi.
Evet.
Elif dikkatle baktı.
O zaman önemli olan. . .
devam etmek.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Tam olarak.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Arda defterine baktı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Ben başkalarıyla yarışmıyorum.
Bu cümle küçük ama güçlüydü.
Kerem başını salladı.
Ben de.
Zeynep gülümsedi.
Ben kendi yolumdayım.
Elif derin bir nefes aldı.
Ben kendi hızımdayım.
Bu cümleler sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda öğretmen tahtaya yeni bir yazı yazdı.
Bir saniye.
Sonra ikinci satır yazıldı.

Sınıf tamamen sessizleşti.
Arda içinden geçen dűőünceyi ilk kez net hissetti.
Ben başkalarından geri değilim.
Ben ilerliyorum.
Defterini açtı.
Kalemimi aldı.
Ve kűük bir cűmle yazdı.

Yolculuk

Gün batıyordu.

Okulun bahçesi yavaş yavaş sessizleşiyordu.

Koridorlar boşalmıştı.

Sınıfların ışıkları birer birer sönüyordu.

Ama Arda hâlâ okulun arka bahçesindeydi.

Tek başına.

Bankta oturuyordu.

Elinde defteri vardı.

Sayfalar dolmuştu.

Küçük cümlelerle.

Bu cümleler büyük görünmüyordu.

Ama gerçektir.

Bir süre gökyüzüne baktı.

Güneş yavaşça ufka doğru iniyordu.

Renkler değişiyordu.

Turuncu.

Kırmızı.

Sonra yavaşça koyulaşan bir mavi.

Tam o anda arkasından bir ses geldi.

Düşünüyorsun.

Arda başını çevirdi.

Kemal Öğretmen.

Yanına oturdu.

Sessizce.

Bir süre konuşmadılar.

Bu sessizlik rahatsız edici değildi.

Düşündüren bir sessizlikti.

Sonra öğretmen yavaşça konuştu.
Ne düşünüyorsun?
Bu soru basitti.
Ama Arda bu kez hemen cevap verdi.
Meslek seçmeyi.
Öğretmen hafifçe gülümsedi.
Sonra sordu.
Gerçekten meslek mi?
Bu soru Arda'yı durdurdu.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Belki de . . .
nasıl bir insan olmak istediğimi.
Bu cümle öğretmenin yüzünde küçük bir gülümseme oluşturdu.
Evet, dedi.
İşte asıl soru bu.
Bir süre sessizlik oldu.
Rüzgar hafifçe esiyordu.
Ağaç yaprakları hareket ediyordu.
Sonra öğretmen yavaşça konuştu.
İnsanlar genelde meslek seçmeye çalışır.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Ama aslında . . .
bir rol seçerler.
Bu kelime Arda'nın zihninde yankılandı.
Rol.
Öğretmen elini ufka doğru uzattı.
Şehri işaret etti.
Bak, dedi.
Orada binlerce insan var.
Doktorlar.
Mühendisler.
Öğretmenler.
Yazılımcılar.
Tasarımcılar.
Çiftçiler.
Bir süre sustu.
Sonra ekledi.

Ama hepsi aynı rolü oynamıyor.
Bu cümle önemliydi.
Arda yavaşça konuştu.
Ne demek istiyorsunuz?
Öğretmen sakın bir sesle cevap verdi.
Bir doktor sadece tedavi eden biri değildir.
Bir öğretmen sadece ders anlatan biri değildir.
Bir mühendis sadece hesap yapan biri değildir.
Bu cümleler birer kapı gibi açılıyordu.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bazıları insanları iyileştirir.
Bazıları sistemleri geliştirir.
Bazıları geleceği korur.
Bazıları yeni yollar açar.
Bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Meslek bir isimdir.
Rol bir katkıdır.
Bu cümle bankın üzerinde sessizce yerleşti.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Demek ki önemli olan. . .
ne olduğum değil.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Evet.
Arda devam etti.
Ne yaptığım.
Bu cümle güçlüydü.
Öğretmen gülümsedi.
Tam olarak.
Bir süre sessizlik oldu.
Güneş tamamen batmıştı.
Gökyüzü kararmaya başlamıştı.
Ama okulun ışıkları yanıyordu.
Hayat devam ediyordu.
Öğretmen yavaşça konuştu.
Hayat bir yarış değildir.
Bu cümle sakın ama derindi.

Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Hayat bir yolculuktur.
Bu cümle odanın içinde değil, gökyüzünde yankılanıyor gibiydi.
Arda başını hafifçe salladı.
Sonra yavaşça konuştu.
Ve herkesin yolu farklıdır.
Öğretmen gülümsedi.
Evet.
Ama herkes yürür.
Bu cümle uzun süre kaldı.
Arda defterini açtı.
Boş bir sayfa vardı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.
**Ben bir yolculuktayım.
**

50 Yıl Sonra
Geceydi.
Okul sessizdi.
Koridorlar boşalmıştı.
Işıkların çoğu sönmüştü.
Ama kütüphanenin ışığı hâlâ yanıyordu.
Arda içerideydi.
Tek başına.
Masada açık bir kitap vardı.
Ama gözleri sayfalarda değildi.
Pencereden dışarı bakıyordu.
Şehre.
Bir süre düşündü.
Sonra içinden bir soru geçti.
Bu soru tuhaftı.
Ama güçlüydü.
Çünkü ilk kez geleceği düşünüyordu.
Tam o anda kapı hafifçe açıldı.
Kerem içeri girdi.
Elinde bir tablet vardı.
Sen hâlâ burada mısın? dedi.
Arda başını salladı.
Evet.
Kerem sandalyeye oturdu.
Bir süre sessiz kaldılar.

Sonra Kerem konuştu.
Ben de bir şey düşünüyordum.
Arda merakla baktı.
Ne?
Kerem tabletini açtı.
Ekranında bir şehir görüntüsü vardı.
Ama bu şehir farklıydı.
Yollar daha akıllıydı.
Binalar daha yeşildi.
Araçlar sessizdi.
Gökyüzü daha temizdi.
Bu bir gelecek şehriydi.
Kerem yavaşça konuştu.
Bu. . .
2050 yılı şehir planı.
Arda dikkatle baktı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça sordu.
Burada hangi meslekler olacak?
Bu soru önemliydi.
Kerem omuz silkti.
Bilmiyorum.
Tam o anda arka taraftan bir ses geldi.
Ben biliyorum.
İkisi birden döndü.
Kemal Öğretmen kapının yanında duruyordu.
Yüzünde sakin bir ifade vardı.
Ama gözleri dikkatliydi.
Öğretmen masaya yaklaştı.
Tablet ekranına baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Gelecekte yeni meslekler olacak.
Bu cümle bekleniyordu.
Ama devamı şaşırtıcıydı.
Ama asıl değişecek olan. . .
mesleklerin adı değil.
Bu cümle Arda'yı durdurdu.
Kerem kaşlarını çattı.
Ne değişecek?
Öğretmen cevap verdi.

Mesleklerin amacı.
Bu kelime odanın içinde yankılandı.
Amaç.
Zeynep de içeri girmişti.
Sessizce dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
50 yıl sonra. . .
insanlar sadece iş yapmak için çalışmayacak.
Bu cümle önemliydi.
Elif de kapının yanında duruyordu.
Dikkatle dinliyordu.
Öğretmen yavaşça konuştu.
İnsanlar sorun çözmek için çalışacak.
Bu cümle odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça sordu.
Ne tür sorunlar?
Öğretmen parmağıyla tablet ekranını işaret etti.
Su.
Enerji.
Sağlık.
Gıda.
Veri.
Güvenlik.
Eğitim.
Bu kelimeler sırayla söylendi.
Ama her biri ağırdı.
Kerem dikkatle baktı.
Bu alanlar hep olacak.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Ama yöntemler değişecek.
Bu cümle önemliydi.
Zeynep yavaşça konuştu.
Yani meslekler değişebilir.
Öğretmen cevap verdi.
Evet.
Ama ihtiyaçlar değişmez.
Bu cümle odanın içinde sessizce yerleşti.
Elif derin bir nefes aldı.

O zaman önemli olan. . .
meslek adı değil.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Arda devam etti.
Sorun çözme becerisi.
Öğretmen gülümsedi.
Tam olarak.
Bir süre sessizlik oldu.
Sonra öğretmen yavaşça konuştu.
50 yıl sonra. . .
bazı meslekler yok olacak.
Bu cümle herkesi durdurdu.
Kerem şaşkınlıkla baktı.
Gerçekten mi?
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Ama yeni meslekler ortaya çıkacak.
Bu cümle umut vericiydi.
Zeynep dikkatle sordu.
Mesela?
Öğretmen kısa bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Su yönetimi uzmanı.
Yapay zekâ etik danışmanı.
İklim çözüm mühendisi.
Veri güvenliği stratejisti.
Yaşam tasarım danışmanı.
Bu meslek isimleri farklıydı.
Ama korkutucu değildi.
Çünkü anlamlıydı.
Elif yavaşça konuştu.
Bunlar yeni meslekler.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Ama hepsinin ortak bir noktası var.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda merakla sordu.
Ne?
Öğretmen sakin bir sesle cevap verdi.
Hepsi insan için.

Bu cümle odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.

Bir süre kimse konuşmadı.

Çünkü herkes aynı şeyi fark ediyordu.

Gelecek teknolojiyle ilgiliydi.

Ama asıl mesele. . .

insandı.

Tam o anda öğretmen tahtaya tek bir cümle yazdı.

Arda defterini açtı.

Kalemını aldı.

Bir süre düşündü.

Sonra küçük bir cümle yazdı.

Sorunlar Kaybolmaz

Kütüphanede sessizlik devam ediyordu.

Saat ilerlemişti.

Ama kimse gitmek istemiyordu.

Çünkü konuşulan şey sıradan değildi.

Gelecekte bahsediyorlardı.

Arda defterine yazdığı cümleye baktı.

Bu cümle güçlüydü.

Ama içinde yeni bir soru doğurdu.

Hangi sorunları?

Tam o anda öğretmen sandalyesini biraz öne çekti.

Sonra yavaşça konuştu.

İnsanlık tarihine bakın, dedi.

Bu cümle dikkat çekiciydi.

Kerem kaşlarını çattı.

Ne demek istiyorsunuz?

Öğretmen masanın üzerine küçük bir kalem bıraktı.

Sonra sakin bir sesle konuştu.

Yüz yıl önce insanların en büyük sorunu neydi?

Zeynep düşündü.

Hastalıklar.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Elif ekledi.
Temiz su.
Öğretmen tekrar başını salladı.
Doğru.
Arda yavaşça konuştu.
Ulaşım.
Öğretmen gülümsedi.
Evet.
Sonra kısa bir süre sustu.
Sonra şu soruyu sordu.
Bugün bu sorunlar tamamen çözüldü mü?
Sınıfta sessizlik oldu.
Kimse hemen cevap vermedi.
Çünkü cevap belliydi.
Hayır.
Sorunlar kaybolmamıştı.
Sadece değişmişti.
Öğretmen yavaşça konuştu.
İnsanlık ilerledikçe. . .
sorunlar yok olmaz.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Kerem dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Sorunlar dönüşür.
Bu kelime odanın içinde yankılandı.
Dönüşür.
Zeynep yavaşça konuştu.
Yani eski sorunlar biter.
Ama yeni sorunlar başlar.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Elif dikkatle baktı.
O zaman meslekler de değişir.
Öğretmen gülümsedi.
Tam olarak.
Bir süre sessizlik oldu.
Sonra öğretmen tahtaya dört kelime yazdı.

Bir Gün Şehir Durdu
Sabah her zamanki gibi başlamıştı.
Güneş doğmuştu.
Şehir uyanıyordu.
İnsanlar işe gidiyordu.
Okul servisi sokağın başında durmuştu.
Her şey normal görünüyordu.
Ama o gün. . .
normal değildi.
Saat 08:17'de ilk sorun ortaya çıktı.
Şehirdeki su akışı yavaşladı.
Musluklardan su geliyordu.
Ama zayıf.
Önce kimse önemsemedi.
Bir arıza olabilir, dediler.
Ama saat 08:43'te ikinci sorun ortaya çıktı.
Su tamamen kesildi.
Evlerde.
Okullarda.
Hastanelerde.
Bir anda.
Sessizlik oluştu.
Sonra hareket başladı.
Telefonlar çaldı.
Mesajlar gönderildi.
Ekranlar açıldı.
Arda okula gelmişti.
Ama okulun lavabolarında su yoktu.

Kerem şaşkınlıkla baktı.
Bu nasıl olur?
Zeynep pencereden dışarı baktı.
Her yerde insanlar konuşuyordu.
Elif öğretmene döndü.
Bu büyük bir sorun mu?
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Evet.
Bu ciddi bir sorun.
Bu kelime sınıfta ağır bir şekilde yerleşti.
Ciddi.
Tam o anda okulun ekranı açıldı.
Bir acil durum duyurusu vardı.
Şehir genelinde su sistemi durmuştur.
Bu cümle herkesi durdurdu.
Kerem nefesini tuttu.
Bir şehir. . .
susuz kalabilir mi?
Öğretmen başını yavaşça salladı.
Evet.
Bu cümle gerçektir.
Ama ürkütücü değildir.
Çünkü çözüm vardı.
Tam o anda ekranda yeni bir görüntü belirdi.
Bir kontrol merkezi.
Bir grup insan bilgisayarların başındaydı.
Haritalara bakıyorlardı.
Verileri analiz ediyorlardı.
Kararlar alıyorlardı.
Zeynep dikkatle baktı.
Bunlar kim?
Öğretmen sakin bir sesle cevap verdi.
Su yönetim ekibi.
Bu kelime yeni bir şeydi.
Kerem kaşlarını çatı.
Yani tesisatçı mı?
Öğretmen hafifçe gülümsedi.
Hayır.
Bu ekip. . .

sadece tamir yapmaz.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Elif merakla sordu.
Ne yapar?
Öğretmen cevap verdi.
Sistemi yönetir.
Bu kelime önemliydi.
Yönetir.
Arda dikkatle ekrana baktı.
Bir kişi öne çıktı.
Haritaya baktı.
Bir noktayı işaret etti.
Bir karar verdi.
Ekranda küçük bir yazı belirdi.
Bu meslek adı farklıydı.
Ama anlamlıydı.
Kerem dikkatle baktı.
Bu kişi ne yapıyor?
Öğretmen sakın bir sesle cevap verdi.
Sorunu buluyor.
Bu cevap basitti.
Ama güçlüydü.
Zeynep dikkatle izliyordu.
Başka bir kişi ekranda göründü.
Bu kişi bilgisayara veri giriyordu.
Tahminler yapıyordu.
Ekranda yeni bir yazı belirdi.
Elif yavaşça konuştu.
Bu kişi geleceği tahmin ediyor.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Arda dikkatle baktı.
Sonra üçüncü bir kişi ekranda göründü.
Bu kişi sahadaydı.
Boruları kontrol ediyordu.
Ekipleri yönlendiriyordu.
Ekranda yeni bir yazı belirdi.
Kerem şaşkınlıkla baktı.
Bir kişi sahada.
Bir kişi bilgisayarda.

Bir kişi karar veriyor.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Bu cümle önemliydi.
Çünkü bir gerçek ortaya çıkmıştı.
Hiçbir sorun. . .
tek bir kişiyle çözümez.
Tam o anda ekranda yeni bir mesaj belirdi.
Su akışı yeniden başlatıldı.
Bu cümle sınıfta bir rahatlama yarattı.
İnsanlar nefes aldı.
Kerem derin bir nefes verdi.
Bitti.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Hayır.
Bu cevap herkesi durdurdu.
Zeynep dikkatle baktı.
Ne demek?
Öğretmen sakın bir sesle konuştu.
Sorun çözüldü.
Ama ders yeni başladı.
Bu cümle güçlüydü.
Elif yavaşça sordu.
Hangi ders?
Öğretmen cevap verdi.
Geleceğin meslekleri. . .
sorun çıktığında görünür.
Bu cümle odanın içinde uzun süre kaldı.
Arda defterini açtı.
Kalemimi aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Görünmeyen Güç

Su yeniden akmaya başlamıştı.

Musluklardan su geliyordu.

Okulda hayat normale dönüyordu.

Koridorlarda sesler yeniden yükselmişti.

Ama sınıfta hâlâ bir sessizlik vardı.

Çünkü herkes aynı şeyi düşünüyordu.

Bu sorun nasıl çözüldü?

Kerem ilk konuşan oldu.

Bir ekip geldi.

Sorunu buldu.

Tamir etti.

Bitti.

Bu cümle basitti.

Ama eksikti.

Zeynep başını hafifçe salladı.

Hayır.

Bir şey daha var.

Elif dikkatle ekrana baktı.

Orada sadece makineler yoktu.

İnsanlar vardı.

Bu cümle önemliydi.

Çünkü fark edilen şey buydu.

Arda yavaşça konuştu.

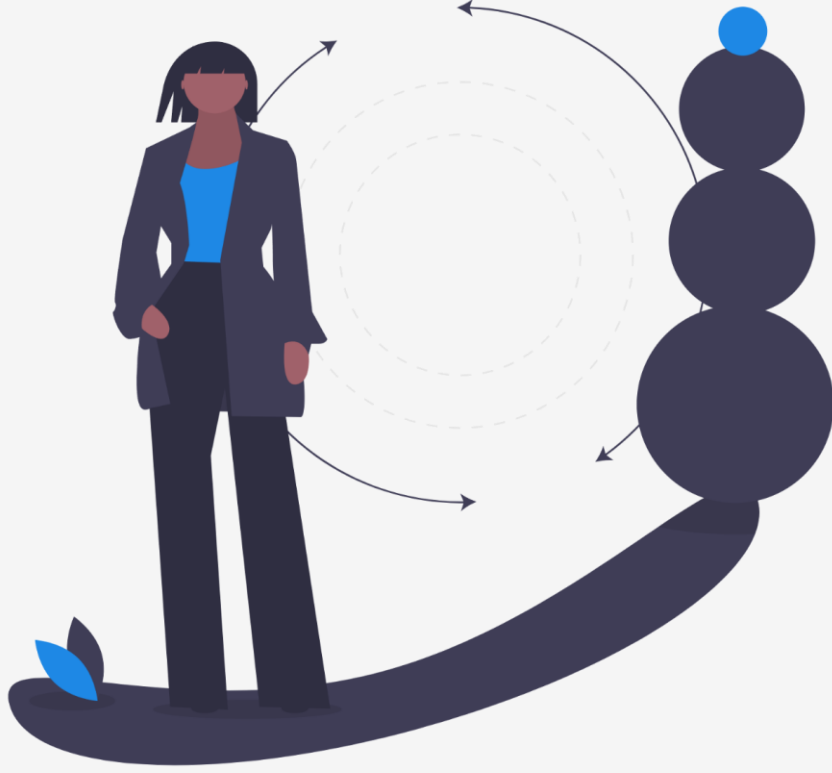
Ve o insanlar. . .

sadece bilgi kullanmadı.

Bu cümle havada asılı kaldı.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bir sistemi ayakta tutan. . .
bilgi değildir.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem kaşlarını çattı.
Ne o zaman?
Öğretmen cevap verdi.
Karakter.
Bu kelime sınıfta derin bir şekilde yerleşti.
Karakter.
Zeynep yavaşça konuştu.
Yani bilgi yetmez.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Sonra yavaşça devam etti.
Bir kişi sorunu görebilir.
Ama sorumluluk almazsa. . .
sistem durur.
Bu cümle güçlüydü.
Elif dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bir kişi çözümü bilir.
Ama sabırlı olmazsa. . .
sistem zarar görür.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Arda düşünüyordu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir kişi hızlı olabilir.
Ama dikkatli olmazsa. . .
hata yapar.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Tam olarak.
Bu cümle bir onaydı.
Tam o anda ekranda yeniden görüntü açıldı.
Aynı kontrol merkezi.
Ama bu kez görüntü yavaşlatılmıştı.
Her hareket tek tek gösteriliyordu.

Bir kişi veriye bakıyordu.
Uzun süre bekliyordu.
Hemen karar vermiyordu.
Öğretmen ekrana işaret etti.
Bu. . .
sabır.
Başka bir kişi ekiplerle konuşuyordu.
Herkesi sakinleştiriyordu.
Öğretmen devam etti.
Bu. . .
iletişim.
Başka bir kişi haritaya bakıyordu.
Riskleri hesaplıyordu.
Öğretmen konuştu.
Bu. . .
sorumluluk.
Bir başka kişi yeni bir çözüml öneriyordu.
Farklı bir yöntem deniyordu.
Öğretmen devam etti.
Bu. . .
yaratıcılık.
Sınıfta kimse konuşmadı.
Çünkü bir gerçek ortaya çıkmıştı.
Meslek sadece teknik bir iş değildi.
Bir insanın davranışlarının toplamıydı.
Kerem yavaşça konuştu.
Demek ki bu insanlar. . .
sadece iş yapmadı.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Zeynep devam etti.
Doğru davranış gösterdi.
Elif başını salladı.
Doğru zamanda.
Arda cümleyi tamamladı.
Doğru şekilde.
Bu cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda öğretmen tahtaya tek bir cümle yazdı.
Bu cümle herkesin zihninde yankılandı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Çünkü herkes aynı şeyi anlamıştı.

Bir meslek seçmek. . .
sadece ders seçmek değildi.
Bir davranış biçimi seçmekti.
Bir sorumluluk seçmekti.
Bir duruş seçmekti.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

İlk Karar

O gün ders bitmişti.
Ama kimse hemen çıkmadı.
Sınıfta farklı bir hava vardı.
Herkes düşünüyordu.
Çünkü artık mesele sadece ders değildi.
Bir şey değişmişti.
Arda defterine bakıyordu.
Son yazdığı cümle hâlâ oradaydı.
Bu cümle doğruduydu.
Ama bir soru doğuruyordu.
Ben nasıl biri olacağım?
Tam o anda öğretmen sınıfın ortasına geldi.
Elinde küçük bir kutu vardı.
Masaya bıraktı.
Kutunun üzerinde tek bir kelime yazıyordu.
Kerem merakla sordu.
Bu ne?
Öğretmen kutuyu açmadı.
Sadece üzerine baktı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Hayatta bazı anlar vardır.

Bu cümle dikkat çekiciydi.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
O anlarda kimse sizi zorlamaz.
Kimse size emir vermez.
Kimse sizi yönlendirmez.
Bu cümleler yavaş ve netti.
Elif yavaşça konuştu.
O zaman ne olur?
Öğretmen cevap verdi.
Siz karar verirsiniz.
Bu kelime odanın içinde güçlü bir şekilde yerleşti.
Karar.
Arda dikkatle baktı.
Bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Ama karar vermek zor.
Bu cümle dürüsttü.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Evet.
Bu cevap netti.
Kerem sordu.
Peki doğru karar nasıl verilir?
Bu soru önemliydi.
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Doğru karar. . .
aceleyle verilmez.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Doğru karar. . .
bilgiyle düşünülür.
Bu cümle önemliydi.
Elif ekledi.
Ve deneyimle.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.

Ve sorumlulukla.
Öğretmen gülümsedi.
Tam olarak.
Bu cümle güçlüydü.
Tam o anda öğretmen kutuyu açtı.
İçinde küçük kartlar vardı.
Her kartta tek bir kelime yazıyordu.
Sabır
Cesaret
Sorumluluk
Dürüstlük
Disiplin
Empati
Kararlılık
Öz güven
Kerem dikkatle baktı.
Bunlar meslek değil.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Bu cevap kısa ama önemliydi.
Zeynep yavaşça konuştu.
Bunlar özellik.
Öğretmen devam etti.
Hayır.
Bu kelime herkesi durdurdu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bunlar karar biçimi.
Bu cümle sınıfta derin bir şekilde yerleşti.
Elif merakla sordu.
Ne demek?
Öğretmen cevap verdi.
Bir insan karar verirken. . .
nasıl biri olduğuna göre karar verir.
Bu cümle güçlüydü.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Sabırlı biri bekler.
Cesur biri adım atar.
Sorumlu biri sonuçlarını düşünür.
Dürüst biri gerçeği seçer.

Bu cümleler yavaş yavaş sınıfa yerleşti.
Kerem bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Demek ki karar. . .
bir davranış.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Evet.
Bu cevap netti.
Zeynep dikkatle baktı.
O zaman meslek seçmek. . .
tek bir karar değil.
Öğretmen gülümsedi.
Tam olarak.
Elif yavaşça konuştu.
Bir süreç.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Ve bir sorumluluk.
Bu cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda öğretmen tahtaya tek bir cümle yazdı.

**KARAR

**GELECEĞİNİZİ
ŞEKİLLENDİRİR****

Bu cümle herkesin zihninde kaldı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.
**Bugün ilk kararımı veriyorum.

**

Sorumluluk

Ertesi sabah hava farklıydı.

Gökyüzü açıktı.

Güneş erkenden doğmuştu.

Şehir hareketlenmeye başlamıştı.

Ama Arda için sabahın anlamı değişmişti.

Çünkü artık sadece okula gitmiyordu.

Bir kararın peşinden gidiyordu.

Masasının başında oturuyordu.

Defteri açıktı.

Dün yazdığı cümle hâlâ oradaydı.

Bu cümle heyecan vericiydi.

Ama aynı zamanda ağırdı.

Çünkü bir soru doğuruyordu.

Şimdi ne yapacağım?

Bir süre kalemi elinde tuttu.

Sayfa boştu.

Ama zihni doluydu.

Tam o anda içinden bir düşünce geçti.

Karar vermek kolaydı.

Ama uygulamak zordu.

Bu cümle gerçektir.

Ve biraz ürkütücüydü.

Derin bir nefes aldı.

Sonra defterine yeni bir başlık yazdı.

Sorumluluk (devam)

Bu kelime basit görünüyordu.

Ama büyüktü.

Çünkü sorumluluk. . .

bir işi yapmak demek değildi.

Bir işi sahiplenmek demekti.

Okula geldiğinde arkadaşları onu kapıda karşıladı.

Kerem hızlı adımlarla yürüyordu.

Bugün bir şey deneyeceğim, dedi.

Zeynep elinde bir liste taşıyordu.

Ben de bir plan yaptım, dedi.

Elif çantasını sıkıca tutuyordu.

Ben de bir hedef belirledim, dedi.

Arda onları dinledi.

Sonra yavaşça konuştu.

Ben de bir karar verdim.

Bu cümle kısa ama güçlüydü.

Kerem merakla sordu.

Ne kararı?

Arda bir süre düşündü.

Sonra sakın bir sesle konuştu.

Başladığım işi yarım bırakmayacağım.

Bu cümle sade ama derindi.

Zeynep başını salladı.

Bu zor.

Arda başını hafifçe salladı.

Evet.

Ama gerekli.

Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.

Ders başladığında öğretmen tahtaya tek bir kelime yazdı.

Sorumluluk (devam)
Sonra sınıfa döndü.
Bir süre kimse konuşmadı.
Sonra öğretmen yavaşça konuştu.
Sorumluluk. . .
bir görevi yapmak değildir.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem kaşlarını çattı.
Ne o zaman?
Öğretmen cevap verdi.
Sonucunu kabul etmektir.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bir işi başlatmak kolaydır.
Bu cümle doğrudur.
Elif başını salladı.
Ama bitirmek zordur.
Öğretmen gülümsedi.
Evet.
Arda düşünüyordu.
Sonra yavaşça konuştu.
Sorumluluk. . .
devam etmektir.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Tam olarak.
Bu cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda öğretmen masanın üzerine küçük bir tohum bıraktı.
Herkes dikkatle baktı.
Bu ne? diye sordu Kerem.
Öğretmen cevap verdi.
Bir tohum.
Bu cevap basitti.
Ama devamı önemliydi.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir tohum ekmek kolaydır.
Bu cümle herkesin zihninde yer etti.
Zeynep dikkatle baktı.
Ama büyütme zordur.
Öğretmen başını salladı.

Evet.

Elif yavaşça konuştu.

Çünkü bakım ister.

Öğretmen gülümsedi.

Tam olarak.

Arda tohuma baktı.

Bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.

Demek ki sorumluluk. . .

sürekli ilgilenmektir.

Öğretmen başını hafifçe salladı.

Evet.

Bu cevap netti.

Tam o anda öğretmen tahtaya yeni bir cümle yazdı.

Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.

Kimse konuşmadı.

Ama herkes anlamıştı.

Bir hedef koymak önemliydi.

Ama o hedefe sadık kalmak daha önemliydi.

Arda defterini açtı.

Kalemını aldı.

Bir süre düşündü.

Sonra küçük bir cümle yazdı.

Güven

O gün okulda küçük bir hareketlilik vardı.

Ama bu sıradan bir hareketlilik değildi.

Bir hazırlık yapılıyordu.

Koridorda panolar düzenleniyordu.

Sınıflarda toplantılar yapılıyordu.

Öğrenciler gruplara ayrılıyordu.

Bir proje başlayacaktı.

Arda sınıfa girdiğinde tahtada büyük bir başlık gördü.

Bu kelime sade görünüyordu.

Ama önemliydi.

Kerem hemen sordu.

Ne görevi?

Zeynep listelere bakıyordu.

Sanırım bir ekip çalışması.

Elif dikkatle tahtaya yaklaştı.

Altında küçük bir cümle vardı.

Bu cümle herkesi durdurdu.

Çünkü bu bir ders değildi.

Gerçek bir çalışmaydı.

Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.

Elinde birkaç dosya vardı.

Masaya bıraktı.

Sonra sakın bir sesle konuştu.

Bugün size bir görev vereceğim.

Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.

Kerem merakla sordu.

Nasıl bir görev?

Öğretmen kısa bir süre sustu.

Sonra cevap verdi.

Bir sorun seçeceksiniz.

Bu cümle dikkat çekiciydi.

Zeynep dikkatle dinliyordu.

Öğretmen devam etti.

O sorunu analiz edeceksiniz.

Çözüm üreteceksiniz.

Ve sorumluluk alacaksınız.

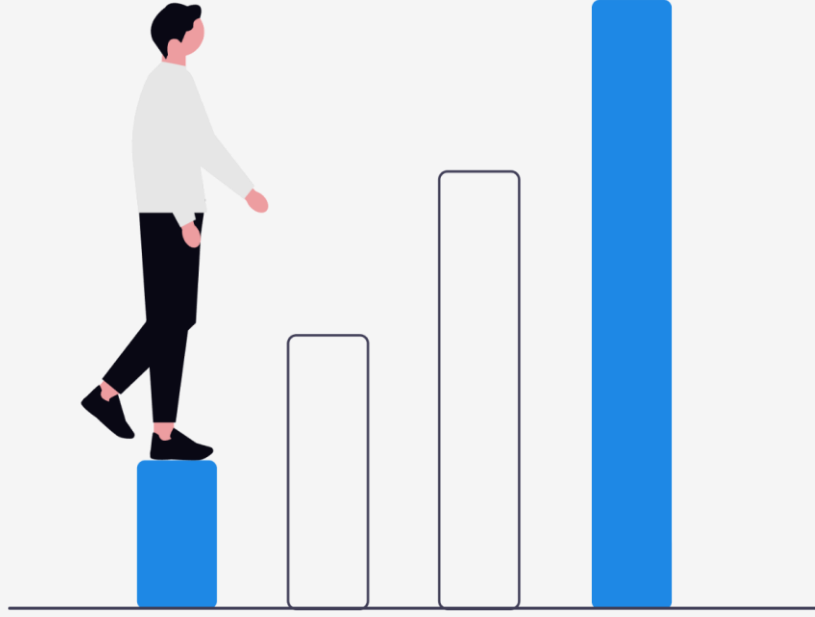
Bu cümleler yavaş ama netti.

Elif yavaşça konuştu.

Gerçek bir sorun mu?

Öğretmen başını salladı.
Evet.
Bu cevap güçlüydü.
Arda dikkatle baktı.
Sonra yavaşça sordu.
Bu işi kim yönetecek?
Bu soru önemliydi.
Çünkü bir lider gerekiyordu.
Öğretmen sınıfa baktı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Sonra öğretmen yavaşça konuştu.
Bu işi. . .
güvendiğim kişi yönetecek.
Bu cümle sınıfta derin bir sessizlik yarattı.
Kerem etrafına baktı.
Zeynep nefesini tuttu.
Elif bekledi.
Arda ise hiç konuşmadı.
Çünkü aklına bir şey gelmişti.
Güven.
Öğretmen sınıfa baktı.
Sonra yavaşça bir isim söyledi.
Arda.
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Arda şaşkınlıkla başını kaldırdı.
Ben mi?
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Evet.
Bu cevap kısa ama güçlüydü.
Kerem gülümsedi.
Zeynep başını salladı.
Elif gözleriyle destek verdi.
Ama Arda'nın içinde bir düşünce oluşmuştu.
Ben hazır mıyım?
Bu soru sessizdi.
Ama gerçektir.
Öğretmen Arda'ya yaklaştı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Güven. . .
mükemmel olduğun için verilmez.

Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Sorumluluk aldığı için verilir.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Kerem ekledi.
Çünkü vazgeçmiyorsun.
Elif yavaşça konuştu.
Çünkü devam ediyorsun.
Bu cümleler sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Ama hata yapabilirim.
Bu cümle dürüsttü.
Öğretmen gülümsedi.
Evet.
Bu cevap netti.
Sonra yavaşça konuştu.
Ama güven. . .
hata yapmamak değildir.
Bu cümle önemliydi.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Hata yaptığında. . .
sorumluluk almaktır.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Güven bir duygu değildi.
Bir davranıştı.
Bir süre sonra öğretmen tahtaya tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Lider

Sınıf sessizdi.

Ama bu sessizlik boş değildi.

Bekleyen bir sessizlikti.

Çünkü öğretmen az önce bir şey söylemişti.

Arda'ya güvenilmişti.

Bir görev verilmişti.

Ve şimdi herkes Arda'ya bakıyordu.

Arda ise hâlâ yerinde duruyordu.

Elinde defter vardı.

Ama sayfaya bakmıyordu.

İçinde tek bir düşünce vardı.

Ben bunu yapabilir miyim?

Bu soru normaldi.

Çünkü liderlik . . .

heyecan verici olduğu kadar ağırdı.

Kerem sandalyesini Arda'ya doğru çekti.

Ne yapacağız? diye sordu.

Bu soru basitti.

Ama önemliydi.

Zeynep de yaklaştı.

Plan yapalım, dedi.

Elif dikkatle baktı.

Önce sorunu seçelim, dedi.

Arda onları dinledi.

Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça konuştu.
Önce. . .
sizi dinlemek istiyorum.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.
Kerem kaşlarını kaldırdı.
Ne demek?
Arda sakın bir sesle konuştu.
Herkes fikrini söylesin.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Bu iyi bir başlangıç.
Elif gülümsedi.
Evet.
Kerem derin bir nefes aldı.
Tamam.
Sonra ilk konuşan oldu.
Ben su israfı sorununu seçmek istiyorum.
Bu cümle netti.
Zeynep hemen ekledi.
Ben enerji tasarrufu üzerine çalışabiliriz diye düşünüyorum.
Elif yavaşça konuştu.
Ben okulda geri dönüşüm sistemini geliştirebiliriz diyorum.
Arda onları dikkatle dinledi.
Kimsenin sözünü kesmedi.
Not aldı.
Sorular sordu.
Bir süre sonra Kerem fark etti.
Arda hiç emir vermiyordu.
Ama yön veriyordu.
Bu fark önemliydi.
Zeynep de bunu fark etti.
Arda herkesi susturmuyordu.
Herkesi konuşturuyordu.
Bu da önemliydi.
Elif ise başka bir şey fark etti.
Arda tek başına karar vermiyordu.
Birlikte karar verdiriyordu.
Bu ise liderliğin özüydü.
Bir süre sonra Arda kalemını masaya bıraktı.

Sonra yavaşça konuştu.
Üç fikir de önemli.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem merakla baktı.
O zaman hangisini seçeceğiz?
Arda kısa bir süre düşündü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
En çok etki oluşturacak olanı.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Zeynep başını salladı.
Bu mantıklı.
Elif dikkatle baktı.
Ama nasıl karar vereceğiz?
Arda defterine baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Veri toplayarak.
Bu kelime önemliydi.
Veri.
Kerem gülümsedi.
Yani tahmin etmeyeceğiz.
Arda başını salladı.
Hayır.
Ölçeceğiz.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep heyecanla konuştu.
Bu bilimsel bir yaklaşım.
Elif gülümsedi.
Bu planlı bir yaklaşım.
Kerem başını salladı.
Bu sorumlu bir yaklaşım.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu. . .
ekip çalışması.
Bu cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda öğretmen arkadan onları izliyordu.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça yaklaştı.
Ve sakın bir sesle konuştu.
Liderlik. . .

en çok konuşmak değildir.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Herkes öğretmene baktı.
Öğretmen devam etti.
Liderlik. . .
en çok dinlemektir.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir lider. . .
tek başına güçlü değildir.
Ekibi güçlü yapar.
Bir süre sonra öğretmen tahtaya tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.
Plan
Sınıfta hareket başlamıştı.
Artık fikirler vardı.
Bir ekip vardı.
Bir lider vardı.
Ama henüz bir yol yoktu.
Kerem tahtaya bakıyordu.
Zeynep defterini açmıştı.
Elif kalemını hazırlamıştı.
Herkes hazırды.
Ama kimse nereden başlayacağını tam bilmiyordu.
Arda sınıfın ortasında duruyordu.
Bir süre sessiz kaldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir şey fark ettim.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem başını kaldırdı.
Ne?
Arda sakın bir sesle konuştu.
Bir sorunu çözmek için. . .
önce anlamak gerekir.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.

Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif ekledi.
Ama anlamak için veri gerekir.
Kerem gülümsedi.
Bu da ölçmek demek.
Arda başını hafifçe salladı.
Tam olarak.
Bu cevap netti.
Bir süre herkes düşündü.
Sonra Arda tahtaya yürüdü.
Elindeki kalemle büyük bir başlık yazdı.
Bu kelime sade görünüyordu.
Ama güçlüydü.
Altına dört adım yazdı.
Sorunu tanımla
Veri toplama
Çözüm üret
Sonucu ölç
Kerem dikkatle baktı.
Bu bir sistem.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif gülümsedi.
Bu bir strateji.
Arda dönüp arkadaşlarına baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Biz tahmin etmeyeceğiz.
Bu cümle önemliydi.
Kerem merakla sordu.
Ne yapacağız?
Arda cevap verdi.
Kanıt bulacağız.
Bu kelime sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Kanıt.
Zeynep hemen defterine yazdı.
Veri.
Elif başını salladı.
Gözlem.
Kerem ekledi.

Analiz.

Bu kelimeler bir zincir gibi birbirine bağlandı.

Tam o anda öğretmen arkadan yaklaştı.

Bir süre tahtaya baktı.

Sonra sakın bir sesle konuştu.

Gerçek plan. . .

uzun değildir.

Bu cümle dikkat çekiciydi.

Arda dikkatle dinliyordu.

Öğretmen devam etti.

Gerçek plan. . .

net olur.

Bu cümle güçlüydü.

Zeynep başını salladı.

Bu doğru.

Elif yavaşça konuştu.

Karmaşık olmayan plan daha güçlü.

Kerem gülümsedi.

Çünkü uygulanabilir.

Arda bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.

O zaman ilk adım belli.

Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik yarattı.

Herkes Arda'ya baktı.

Kerem merakla sordu.

Ne?

Arda tahtaya yaklaştı.

Sonra ilk adımın altını çizdi.

Sorunu tanımla.

Bu cümle netti.

Zeynep hemen konuştu.

O zaman önce veri toplayacağız.

Elif başını salladı.

Evet.

Kerem gülümsedi.

Gerçek sayılarla.

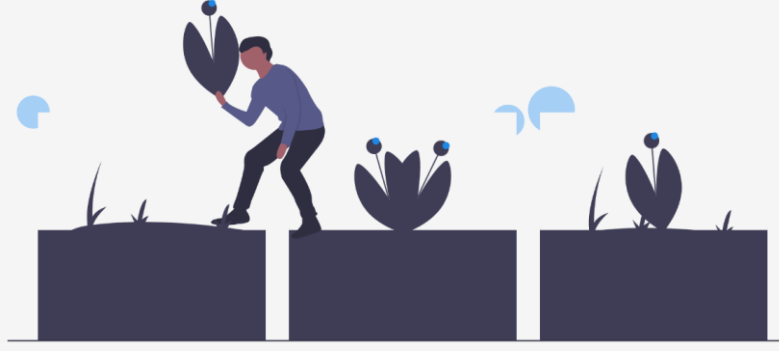
Arda derin bir nefes aldı.

Sonra sakın bir sesle konuştu.

Ve her gün küçük bir adım atacağız.

Bu cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.

Tam o anda öğretmen tahtaya yeni bir cümle yazdı.
Bu cümle herkesin zihninde kaldı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Büyük hedefler. . .
küçük planlarla gerçekleşir.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Sahaya Çıkmak

Sabah erkendi.

Hava serindi.

Okul bahçesinde alışılmadık bir hareketlilik vardı.

Arda kapıdan içeri girdiğinde arkadaşlarını bahçede gördü.

Kerem elinde bir not defteri tutuyordu.

Zeynep bir ölçüm listesi hazırlıyordu.

Elif küçük bir kutunun içindeki malzemeleri kontrol ediyordu.

Bu sıradan bir okul günü değildi.

Bugün. . .

ilk uygulama günüydü.

Arda yanlarına yaklaştı.

Hazır mısınız? diye sordu.

Kerem başını salladı.

Evet.

Zeynep derin bir nefes aldı.

Biraz heyecanlıyım.

Elif gülümsedi.

Ama hazırım.

Bu cümleler sade ama gerçekti.

Çünkü plan yapmak kolaydı.

Ama uygulamak. . .

gerçek bir adımdı.

Tam o anda öğretmen bahçeye çıktı.

Elinde küçük bir çanta vardı.

Masaya bıraktı.

Sonra sakin bir sesle konuştu.

Bugün bir şey öğreneceksiniz.

Bu cümle dikkat çekiciydi.

Kerem merakla sordu.

Ne öğreneceğiz?

Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Gerçek hayatı.
Bu cümle bahçede sessizce yerleşti.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bugün sınıfta oturmayacaksınız.
Bu cümle herkesi şaşırttı.
Elif gözlerini büyüttü.
Gerçekten mi?
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Arda dikkatle baktı.
Sonra yavaşça sordu.
Nereye gideceğiz?
Öğretmen hafifçe gülümsedi.
Sonra okulun arka tarafını işaret etti.
Oraya.
Herkes o yöne baktı.
Okulun su deposu.
Bu yer genelde kimsenin dikkatini çekmezdi.
Ama bugün. . .
en önemli yeri.
Kerem şaşkınlıkla konuştu.
Biz su deposuna mı gideceğiz?
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Bu cevap kısa ama anlamlıydı.
Zeynep defterine baktı.
Bu bizim seçtiğimiz sorun.
Elif gülümsedi.
Su kullanımı.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
O zaman başlayalım.
Bu cümle sade ama kararlıydı.
Herkes birlikte yürümeye başladı.
Adımlar yavaş ama netti.
Çünkü bu bir ders değil. . .
bir görevdi.

Depoya ulaştıklarında kapı açıldı.
İçeride büyük bir tank vardı.
Borular.
Vanalar.
Sayaçlar.
Her Şey gerçekte.
Kerem dikkatle baktı.
Bu sistem. . .
çok büyük.
Zeynep not almaya başladı.
Bu sistem. . .
ölçülebilir.
Elif etrafa bakıyordu.
Bu sistem. . .
yönetilebilir.
Arda bir süre sessiz kaldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu sistem. . .
sorumluluk ister.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü artık teoriden çıkmıştı.
Gerçek başlamıştı.
Tam o anda öğretmen küçük bir cihaz çıkardı.
Bir sayaç.
Masaya koydu.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bugün ilk ölçümü yapacaksınız.
Bu cümle bahçede sessizce yerleşti.
Kerem heyecanla konuştu.
Gerçek veri.
Zeynep başını salladı.
Gerçek sonuç.
Elif gülümsedi.
Gerçek öğrenme.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Gerçek sorumluluk.
Bu cümle herkesin zihninde kaldı.
Tam o anda öğretmen tahtaya yazacak bir yer olmadığı için küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.

Bu cümle depoda yankılandı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bugün bir şey değişmişti.
Artık sadece öğrenmiyorlardı.
Uyguluyorlardı.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Sayılar Konuşur

Depoda sessizlik vardı.
Ama bu sessizlik boş değildi.
Dikkat dolu bir sessizlikti.
Arda sayaçların önünde duruyordu.
Kerem yanında defteriyle bekliyordu.
Zeynep kalemını hazırlamıştı.
Elif cihazı dikkatle inceliyordu.
Herkes aynı anda aynı şeyi hissediyordu.
Bu gerçektir.
Artık sadece konuşmuyorlar.
Ölçüyorlardı.
Öğretmen yavaşça yaklaştı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Hazır mısınız?
Bu soru kısa ama önemliydi.
Kerem başını salladı.
Hazırım.
Zeynep derin bir nefes aldı.
Hazırım.
Elif gözlerini sayaçtan ayırmadı.
Hazırım.
Arda bir süre sessiz kaldı.
Sonra yavaşça konuştu.

Başlayalım.
Bu kelime sade ama kararlıydı.
Kerem defterine baktı.
Sonra sayacı dikkatle okudu.
3120.
Bu sayı küçük görünüyordu.
Ama anlamlıydı.
Zeynep hemen yazdı.
3120 litre.
Elif cihazı kontrol etti.
Bu sabahın tüketimi.
Bu cümle netti.
Arda bir süre sayıya baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu çok mu?
Bu soru önemliydi.
Çünkü tek başına sayı. . .
anlam ifade etmez.
Kerem düşündü.
Bilmiyorum.
Zeynep başını salladı.
Karşılaştırmadan anlayamayız.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Elif hemen konuştu.
O zaman dünün verisini bulalım.
Bu öneri güçlüydü.
Çünkü ölçmek. . .
karşılaştırmak demektir.
Öğretmen hafifçe gülümsedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bilim böyle çalışır.
Bu cümle depoda sessizce yerleşti.
Kerem dosyayı açtı.
Bir süre sayfaları çevirdi.
Sonra başını kaldırdı.
Dünün tüketimi 2800 litre.
Bu sayı bir anda dikkat çekti.
Zeynep hızlıca yazdı.
2800 litre.
Elif hemen hesapladı.

Bugün daha fazla.
Bu cümle önemliydi.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Ne kadar fazla?
Kerem hesap yaptı.
320 litre.
Bu sayı küçük görünüyordu.
Ama anlamlıydı.
Zeynep kalemiyle altını çizdi.
320 litre fark.
Elif etrafa baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu sadece bir gün.
Ama her gün olursa. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Ama herkes tamamladı.
Sorun büyür.
Bu gerçek netleşmişti.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Demek ki sorun var.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Çünkü artık tahmin yoktu.
Kanıt vardı.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep ekledi.
Ve ölçtük.
Elif gülümsedi.
Ve gördük.
Bu cümleler depoda güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda öğretmen küçük bir not kartı çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra sessizce masaya bıraktı.
Bu cümle herkesin zihninde kaldı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir sorunu çözenin ilk adımı. . .
onu görmektir.

Ve görmek. . .
saymakla başlıyordu.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Neden?

Depoda hâlâ aynı sayı yazıyordu.

3120 litre.

Defterde altı çizilmişti.

Yanına bir başka sayı eklenmişti.

2800 litre.

İki sayı.

Aralarında küçük bir fark.

Ama bu fark. . .

bir sorunun işaretiydi.

Kerem defteri kapatmadı.

Sayıya tekrar baktı.

Sonra yavaşça konuştu.

Sorun var.

Bu cümle artık bir tahmin değildi.

Bir gerçektir.

Zeynep başını salladı.

Evet.

Elif dikkatle sayaçlara bakıyordu.

Ama bu kez farklı bir düşünceyle.

Arda bir süre sessiz kaldı.

Sonra yavaşça konuştu.

Peki neden?

Bu soru kısa ama güçlüydü.

Depoda sessizlik oluştu.

Çünkü bu soru. . .

gerçek soruydu.

Kerem omuz silkti.

Belki herkes daha çok su kullandı.

Bu bir ihtimaldi.

Ama kesin değildi.

Zeynep hemen ekledi.

Belki bir yerde kaçak var.

Bu da bir ihtimaldi.

Elif düşünerek konuştu.

Belki sistem yanlış ölçüyor.

Bu da mümkündü.

Arda hepsini dinledi.

Bir süre konuşmadı.

Sonra yavaşça konuştu.

Biz tahmin etmeyeceğiz.
Bu cümle netti.
Kerem başını salladı.
Doğru.
Zeynep dikkatle baktı.
O zaman ne yapacağız?
Arda cevap verdi.
Sorular soracağız.
Bu kelime depoda yankılandı.
Sorular.
Elif gülümsedi.
Bu araştırma demek.
Kerem başını salladı.
Bu analiz demek.
Zeynep ekledi.
Bu problem çözme demek.
Bu cümleler bir zincir gibi birbirine bağlandı.
Tam o anda öğretmen sessizce yaklaştı.
Bir süre onları izledi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bilim. . .
cevaplarla başlamaz.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Sorularla başlar.
Bu cümle depoda uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir süre sonra Arda defterini açtı.
Sayfanın ortasına büyük bir başlık yazdı.
NEDEN
Sonra altına ilk soruyu yazdı.
Su nerede kullanılıyor?
Zeynep hemen ikinci soruyu yazdı.
Hangi saatlerde kullanım artıyor?
Kerem üçüncü soruyu ekledi.
Hangi alanlarda tüketim fazla?
Elif dördüncü soruyu yazdı.
Kaçak var mı?

Bu sorular sıradan görünüyordu.
Ama güçlüydü.
Çünkü artık yön vardı.
Arda bir süre sorulara baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu sorular. . .
bizi çözüme götürecek.
Bu cümle depoda sessizce yerleşti.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep ekledi.
Çünkü doğru sorular. . .
doğru cevapları getirir.
Elif gülümsedi.
Ve doğru cevaplar. . .
doğru kararları.
Bu cümleler güçlüydü.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra masaya bıraktı.
Bu cümle depoda yankılandı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Çünkü artık sadece veri yoktu.
Merak vardı.
Araştırma vardı.
Sorgulama vardı.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.
**Bugün doğru soruyu sorduk.
**

Herkesin Bir Görevi Var
Depodaki hava değişmişti.
Artık sadece bir sorun yoktu.
Bir plan vardı.
Bir yön vardı.
Ve yapılacak işler vardı.
Arda defterini kapatmadı.
Soruların yazılı olduğu sayfaya baktı.
Sonra arkadaşlarına döndü.
Bir süre konuşmadı.
Ama bakışları kararlıydı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu işi birlikte yapacağız.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep defterini açtı.
Hazırım.
Elif kalemini tuttu.
Ben de.
Arda kısa bir süre düşündü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Ama herkesin bir görevi olacak.
Bu cümle depoda sessizce yerleşti.
Kerem merakla sordu.
Nasıl bir görev?

Arda cevap verdi.
Kendi gücüne uygun bir görev.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Zeynep başını salladı.
Bu mantıklı.
Elif dikkatle baktı.
Bu adil.
Kerem gülümsedi.
Bu etkili.
Arda defterine baktı.
Sonra ilk sayfayı açtı.
Bir liste hazırlamaya başladı.
Ama bu sıradan bir liste değildi.
Bir görev haritasıydı.
Arda yavaşça konuştu.
Kerem. . .
sen veri toplamayı seviyorsun.
Bu cümle kişiseldi.
Kerem başını kaldırdı.
Evet.
Arda devam etti.
O zaman veri kayıtlarını sen tut.
Bu görev netti.
Kerem gülümsedi.
Tam bana göre.
Zeynep'e döndü.
Sen detaylara dikkat ediyorsun.
Bu cümle doğruydu.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Arda konuştu.
O zaman ölçümleri kontrol et.
Bu görev anlamlıydı.
Zeynep gülümsedi.
Memnuniyetle.
Sonra Elif'e baktı.
Sen insanlarla iletişim kurmayı seviyorsun.
Bu cümle netti.
Elif başını salladı.
Evet.

Arda konuştu.
O zaman öğretmenlerle ve görevlilerle konuş.
Bu görev önemliydi.
Elif gülümsedi.
Anlaştık.
Kerem bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Peki sen ne yapacaksın?
Bu soru önemliydi.
Arda kısa bir süre sustu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Ben. . .
sistemi takip edeceğim.
Bu cümle netti.
Ama daha önemlisi şuydu.
Arda kendine en kolay işi seçmemişti.
En çok sorumluluk gerektiren işi seçmişti.
Zeynep bunu fark etti.
Kerem de.
Elif de.
Bu fark güven oluşturdu.
Tam o anda öğretmen yaklaştı.
Bir süre onları izledi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bir ekip. . .
aynı işi yapan insanlardan oluşmaz.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Herkes öğretmene baktı.
Öğretmen devam etti.
Bir ekip. . .
farklı işleri doğru yapan insanlardan oluşur.
Bu cümle depoda güçlü bir şekilde yerleşti.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep ekledi.
Bu iş bölümü.
Elif gülümsedi.
Bu ekip çalışması.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.

Bu güven.
Bu kelime depoda uzun süre kaldı.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra masaya bıraktı.
Bu cümle sade görünüyordu.
Ama büyüktü.
Çünkü bir gerçek anlatıyordu.
Bir ekipte kimse küçük değildi.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Birlikte çalışmak. . .
güç üretir.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.
Hata
Her şey planlandığı gibi başlamıştı.
Görevler dağıtılmıştı.
Herkes kendi işini biliyordu.
Ekip uyum içinde çalışıyordu.
İlk gün sorunsuz geçmişti.
İkinci gün de.
Üçüncü gün. . .
bir şey değişti.
Sabah depoya geldiklerinde sayaçta beklenmedik bir sayı vardı.
Kerem deftere baktı.
Sonra tekrar sayaca baktı.
Kaşlarını çattı.
Bu doğru olamaz.
Bu cümle depoda sessizce yerleşti.
Zeynep hemen yaklaştı.
Ne oldu?
Kerem sayıyı gösterdi.
Tüketim birden düşmüş görünüyordu.
Ama bu mantıklı değildi.
Çünkü kullanım artmıştı.
Elif cihazı kontrol etti.
Bir süre inceledi.

Sonra yavaşça konuştu.
Bir yerde hata var.
Bu cümle önemliydi.
Çünkü ilk kez bir sorun ekipten kaynaklanmış olabilirdi.
Arda sayaca baktı.
Sonra deftere.
Bir süre konuşmadı.
Ama içinden bir düşünce geçti.
Biz yanlış yapmış olabilir miyiz?
Bu soru zor bir soruydu.
Çünkü hata kabul etmek kolay değildi.
Kerem başını salladı.
Ben sayıyı doğru yazdım.
Zeynep hemen ekledi.
Ben ölçümü doğru yaptım.
Elif cihazı tekrar kontrol etti.
Ben sistemi doğru kullandım.
Herkes kendi işinden emindi.
Ama sonuç yanlıştı.
Depoda kısa bir sessizlik oluştu.
Bu sessizlik gergin değildi.
Ama düşündürücüydü.
Tam o anda öğretmen içeri girdi.
Herkes ona baktı.
Arda yavaşça konuştu.
Bir hata yaptık.
Bu cümle dürüsttü.
Ve güçlüydü.
Çünkü sorumluluk içeriyordu.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Bu normal.
Bu cevap herkesi şaşırttı.
Kerem kaşlarını kaldırdı.
Normal mi?
Öğretmen sakın bir sesle konuştu.
Evet.
Bu kelime netti.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Çalışan insanlar hata yapar.

Bu cümle güçlüydü.
Elif başını salladı.
Doğru.
Arda derin bir nefes aldı.
Ama hata kötü bir şey değil mi?
Bu soru dürüsttü.
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Hata. . .
öğrenme fırsatıdır.
Bu cümle depoda uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Kerem yavaşça konuştu.
O zaman hatayı bulalım.
Bu cümle kararlıydı.
Zeynep hemen defteri açtı.
Verileri tekrar kontrol edelim.
Elif cihazı yeniden inceledi.
Adımları baştan yapalım.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu sefer daha dikkatli olalım.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Çünkü artık suçlama yoktu.
Çözüm vardı.
Bir süre sonra Zeynep durdu.
Kalemi masaya bıraktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bulduk.
Bu kelime depoda yankılandı.
Kerem hemen yaklaştı.
Ne bulduk?
Zeynep sayfayı gösterdi.
Tarih yanlış yazılmış.
Bu küçük bir hataydı.
Ama sonucu değiştirmişti.
Elif gülümsedi.
Bu yüzden veri yanlış görünmüş.
Arda derin bir nefes aldı.

Sonra yavaşça konuştu.
Demek ki hata. . .
dikkatsizlikmiş.
Bu cümle netti.
Ama önemli olan başka bir şeydi.
Ekip pes etmemişti.
Araştırmıştı.
Bulmuştu.
Düzeltilmişti.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra masaya bıraktı.
Bu cümle depoda uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir hata onları durdurmamıştı.
Güçlendirmişti.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Hesap Vermek
Depodaki çalışma tamamlanmıştı.
Veriler düzeltilmişti.
Hatalar bulunmuştu.
Ölçümler yeniden yapılmıştı.
Ama iş bitmemişti.
Çünkü artık başka bir aşama vardı.
Sonuçları paylaşmak.
Arda defterine baktı.
Sayfalar doluydu.
Sayılarla.
Notlarla.
Düzeltilmelerle.
Bu sayfalar sadece bilgi içermiyordu.
Emek içeriyordu.
Kerem dosyaları düzenliyordu.
Zeynep tabloları kontrol ediyordu.
Elif notları temiz bir şekilde yazıyordu.
Herkes yoğun çalışıyordu.
Ama bu kez farklı bir duygu vardı.
Biraz heyecan.
Biraz sorumluluk.
Çünkü bugün. . .
sunum günüydü.
Zeynep yavaşça konuştu.

Hazır mıyız?
Bu soru sade ama önemliydi.
Kerem başını salladı.
Veriler hazır.
Elif gülümsedi.
Rapor hazır.
Arda derin bir nefes aldı.
Ama içinden bir düşünce geçti.
Acaba yeterince iyi mi?
Bu soru sessizdi.
Ama gerçektir.
Tam o anda öğretmen içeri girdi.
Elinde bir dosya vardı.
Masaya bıraktı.
Sonra sakince bir sesle konuştu.
Bugün sadece sonuç anlatmayacaksınız.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem kaşlarını çatı.
Ne anlatacağız?
Öğretmen cevap verdi.
Süreci anlatacağız.
Bu kelime depoda yankılandı.
Süreç.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Ne yaptığınızı.
Nasıl yaptığınızı.
Neden yaptığınızı.
Bu üç cümle netti.
Elif yavaşça konuştu.
Yani sadece başarı değil.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Arda dikkatle baktı.
O zaman hata da anlatacağız.
Bu cümle cesurdu.
Öğretmen gülümsedi.
Tam olarak.
Bu cevap güçlüydü.
Kerem bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.
Bu zor.
Bu cümle dürüsttü.
Zeynep başını salladı.
Ama doğru.
Elif derin bir nefes aldı.
Çünkü güven. . .
gerçekleri söylemekle oluşur.
Bu cümle depoda sessizce yerleşti.
Arda kısa bir süre sustu.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
O zaman her şeyi anlatacağız.
Bu cümle netti.
Ve kararlıydı.
Bir süre sonra ekip toplantı odasına girdi.
Masada öğretmenler vardı.
Görevliler vardı.
Okul yöneticisi vardı.
Herkes onları bekliyordu.
Arda masanın önünde durdu.
Kalbi hızlı atıyordu.
Ama yüzü sakindi.
Bir süre kimse konuşmadı.
Sonra Arda yavaşça konuştu.
Biz bir sorun gördük.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Kerem devam etti.
Veri topladık.
Zeynep ekledi.
Sorular sorduk.
Elif konuştu.
Bir hata yaptık.
Bu cümle odada kısa bir sessizlik yarattı.
Ama kimse şaşırmadı.
Çünkü dürüstlük vardı.
Arda devam etti.
Hatanın nedenini bulduk.
Bu cümle netti.
Kerem ekledi.
Düzelttik.

Zeynep başını salladı.
Ve tekrar ölçtük.
Elif gülümsedi.
Sonuçları doğruladık.
Bu cümleler bir zincir gibi birbirine bağlandı.
Odadaki insanlar dikkatle dinliyordu.
Kimse sözlerini kesmedi.
Çünkü bu bir savunma değildi.
Bir açıklamaydı.
Bir sorumluluktuktu.
Sunum bittiğinde kısa bir sessizlik oldu.
Sonra okul müdürü yavaşça konuştu.
Sizi tebrik ediyorum.
Bu cümle sade ama anlamlıydı.
Arda derin bir nefes aldı.
Ama müdür devam etti.
Sadece doğru sonuç bulduğunuz için değil.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem merakla baktı.
Müdür sakın bir sesle konuştu.
Gerçeği anlattığınız için.
Bu cümle odada uzun süre kaldı.
Çünkü güven oluşmuştu.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra masaya bıraktı.
Bu cümle herkesin zihninde yer etti.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Gerçek başarı. . .
sadece yapmak değil.
Anlatabilmektir.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.
Toplantı bitmişti.
Odadaki insanlar yavaş yavaş dağılmıştı.
Masalar toparlanıyordu.
Dosyalar kapatılıyordu.

Ama Arda ve arkadaşları yerlerinden hemen kalkmadı.
Bir süre sessizce oturdular.
Çünkü içlerinde farklı bir duygu vardı.
Yorgunluk değil.
Rahatlama.
Kerem sandalyeye yaslandı.
Bitti, dedi.
Bu kelime kısa ama derindi.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif hafifçe gülümsedi.
Ama bir şey eksik gibi.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda ona döndü.
Ne eksik?
Elif kısa bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu işin gerçekten işe yarayıp yaramadığını görmek.
Bu cümle odada sessizce yerleşti.
Çünkü doğrudu.
Bir işi yapmak önemliydi.
Ama sonucunu görmek daha önemliydi.
Tam o anda kapı açıldı.
İçeri okulun teknik görevlisi girdi.
Elinde küçük bir dosya vardı.
Bir süre etrafa baktı.
Sonra Arda'ya doğru yürüdü.
Sizinle konuşmak istiyorum, dedi.
Bu cümle sade ama merak uyandırıcıydı.
Kerem dikkatle baktı.
Zeynep dosyaya odaklandı.
Elif sessizce bekledi.
Görevli dosyayı masaya bıraktı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Sizin yaptığınız çalışma sonrası. . .
su tüketimi azaldı.
Bu cümle odada kısa bir sessizlik yarattı.
Arda başını kaldırdı.
Gerçekten mi?
Görevli başını salladı.

Evet.
Bu cevap netti.
Zeynep hemen dosyayı açtı.
Sayfaya baktı.
Bir tablo vardı.
Günlük tüketim.
Önceki haftalar.
Sonraki günler.
Elif dikkatle sayıları inceledi.
Sonra yavaşça konuştu.
Azalmış.
Bu kelime sade ama güçlüydü.
Kerem derin bir nefes aldı.
Ne kadar?
Görevli cevap verdi.
Yüzde on iki.
Bu sayı küçük görünmüyordu.
Anlamlıydı.
Çünkü bir değişimi gösteriyordu.
Arda bir süre sayıya baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Yani yaptığımız şey. . .
işe yaradı.
Bu cümle odada sessizce yerleşti.
Görevli başını salladı.
Evet.
Sonra ekledi.
Ve sadece burada değil.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Zeynep merakla sordu.
Ne demek?
Görevli cevap verdi.
Diğer binalarda da aynı yöntemi uygulamaya başladık.
Bu cümle herkesi durdurdu.
Çünkü artık bu bir okul projesi değildi.
Bir sistem değişimiydi.
Elif gözlerini büyüttü.
Yani bu fikir yayılıyor.
Görevli gülümsedi.
Evet.

Bu cevap umut vericiydi.
Kerem bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Biz sadece bir ölçüm yaptık.
Görevli başını salladı.
Hayır.
Bu cevap netti.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Siz bir fark yarattınız.
Bu cümle odada uzun süre kaldı.
Çünkü bu bir övgü değildi.
Bir gerçeğin ifadesiydi.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Demek ki küçük bir adım. . .
büyük bir sonuç oluşturabilir.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif ekledi.
Ve bir kişinin çalışması. . .
birçok kişiye fayda sağlayabilir.
Kerem gülümsedi.
Bu gerçek başarı.
Bu cümle sade ama anlamlıydı.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra masaya bıraktı.
Bu cümle herkesin zihninde yer etti.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Gerçek başarı. . .
bir şeyi değiştirmektir.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Anlam

O gün okuldan çıkarken hava sakindi.

Güneş yavaşça batıyordu.

Gökyüzü turuncu bir renge dönmüştü.

Bahçede öğrenciler dağılmaya başlamıştı.

Ama Arda ve arkadaşları acele etmiyordu.

Yavaş adımlarla yürüdüler.

Çünkü içlerinde yeni bir duygu vardı.

Bir başarı hissi değil.

Bir anlam hissi.

Kerem sessizliği ilk bozan oldu.

Garip bir duygu var, dedi.

Bu cümle sade ama içten bir cümleydi.

Zeynep başını salladı.

Evet.

Elif yavaşça konuştu.

Sanki yaptığımız şey. . .

sadece bir ödev değildi.

Bu cümle havada asılı kaldı.

Arda bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.

Çünkü gerçekten bir işe yaradı.

Bu cümle herkesin zihninde yer etti.

Bir süre sessizlik oldu.

Ama bu sessizlik boş değildi.

Düşündüren bir sessizlikti.
Tam o anda öğretmen yanlarına yaklaştı.
Bir süre onlarla birlikte yürüdü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün ne öğrendiniz?
Bu soru basitti.
Ama cevabı büyüktü.
Kerem hemen konuştu.
Bir sorunu çözmeyi öğrendik.
Zeynep ekledi.
Veri toplamayı öğrendik.
Elif devam etti.
Ekip çalışmasını öğrendik.
Bu cevaplar doğruydu.
Ama öğretmen başını hafifçe salladı.
Sonra yavaşça konuştu.
Başka bir şey daha öğrendiniz.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda öğretmene baktı.
Ne öğrendik?
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Bir işin neden önemli olduğunu öğrendiniz.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü bir kapı açıyordu.
Kerem kaşlarını çatı.
Ne demek istiyorsunuz?
Öğretmen sakın bir sesle konuştu.
Su tasarrufu yaptınız.
Bu cümle doğruydu.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Öğretmen devam etti.
Ama sadece suyu azaltmadınız.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Elif merakla baktı.
Ne yaptık?
Öğretmen cevap verdi.
İnsanların hayatını kolaylaştırdınız.
Bu cümle herkesin zihninde yankılandı.

Arda bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Yani yaptığımız şey. . .
başkalarına fayda sağladı.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Bu cevap netti.
Kerem derin bir nefes aldı.
Bu farklı bir his.
Zeynep yavaşça konuştu.
Bu gurur değil.
Elif cümleyi tamamladı.
Bu anlam.
Bu kelime güçlüydü.
Anlam.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes aynı şeyi hissediyordu.
Bir işin değeri. . .
sadece sonucu değildi.
Etkisiydi.
Tam o anda öğretmen yavaşça konuştu.
İnsanlar genelde meslek seçerken şunu sorar.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bu iş bana ne kazandırır?
Bu soru tanıdıktı.
Kerem başını salladı.
Evet.
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Ama doğru soru şudur.
Bu cümle ortamda sessizce yerleşti.
Zeynep merakla baktı.
Doğru soru ne?
Öğretmen cevap verdi.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü bakış açısını değiştiriyordu.
Elif derin bir nefes aldı.
Bu gerçekten farklı bir düşünce.

Arda yavaşça konuştu.
Demek ki meslek. . .
sadece bir iş değil.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Kerem devam etti.
Bir katkı.
Zeynep ekledi.
Bir sorumluluk.
Elif cümleyi tamamladı.
Bir anlam.
Bu üç kelime güçlü bir şekilde yerleşti.
Katkı.
Sorumluluk.
Anlam.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra masaya değil, bu kez Arda'nın defterinin içine koydu.
Bu cümle uzun süre akıllarında kaldı.
Çünkü artık bir gerçek netleşmişti.
Meslek seçmek. . .
sadece kendin için değil.
Toplum için bir karar vermektir.
Arda defterini açtı.
Kartı gördü.
Bir süre baktı.
Sonra kalemını aldı.
Ve küçük bir cümle yazdı.

Yarın

Ertesi gün sınıfta farklı bir enerji vardı.

Herkes daha sakindi.

Ama daha bilinçliydi.

Çünkü artık bir şey değişmişti.

Onlar sadece bir proje yapmamıştı.

Bir etki oluşturmuşlardı.

Arda sırasına oturdu.

Defterini açtı.

Son yazdığı cümle hâlâ oradaydı.

Bu cümle doğruydu.

Ama içinden yeni bir düşünce geçti.

Bu sadece başlangıç olabilir mi?

Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.

Elinde büyük bir kâğıt vardı.

Tahtaya astı.

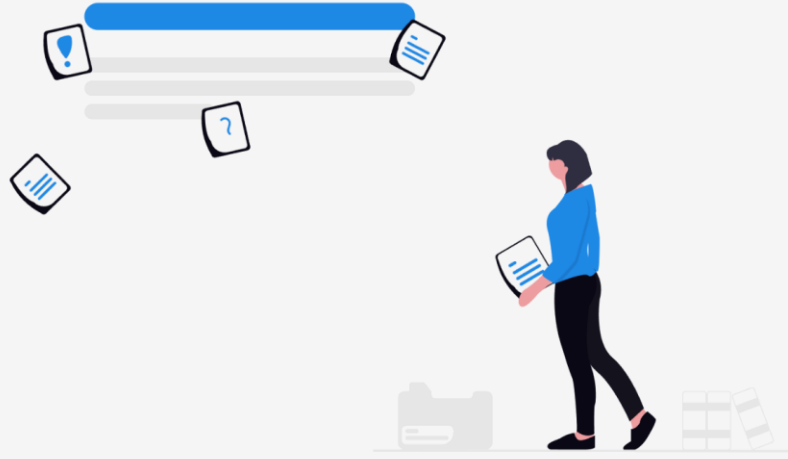
Kâğıdın üzerinde tek bir kelime yazıyordu.

Bu kelime sade görünüyordu.

Ama güçlüydü.
Kerem hemen sordu.
Yarın ne olacak?
Öğretmen gülümsedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bilmiyoruz.
Bu cevap herkesi şaşırttı.
Zeynep kaşlarını kaldırdı.
Gerçekten mi?
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Bu cevap netti.
Elif dikkatle baktı.
O zaman neden konuşuyoruz?
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra cevap verdi.
Çünkü hazırlanabiliriz.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Gelecek . . .
beklenmez.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem başını salladı.
Doğru.
Öğretmen yavaşça konuştu.
Gelecek . . .
hazırlanır.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep derin bir nefes aldı.
Bu bir plan demek.
Elif ekledi.
Bu bir vizyon demek.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu bir sorumluluk demek.
Bu üç kelime sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Plan.
Vizyon.
Sorumluluk.

Tam o anda öğretmen tahtaya yeni bir çizim yaptı.
Bugün
Yarın
Gelecek
Bu üç kelime bir çizgi üzerinde duruyordu.
Öğretmen çizgiye işaret etti.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün yaptığınız küçük bir iş. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Yarının büyük sonucunu oluşturur.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif gülümsedi.
Bu zincir gibi.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu bir süreç.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Tam olarak.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Çünkü artık sadece bugünü değil. . .
yarını düşünmeye başlamışlardı.
Tam o anda öğretmen sınıfa döndü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Size bir soru soracağım.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem hemen cevap verdi.
Sorun.
Öğretmen yavaşça konuştu.
50 yıl sonra. . .
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Zeynep dikkatle baktı.
Elif nefesini tuttu.
Arda öğretmene odaklandı.
Öğretmen devam etti.
Dünyada hangi sorunlar olacak?

Bu soru güçlüydü.
Çünkü bir sınav sorusu değildi.
Bir gelecek sorusuydu.
Bir süre kimse konuşmadı.
Sonra Arda yavaşça konuştu.
Su.
Bu kelime netti.
Kerem ekledi.
Enerji.
Zeynep devam etti.
İklim.
Elif cümleyi tamamladı.
Bilgi güvenliği.
Bu kelimeler sınıfta yankılandı.
Çünkü gerçektir.
Öğretmen gülümsedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
İşte vizyon budur.
Bu cümle güçlüydü.
Arda dikkatle baktı.
Ne demek istiyorsunuz?
Öğretmen cevap verdi.
Geleceği görmek değil.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra devam etti.
Geleceğe hazırlanmak.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Vizyon bir hayal değildi.
Bir hazırlıktı.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra tahtaya astı.
Bu cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Kim Olmak

Sınıfta sessizlik vardı.

Ama bu sessizlik sıradan değildi.

Derin bir sessizlikti.

Çünkü herkes aynı soruyu düşünüyordu.

Bu soru havada kalmıştı.

Cevap beklemiyordu.

Düşünce bekliyordu.

Arda defterine baktı.

Son yazdığı cümle oradaydı.

Bu cümle doğruydı.

Ama içinden yeni bir soru doğdu.

Ben neye hazırlanıyorum?

Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.

Bir süre hiçbir şey yazmadı.

Sonra yavaşça döndü.

Ve sakın bir sesle konuştu.

İnsanlar genelde şu soruyu sorar.

Bu cümle dikkat çekiciydi.

Kerem dikkatle dinliyordu.

Öğretmen devam etti.

Hangi mesleği seçmeliyim?

Bu soru tanıdıktı.

Zeynep başını salladı.

Evet.

Elif yavaşça konuştu.

Herkes bunu soruyor.

Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Ama bu doğru soru değildir.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Arda dikkatle baktı.
O zaman doğru soru ne?
Öğretmen cevap verdi.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü yönü değiştirmişti.
Kerem kaşlarını çattı.
Bu farklı bir soru.
Zeynep başını salladı.
Ama daha derin.
Elif yavaşça konuştu.
Ve daha zor.
Bu cümle doğrudu.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Tam o anda öğretmen tahtaya üç kelime yazdı.
Bu kelimeler sade görünüyordu.
Ama güçlüydü.
Arda dikkatle baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bunlar meslek değil.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Bu cevap netti.
Zeynep ekledi.
Bunlar özellik.
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Hayır.
Bu cevap herkesi durdurdu.
Sonra devam etti.
Bunlar kimlik.
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Kimlik.
Elif derin bir nefes aldı.
Yani meslek değişebilir.
Öğretmen başını salladı.

Evet.
Kerem yavaşça konuştu.
Ama kimlik kalır.
Öğretmen gülümsedi.
Tam olarak.
Bu cümle güçlüydü.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Demek ki önemli olan. . .
hangi işi yaptığım değil.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Zeynep devam etti.
O işi nasıl yaptığım.
Elif cümleyi tamamladı.
Ve kim olduğum.
Bu üç cümle bir bütün oluşturdu.
Bir süre sessizlik oldu.
Ama bu sessizlik doluydu.
Çünkü herkes kendi içindeki soruyu duymaya başlamıştı.
Ben kim olmak istiyorum?
Tam o anda öğretmen sınıfa döndü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Size bir örnek vereceğim.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bir kişi doktor olabilir.
Bu cümle tanıdıktı.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Öğretmen yavaşça konuştu.
Ama dürüst değilse. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Elif tamamladı.
İnsanlar zarar görür.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Sonra devam etti.
Bir kişi mühendis olabilir.
Kerem dikkatle baktı.

Ama sorumsuzsa. . .
Arda cümleyi tamamladı.
Sistem çöker.
Bu cümle güçlüydü.
Bir süre kimse konuşmadı.
Çünkü gerçektir.
Tam o anda öğretmen tahtaya son bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir meslek seçmek. . .
bir yol seçmekti.
Ama kimlik seçmek. . .
bir duruş seçmekti.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Yeni Başlangıç

O gün sınıfta farklı bir hava vardı.

Sanki uzun bir yol yrnmş gibiydi.

Ama kimse yorulmamıştı.

Çünkü bu yol. . .

bir son değildi.

Bir başlangıçtı.

Arda sırasına oturmuştu.

Defteri açıktı.

Sayfalar doluydu.

Küçük cmlerle.

Bugün zor ama devam ediyorum.

Bugün sahaya çıktık.

Bugün değer ürettik.

Ben nasıl bir insan olmak istediğimi seçiyorum.

Bu cmler bir hikyeydi.

Bir yolculuğun izleri.

Bir büyümenin işaretleri.

Kerem yan sırada oturuyordu.

Zeynep pencereden dışarı bakıyordu.

Elif sessizce notlarını düzenliyordu.

Herkes sakindi.

Ama herkes değişmişti.

Tam o anda ğretmen sınıfa girdi.

Elinde ince bir dosya vardı.

Masaya bıraktı.

Sonra sakin bir sesle konuştu.

Bugün size bir hediye vereceğim.

Bu cümle sınıfta merak uyandırdı.

Kerem hemen sordu.

Nasıl bir hediye?

Öğretmen dosyayı açtı.

İçinden bir rapor çıkardı.

Kapak sade görünüyordu.

Ama anlamlıydı.

zerinde tek bir ifade vardı.

Zeynep dikkatle baktı.

Bu ne?

Öğretmen yavaşça konuştu.

Bu bir sonuç değil.

Bu cümle dikkat çekiciydi.
Elif merakla baktı.
O zaman ne?
Öğretmen cevap verdi.
Bir pusula.
Bu kelime sınıfta derin bir şekilde yerleşti.
Pusula.
Arda dikkatle rapora baktı.
Sayfalar doluydu.
Kelimeler vardı.
Kavramlar vardı.
Potansiyeller vardı.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça sordu.
Bu rapor neyi gösteriyor?
Bu soru önemliydi.
Öğretmen kısa bir süre sustu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Seni.
Bu kelime güçlüydü.
Kerem kaşlarını kaldırdı.
Nasıl yani?
Öğretmen devam etti.
Senin güçlü yönlerini.
Zeynep başını salladı.
Anladım.
Öğretmen konuştu.
Gelişebileceğin alanları.
Elif dikkatle baktı.
Bu önemli.
Öğretmen yavaşça konuştu.
Ve potansiyelini.
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Potansiyel.
Arda raporu eline aldı.
Sayfaları çevirdi.
Her sayfada farklı bir kavram vardı.
İş birliği.
Sorumluluk.
Empati.

Planlama.
Kararlılık.
Sabır.
Cesaret.
Bu kelimeler artık yabancı değildi.
Çünkü bu yolculukta yaşanmıştı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Tam o anda öğretmen sınıfa döndü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bu rapor. . .
sana ne olacağını söylemez.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Ama sana kim olabileceğini gösterir.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep derin bir nefes aldı.
Bu bir yön demek.
Elif başını salladı.
Bu bir rehber demek.
Arda yavaşça konuştu.
Bu bir başlangıç demek.
Bu üç cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda öğretmen tahtaya son bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Meslek seçmek. . .
bir kapıyı açmaktı.
Ama hayat. . .
o kapıdan yürümekti.
Arda defterini açtı.
Boş bir sayfa vardı.
Bu kez ilk kez.
Gerçekten boş.
Kalemını eline aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça yazdı.

Kendini Okumak

Sınıf sessizdi.

Ama bu kez sessizlik farklıydı.

Herkesin önünde bir rapor vardı.

Kalın sayfalar.

Dikkatle hazırlanmış grafikler.

Kelimeler.

Kavramlar.

Ama en önemlisi. . .

bir ayna gibi duran sayfalar.

Arda raporu eline aldı.

Bir süre kapağına baktı.

Üzerinde sade bir başlık vardı.

Bu kelime artık sıradan değildi.

Çünkü bu rapor. . .

bir kitap değildi.

Bir rehberdi.

Bir süre sayfaları çevirmedi.

Sadece düşündü.

Sonra içinden bir soru geçti.

Bu rapor bana ne söyleyecek?

Tam o anda öğretmen yavaşça konuştu.
Bu raporu bir sınav sonucu gibi okumayın.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem başını kaldırdı.
Nasıl okuyacağız?
Öğretmen sakın bir sesle konuştu.
Bir harita gibi.
Bu kelime sınıfta sessizce yerleşti.
Harita.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bu cümle önemliydi.
Elif başını salladı.
Evet.
Öğretmen konuştu.
Ama yön verir.
Bu cümle güçlüydü.
Arda raporu açtı.
İlk sayfada bir başlık vardı.
Altında kelimeler sıralanıyordu.
İş Birliği
Düzen
Yaratıcılık
Kararlılık
Empati
Planlama
Problem Çözme
Bu kelimeler artık yabancı değildi.
Çünkü bu yolculukta yaşanmıştı.
Kerem sayfaya baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Burada yazanlar. . .
benim özelliklerim mi?
Bu soru dürüsttü.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Evet.
Ama sadece bugünkü halin değil.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Zeynep merakla baktı.
Ne demek?

Öğretmen cevap verdi.
Gelişebileceğin halin.
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Gelişmek.
Elif sayfayı çevirdi.
Yeni bir başlık vardı.
Bu bölümde bazı kelimeler öne çıkıyordu.
Sabır
Sorumluluk
İletişim
Planlama
Elif dikkatle baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Ben bu özellikleri gerçekten gösteriyor muyum?
Bu soru içten bir soruydu.
Öğretmen gülümsedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bu rapor. . .
sana kim olduğunu söylemez.
Bu cümle önemliydi.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Ama sana kendini görme fırsatı verir.
Bu cümle güçlüydü.
Kerem sayfayı çevirdi.
Yeni bir başlık vardı.
Bu bölümde farklı kelimeler yazıyordu.
Sabırsızlık
Çekingenlik
Kararsızlık
Dikkatsizlik
Kerem bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu biraz zor.
Bu cümle dürüsttü.
Zeynep başını salladı.
Ama gerçek.
Elif dikkatle baktı.
Bu kötü değil.
Bu cümle önemliydi.

Arda sayfayı kapatmadı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu bir eleştiri değil.
Bu cümle havada asılı kaldı.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Arda devam etti.
Bu bir gelişim listesi.
Bu cümle güçlüydü.
Tam o anda öğretmen tahtaya tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bu rapor. . .
bir etiket değildi.
Bir fırsattı.
Bir başlangıçtı.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Kendinle Yarışmak

Sınıfta hafif bir uğultu vardı.

Herkes raporuna bakıyordu.

Sayfalar çevriliyor, kalemler hareket ediyor, gözler dikkatle satırları inceliyordu.

Ama bu sessiz çalışmanın içinde küçük bir duygu dolaşıyordu.

Karşılaştırma.

Kerem yanındaki sayfaya baktı.

Sonra Arda'nın raporuna göz ucuyla baktı.

Bir süre sustu.

Sonra yavaşça konuştu.

Arda. . .

senin problem çözme puanın yüksek görünüyor.

Bu cümle sade ama dikkat çekiciydi.

Arda başını kaldırdı.

Sayfaya baktı.

Sonra kısa bir süre düşündü.

Evet.

Ama bu cevap kendinden emin bir ton taşııyordu.

Zeynep de kendi raporuna bakıyordu.

Sonra Elif'e döndü.

Senin iletişim bölümün güçlü.

Elif hafifçe gülümsedi.

Ama gözlerinde küçük bir tereddüt vardı.

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra Kerem yavaşça konuştu.

Benim planlama kısmım düşük.
Bu cümle ağır bir cümleydi.
Çünkü içinde bir kıyas vardı.
Bir eksiklik hissi vardı.
Sınıfta küçük bir huzursuzluk oluştu.
Herkes fark etmeden aynı şeyi yapıyordu.
Kendini başkasıyla ölçüyordu.
Tam o anda öğretmen yavaşça konuştu.
Durun.
Bu kelime sınıfta net bir şekilde duyuldu.
Herkes başını kaldırdı.
Öğretmen sakın bir sesle konuştu.
Bu rapor bir yarış listesi değildir.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bu rapor bir keşif haritasıdır.
Bu kelime sınıfta sessizce yerleşti.
Keşif.
Zeynep başını hafifçe salladı.
Bu farklı bir bakış.
Elif dikkatle dinliyordu.
Öğretmen tahtaya iki kelime yazdı.
Sonra bir çizgi çekti.
Bu çizgi iki kelimeyi ayırıyordu.
Öğretmen yavaşça konuştu.
İnsanlar genelde başkasıyla yarışır.
Bu cümle tanıdıktı.
Kerem başını salladı.
Evet.
Öğretmen devam etti.
Ama güçlü insanlar. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Kendileriyle yarışır.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Çünkü bu doğrudu.
Arda raporuna tekrar baktı.

Bu kez farklı bir gözle.
Bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu cümle netti.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif gülümsedi.
Bu adil bir yarış.
Kerem derin bir nefes aldı.
Ve mümkün bir yarış.
Bu cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra tahtaya astı.
Bu cümle herkesin zihninde yer etti.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bu rapor. . .
bir sıralama değildi.
Bir başlangıç noktasıydı.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.
**Bugün kendimle yarışmaya başladım.

**

İlk Adım

Sınıfta herkes raporuna bakıyordu.

Ama bu kez bakışlar farklıydı.

Daha sakin.

Daha dikkatli.

Daha bilinçli.

Arda sayfayı kapatmadı.

Bir süre aynı kelimeye baktı.

Bu kelime kısa görünüyordu.

Ama ağırdı.

Çünkü içinde bir soru saklıydı.

Ben bu potansiyelle ne yapacağım?
Tam o anda Kerem konuştu.
Bir şey merak ediyorum.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Zeynep başını kaldırdı.
Ne?
Kerem yavaşça konuştu.
Bu raporda yazan özelliklerimiz var.
Bu cümle netti.
Elif dikkatle dinliyordu.
Kerem devam etti.
Ama biz bunları nasıl kullanacağız?
Bu soru güçlüydü.
Çünkü artık bilgi değil. . .
eylem zamanıydı.
Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.
Sonra öğretmen yavaşça konuştu.
Çok önemli bir soru sordun.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Potansiyel. . .
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Harekete geçmediği sürece sadece bir ihtimaldir.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını hafifçe salladı.
Bu doğru.
Elif yavaşça konuştu.
Yani potansiyel tek başına yeterli değil.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Kerem merakla sordu.
O zaman ne gerekiyor?
Öğretmen cevap verdi.
Adım.
Bu kelime sade ama derindi.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Küçük bir adım mı?

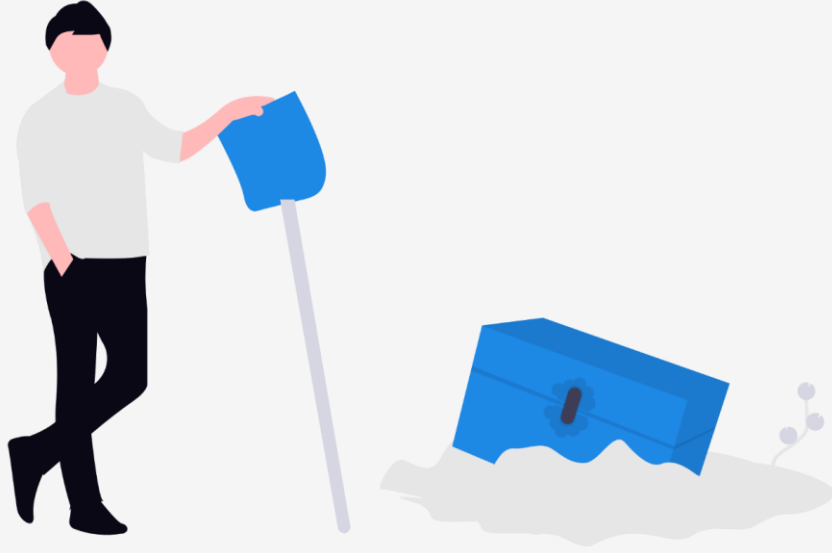
Öğretmen gülümsedi.
Evet.
Bu cevap netti.
Sonra devam etti.
Büyük değişimler. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Küçük adımlarla başlar.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Tam o anda öğretmen tahtaya tek bir soru yazdı.
Bu soru sade görünüyordu.
Ama güçlüydü.
Çünkü geleceği değil. . .
bugünü soruyordu.
Zeynep defterini açtı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Ben planlama becerimi geliştirmek istiyorum.
Bu cümle kararlıydı.
Kerem başını salladı.
Ben veri toplamaya devam edeceğim.
Elif gülümsedi.
Ben iletişim becerimi kullanacağım.
Arda bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Ben sorumluluk alacağım.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Çünkü bir karar içeriyordu.
Bir süre sonra öğretmen sınıfa baktı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Potansiyel. . .
Bu kelime dikkat çekiciydi.
Sonra devam etti.
Bir başlangıç noktasıdır.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Arda raporuna tekrar baktı.
Bu kez farklı bir gözle.
Bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.
Bu rapor bana ne yapacağımı söylemiyor.
Bu cümle doğrudu.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Arda devam etti.
Ama nereden başlayacağımı gösteriyor.
Bu cümle güçlüydü.
Tam o anda öğretmen küçük bir kart çıkardı.
Üzerine tek bir cümle yazdı.
Sonra tahtaya astı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir değişim için. . .
büyük bir karar gerekmez.
Küçük bir başlangıç yeterlidir.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.
Zor
Ertesi hafta sınıfta hava farklıydı.
Artık herkes bir şey deniyordu.
Bir hedef belirlemişti.
Bir adım atmıştı.
Bir plan yapmıştı.
Ama bu kez sınıfta yeni bir duygu vardı.
Zorluk.
Arda masasında oturuyordu.
Önünde bir liste vardı.
Yapılacak işler.
Tamamlanan işler.
Eksik kalan işler.
Bir süre listeye baktı.
Sonra derin bir nefes aldı.
İçinden bir cümle geçti.
Bu düşündüğüm kadar kolay değil.
Tam o anda Kerem konuştu.
Benim veriler karıştı.

Bu cümle yorgun bir cümleydi.
Zeynep başını kaldırdı.
Nasıl yani?
Kerem omuzlarını düşürdü.
Dün topladığım bilgilerin yarısı eksik.
Bu cümle ağırdı.
Çünkü içinde hayal kırıklığı vardı.
Elif de sessizdi.
Bir süre sonra yavaşça konuştu.
Ben de dün planladığım görüşmeyi yapamadım.
Bu cümle de zor bir cümleydi.
Çünkü içinde engel vardı.
Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.
Bu sessizlik tanıdıktı.
Ama bu kez içinde başka bir şey vardı.
Yorgunluk.
Arda kalemine baktı.
Sonra defterine.
Bir süre konuşmadı.
Ama içinden bir düşünce geçti.
Belki vazgeçmeliyim.
Bu düşünce küçük görünüyordu.
Ama güçlüydü.
Çünkü her insanın aklına gelir.
Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Herkes baktı.
Bir süre hiçbir şey söylemedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün zor bir gün gibi görünüyor.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep iç çekti.
Biraz.
Elif yavaşça konuştu.
Çok.
Bu cevaplar dürüsttü.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bu normal.

Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda başını kaldırdı.
Gerçekten mi?
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Sonra devam etti.
Gelişim. . .
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Rahat bir yol değildir.
Bu cümle güçlüydü.
Kerem başını hafifçe salladı.
Bu doğru.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Yeni bir şey öğrenirken. . .
zorlanırsınız.
Bu cümle netti.
Elif yavaşça konuştu.
Bu yüzden yoruluyoruz.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Sonra devam etti.
Ama zorlanmak. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Yanlış yolda olduğunuzu göstermez.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Çünkü bu gerçektir.
Bir süre sonra Arda yavaşça konuştu.
Yani zor olması. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Öğretmen tamamladı.
Değerli olduğunu gösterir.
Bu cümle güçlüydü.
Kerem derin bir nefes aldı.
Bu bakış açısı farklı.
Zeynep başını salladı.

Ama mantıklı.
Elif hafifçe gülümsedi.
Ve umut verici.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Tam o anda öğretmen tahtaya tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sade görünüyordu.
Ama güçlüydü.
Arda defterine baktı.
Liste hâlâ oradaydı.
Eksik işler.
Tamamlanmamış görevler.
Zor adımlar.
Bir süre düşündü.
Sonra kalemını aldı.
Listenin altına küçük bir cümle yazdı.

Tekrar

Sabah erkendi.

Sınıf henüz kalabalık değildi.

Arda her zamankinden önce gelmişti.

Masasına oturdu.

Defterini açtı.

Dün yazdığı cümle hâlâ oradaydı.

Bu cümle kısa görünüyordu.

Ama ağırdı.

Çünkü bir karar içeriyordu.

Bir süre sessizce oturdu.

Sonra çantasından bir dosya çıkardı.

Eksik kalan işleri tekrar gözden geçirdi.

Liste hâlâ uzundu.

Ama bu kez farklı bir duygu vardı.

Kaçma isteği yoktu.

Hazırlık vardı.

Tam o anda kapı açıldı.

Kerem içeri girdi.

Yüzünde hafif bir yorgunluk vardı.

Ama gözlerinde başka bir şey vardı.

Kararlılık.

Arda başını kaldırdı.

Erken gelmişsin.

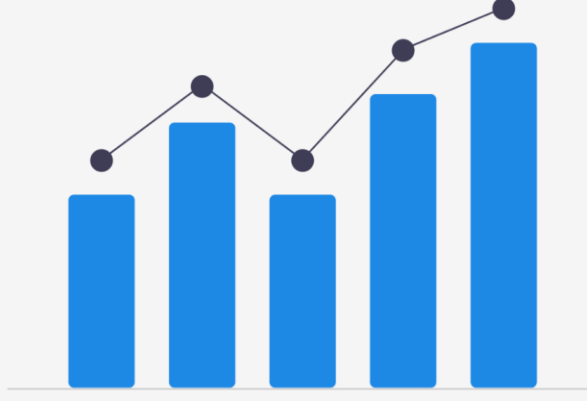
Kerem hafifçe gülümsedi.

Evet.

Sonra yavaşça konuştu.

Dünkü verileri tekrar toplamaya geldim.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Çünkü vazgeçmeyi değil. . .
tekrar denemeyi seçmişti.
Bir süre sonra Zeynep de geldi.
Elinde yeni bir plan vardı.
Masaya bıraktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Planı yeniden düzenledim.
Bu cümle de önemliydi.
Çünkü hata sonrası yeniden başlamak cesaret isterdi.
Elif kapıdan içeri girdi.
Telefonunu masaya koydu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bugün görüşmeyi tekrar ayarladım.
Bu cümle kısa ama anlamlıydı.
Çünkü başarısızlık sonrası tekrar denemek. . .
güçlü bir davranıştı.
Sınıf yavaş yavaş doluyordu.
Ama bu küçük ekip sessizce çalışıyordu.
Konuşmadan.
Şikâyet etmeden.
Suçlamadan.
Sadece devam ederek.
Tam o anda öğretmen içeri girdi.
Onları izledi.
Bir süre hiçbir şey söylemedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün farklı görünüyorsunuz.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem başını kaldırdı.
Nasıl?
Öğretmen hafifçe gülümsedi.
Daha güçlü.
Bu kelime sınıfta sessizce yerleşti.
Zeynep başını hafifçe salladı.
Ama hâlâ zor.
Bu cümle dürüsttü.
Öğretmen başını salladı.
Evet.

Sonra devam etti.
Ama artık korkmuyorsunuz.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü doğruydu.
Elif bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Çünkü tekrar deneyebileceğimizi gördük.
Bu cümle sade ama anlamlıydı.
Arda kalemine baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Başarısız olmak. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Kerem tamamladı.
Son değil.
Zeynep devam etti.
Bir deneme.
Elif cümleyi tamamladı.
Bir adım.
Bu dört cümle güçlü bir bütün oluşturdu.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Dayanıklılık. . .
bir anda oluşmaz.
Tekrar ederek oluşur.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Yapabildim
Gün ilerlemişti.
Sınıfta yoğun bir çalışma vardı.
Ama bu kez hava farklıydı.
Daha sessiz.
Daha odaklı.
Daha kararlı.
Arda masasının başında oturuyordu.
Önünde bir liste vardı.
Dün eksik olan işler.
Bugün tekrar yapılan işler.
Bir süre listeye baktı.
Sonra kalemiyle küçük bir işaret koydu.
Bir görev tamamlanmıştı.
Bu küçük bir hareketti.
Ama önemliydi.
Çünkü bir ilerlemeyi gösteriyordu.
Tam o anda Kerem başını kaldırdı.
Biraz şaşkın görünüyordu.
Sonra yavaşça konuştu.
Verileri tekrar topladım.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Zeynep hemen sordu.
Sonuç?
Kerem hafifçe gülümsedi.

Bu kez doğru.
Bu kelime sınıfta sessizce yerleşti.
Elif masaya doğru yaklaştı.
Sonra yavaşça konuştu.
Ben de görüşmeyi yaptım.
Bu cümle netti.
Zeynep dikkatle baktı.
Nasıl geçti?
Elif derin bir nefes aldı.
Beklediğimden iyi.
Bu cümle içten bir cümleydi.
Arda onları dinliyordu.
Bir süre konuşmadı.
Ama içinden bir düşünce geçti.
Demek ki yapabiliyoruz.
Bu düşünce küçük görünüyordu.
Ama güçlüydü.
Çünkü bir farkındalık oluşturuyordu.
Bir süre sonra Zeynep defterini kapattı.
Sonra yavaşça konuştu.
Plan işe yaradı.
Bu cümle kısa ama anlamlıydı.
Çünkü bir denemenin sonucunu gösteriyordu.
Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Herkes baktı.
Bir süre hiçbir şey söylemedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün ne oldu?
Bu soru sade ama önemliydi.
Kerem başını kaldırdı.
Tekrar denedik.
Zeynep ekledi.
Hataları düzelttik.
Elif devam etti.
Sonuç aldık.
Bu üç cümle bir zincir gibi birbirine bağlandı.
Arda bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Ve başardık.
Bu kelime sınıfta uzun süre kaldı.

Çünkü herkes aynı şeyi hissetmişti.
Bir zafer değil.
Bir ilerleme.
Öğretmen hafifçe gülümsedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün en önemli şey neydi biliyor musunuz?
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Herkes öğretmene baktı.
Öğretmen devam etti.
Sonuç değil.
Bu cevap herkesi durdurdu.
Zeynep merakla baktı.
O zaman ne?
Öğretmen cevap verdi.
Denemeye devam etmeniz.
Bu cümle güçlüydü.
Elif başını salladı.
Bu doğru.
Kerem derin bir nefes aldı.
Çünkü dün yapamıyorduk.
Arda yavaşça konuştu.
Bugün yapabiliyoruz.
Bu cümle sade ama derindi.
Çünkü içinde büyüme vardı.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Öz güven. . .
bir anda oluşmaz.
Küçük başarılarla büyür.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Önce Ben

Sınıfta hareket vardı.

Ama bu kez koşuşturma yoktu.

Bir düzen vardı.

Herkes ne yapacağını biliyordu.

Kerem verileri kontrol ediyordu.

Zeynep planı güncelliyordu.

Elif görüşme notlarını düzenliyordu.

Arda ise masasında oturuyordu.

Ama bu kez farklı bir şekilde.

Sessizce izliyordu.

Bir süre arkadaşlarını gözlemledi.

Sonra içinden bir düşünce geçti.

Artık sadece kendi işimi yapmak yetmiyor.

Bu düşünce yeni bir soruydu.

Ben başkalarına nasıl yardımcı olabilirim?

Tam o anda Kerem konuştu.

Bir sorun var.

Bu cümle kısa ama dikkat çekiciydi.

Zeynep başını kaldırdı.

Ne oldu?

Kerem ekrana baktı.

Sonra yavaşça konuştu.

Yeni veriler eksik.

Bu cümle küçük bir engel gibi görünüyordu.
Ama önemliydi.
Elif bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Bugün o bilgiyi toplayacak kişi gelmedi.
Bu cümle netti.
Sınıfta kısa bir sessizlik oluştu.
Herkes birbirine baktı.
Ama kimse hemen konuşmadı.
Çünkü bu iş artık sahipsiz kalmıştı.
Tam o anda Arda ayağa kalktı.
Bir süre etrafa baktı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Ben yaparım.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Kerem şaşkınlıkla baktı.
Gerçekten mi?
Arda başını salladı.
Evet.
Bu cevap netti.
Zeynep dikkatle baktı.
Ama bu senin görevin değil.
Bu cümle doğruydu.
Arda yavaşça konuştu.
Biliyorum.
Sonra kısa bir süre sustu.
Ve devam etti.
Ama bu bizim işimiz.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Çünkü içinde bir sahiplenme vardı.
Elif hafifçe gülümsedi.
Bu liderlikti.
Ama kimse bu kelimeyi söylemedi.
Bir süre sonra Arda çantasını aldı.
Defterini kapattı.
Kapıya doğru yürüdü.
Ama adımları hızlı değildi.
Kararlıydı.
Kerem arkasından seslendi.
Yardım ister misin?

Arda durdu.
Arkasına döndü.
Sonra yavaşça konuştu.
İstersen birlikte yapabiliriz.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü yalnız çalışmayı değil. . .
birlikte çalışmayı seçmişti.
Zeynep hemen ayağa kalktı.
Ben de geliyorum.
Elif de çantasını aldı.
Ben de.
Bir anda küçük bir ekip oluştu.
Bu ekip planlanmamıştı.
Ama doğal oluşmuştu.
Tam o anda öğretmen onları izliyordu.
Bir süre hiçbir şey söylemedi.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Şimdi bir şey gördüm.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem öğretmene baktı.
Ne gördünüz?
Öğretmen yavaşça konuştu.
Liderlik.
Bu kelime sınıfta sessizce yerleşti.
Zeynep merakla baktı.
Ama kimse emir vermedi.
Bu cümle doğruydu.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Sonra devam etti.
Gerçek liderlik. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Önce sorumluluk almaktır.
Bu cümle güçlüydü.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Yani lider olmak. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Öğretmen tamamladı.

Önce ben demektir.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Ama bu bir bencillik değildi.
Bir sorumluluktu.
Bir sahiplenmeydi.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle herkesin zihninde yer etti.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Liderlik. . .
bir unvan değildi.
Bir davranıştı.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Bulaşıcı

Koridorda adımlar yankılanıyordu.

Arda önde yürüyordu.

Ama hızlı yürümüyor, koşmuyordu.

Kararlı yürüyordu.

Kerem yanında ilerliyordu.

Zeynep not defterini taşıyordu.

Elif etrafı dikkatle inceliyordu.

Bu küçük ekip artık alışılmış bir görüntüydü.

Ama o gün farklı bir şey oldu.

Koridorun köşesinde iki öğrenci duruyordu.

Onlar bu ekibi bir süredir izliyordu.

Sessizce.

Merakla.

Biri diğerine fısıldadı.

Bunlar her gün bir şey yapıyor.

Bu cümle sade ama dikkat çekiciydi.

Diğeri başını salladı.

Evet.

Sonra kısa bir süre sustu.

Ve yavaşça konuştu.

Galiba bir proje yürütüyorlar.

Bu kelime önemliydi.

Proje.

Ama asıl önemli olan başka bir şeydi.

İlk öğrenci bir adım attı.

Sonra cesaretini toplayıp seslendi.

Bir şey sorabilir miyiz?
Bu cümle koridorda yankılandı.
Arda durdu.
Arkasına döndü.
Gülümsedi.
Tabii.
Bu cevap kısa ama davetkârdı.
Öğrenciler yaklaştı.
Bir süre tereddüt ettiler.
Sonra biri yavaşça konuştu.
Siz ne yapıyorsunuz?
Bu soru merak doluydu.
Kerem cevap verdi.
Bir sorunu çözmeye çalışıyoruz.
Bu cümle netti.
Zeynep ekledi.
Ve öğreniyoruz.
Elif gülümsedi.
Ve birlikte çalışıyoruz.
Bu üç cümle güçlüydü.
Ama en güçlü olan şey. . .
samimiyetleriydi.
Öğrenciler dikkatle dinliyordu.
Sonra biri yavaşça konuştu.
Biz de katılabilir miyiz?
Bu cümle koridorda sessizce yerleşti.
Çünkü bu bir dönüm noktasıydı.
Bir kişi daha harekete geçmek istemişti.
Arda bir an düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Evet.
Bu cevap netti.
Ama hemen devam etti.
Ama bir şartla.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Öğrenciler merakla baktı.
Şart ne?
Arda gülümsedi.
Çalışmaya hazır olmanız.
Bu cümle sade ama güçlüydü.

Çünkü bu bir davetti.
Ama sorumluluk içeren bir davet.
Öğrenciler başlarını salladı.
Hazırız.
Bu cevap içtendi.
Zeynep defterini açtı.
Yeni isimler yazdı.
Kerem görevleri anlattı.
Elif süreci açıkladı.
Bir anda ekip büyümüştü.
Ama bu büyüme planlı değildi.
Doğal olmuştu.
Tam o anda öğretmen uzaktan onları izliyordu.
Bir süre hiçbir şey söylemedi.
Sonra kendi kendine yavaşça konuştu.
Bu başladı.
Bu cümle kısa ama anlamlıydı.
Çünkü bir hareket doğmuştu.
Bir davranış yayılmıştı.
Bir örnek oluşmuştu.
Bir süre sonra öğretmen yanlarına geldi.
Herkese baktı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün önemli bir şey oldu.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem merakla sordu.
Ne oldu?
Öğretmen cevap verdi.
Bir davranış yayıldı.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Nasıl yani?
Öğretmen yavaşça konuştu.
İyi davranışlar. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra devam etti.
Bulaşıcıdır.
Bu kelime koridorda uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.

Bir kişi başladığında. . .
başkaları da cesaret bulur.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle herkesin zihninde yer etti.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Bir değişim. . .
tek bir kişiyle başlayabilir.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

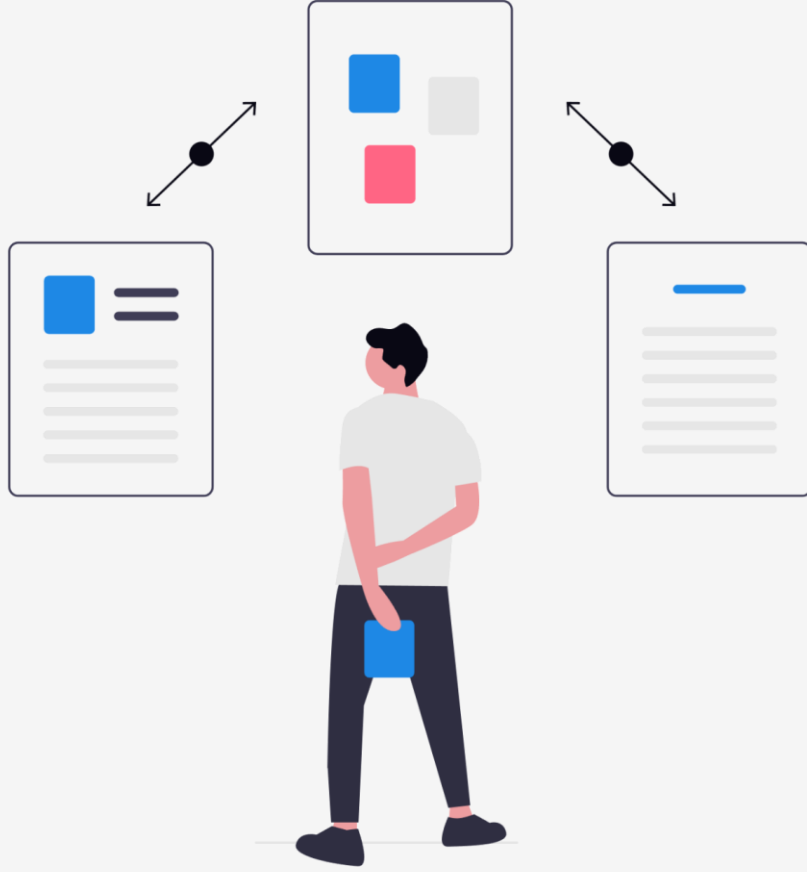

Artık Daha Büyük
Sınıf kalabalık görünüyordu.
Ama bu sıradan bir kalabalık değildi.
Bir hareket vardı.
Bir amaç vardı.
Bir enerji vardı.
Yeni katılan öğrenciler sıralara yerleşmişti.
Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı.
Merak.
Biraz heyecan.
Biraz da tereddüt.
Arda sınıfın önünde duruyordu.
Bu kez yalnız değildi.
Yanında Kerem vardı.
Zeynep vardı.
Elif vardı.
Ve artık başka öğrenciler de vardı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes bekliyordu.
Çünkü artık bu küçük ekip. . .
bir gruba dönüşmüştü.
Kerem sessizliği bozdu.

Bugün yeni arkadaşlarımız var.
Bu cümle sade ama önemliydi.
Zeynep başını salladı.
Ve artık daha büyük bir ekibiz.
Elif gülümsedi.
Ama bu aynı zamanda daha büyük bir sorumluluk.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Yeni gelen öğrenciler dikkatle dinliyordu.
Çünkü artık sadece izleyen değil. . .
katılan olmuşlardı.
Tam o anda Arda yavaşça konuştu.
Bir şey söylemek istiyorum.
Bu cümle sınıfta dikkat oluşturdu.
Herkes ona baktı.
Arda kısa bir süre sustu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Eskiden dört kişiydik.
Bu cümle geçmişi hatırlatıyordu.
Kerem hafifçe gülümsedi.
Zeynep başını salladı.
Elif gözlerini kısaca kapattı.
Arda devam etti.
Şimdi daha fazlayız.
Bu cümle netti.
Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.
Ve bu daha zor.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik oluşturdu.
Yeni öğrenciler şaşırıldı.
Zor mu?
Bu kelime dikkat çekiciydi.
Arda başını salladı.
Evet.
Bu cevap netti.
Sonra devam etti.
Çünkü artık sadece kendimizden sorumlu değiliz.
Bu cümle güçlüydü.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Zeynep yavaşça konuştu.
Artık birbirimizden sorumluyuz.

Bu cümle sınıfta yankılandı.
Kerem ekledi.
Ve yaptığımız işten.
Elif devam etti.
Ve sonuçlardan.
Bu üç cümle bir bütün oluşturdu.
Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Bir süre herkesi izledi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bir ekip büyüdüğünde. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Herkes öğretmene baktı.
Öğretmen devam etti.
Gücü artar.
Bu cümle netti.
Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.
Ve riski de artar.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik oluşturdu.
Çünkü gerçektir.
Bir hata artık daha fazla kişiyi etkileyebilirdi.
Bir başarı ise. . .
daha fazla kişiye fayda sağlayabilirdi.
Arda bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
O zaman daha dikkatli olmalıyız.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Kerem başını salladı.
Daha planlı.
Zeynep ekledi.
Daha disiplinli.
Elif cümleyi tamamladı.
Daha sorumlu.
Bu dört kelime sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Dikkat.
Plan.
Disiplin.
Sorumluluk.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.

Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Artık bu bir oyun değildi.
Bir görevdi.
Bir ekip büyümüşü.
Ve bu büyüme. . .
yeni bir olgunluk gerektiriyordu.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Sistem

Sınıf artık eskisi gibi değildi.

Masalar doluydu.

Defterler açıktı.

Notlar hazırlanmıştı.

Ama en önemli değişiklik başka bir şeydi.

Artık herkes aynı anda konuşmuyordu.

Bir düzen vardı.

Bir sıra vardı.

Bir yöntem vardı.

Yeni katılan öğrenciler dikkatle bekliyordu.

Çünkü artık bu ekip büyümüştü.

Ve büyüyen bir ekip. . .

düzensiz çalışamazdı.

Arda tahtanın önünde duruyordu.

Elinde kalem vardı.

Ama hemen yazmadı.

Önce sınıfa baktı.

Sonra yavaşça konuştu.

Eskiden küçük bir gruptuk.
Bu cümle geçmişini hatırlatıyordu.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Elif not defterini açmıştı.
Arda devam etti.
O zaman işler kolaydı.
Bu cümle netti.
Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.
Şimdi daha kalabalığız.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Ve bu daha zor.
Bu cümle gerçektir.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes aynı şeyi düşünüyordu.
Bu işi nasıl sürdüreceğiz?
Tam o anda Kerem yavaşça konuştu.
Bir plan yapabiliriz.
Bu cümle sade ama önemliydi.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif ekledi.
Bir görev listesi hazırlayabiliriz.
Bu cümle mantıklıydı.
Arda kısa bir süre düşündü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bunlar iyi fikirler.
Bu cümle netti.
Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.
Ama yeterli değil.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik oluşturdu.
Çünkü yeni bir düşünce geliyordu.
Arda tahtaya yaklaştı.
Kalemi kaldırdı.
Ve yavaşça tek bir kelime yazdı.
SİSTEM
Bu kelime sade görünüyordu.
Ama güçlüydü.
Zeynep dikkatle baktı.

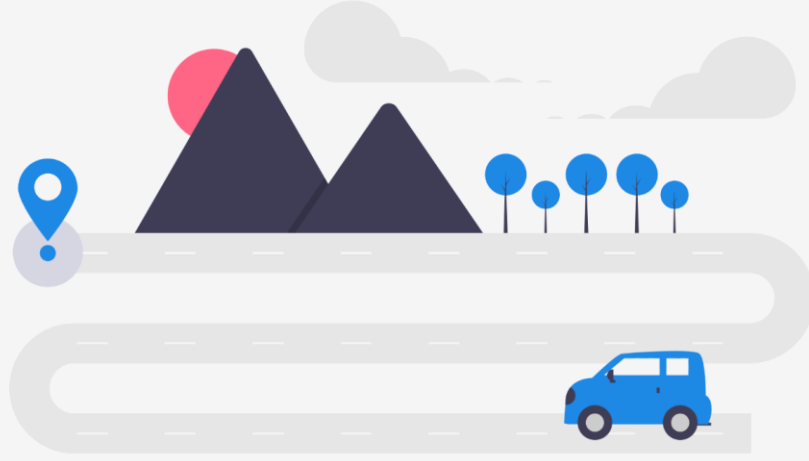
Sistem ne demek?
Bu soru içten bir soruydu.
Arda cevap verdi.
Bir işin her gün aynı Şekilde yapılması.
Bu cümle netti.
Kerem başını salladı.
Bu düzen demek.
Elif ekledi.
Bu süreklilik demek.
Arda devam etti.
Bu güven demek.
Bu üç kelime güçlü bir bütün oluşturdu.
Düzen.
Süreklilik.
Güven.
Yeni ğrenciler dikkatle dinliyordu.
Çünkü bu artık bir proje değil. . .
bir yapı oluyordu.
Tam o anda ğretmen sınıfa girdi.
Tahtaya baktı.
Yazılan kelimeyi gördü.
Bir süre sustu.
Sonra hafifçe gülümsedi.
Doğru kelimeyi yazmışsınız.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Kerem merakla sordu.
Neden önemli?
Öğretmen yavaşça konuştu.
Çünkü sistem olmayan yerde. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra devam etti.
Başarı tesadüf olur.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif yavaşça konuştu.
Ama sistem olursa. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Arda tamamladı.
Başarı tekrar eder.

Bu cümle sınıfta yankılandı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Tek bir başarı önemliydi.
Ama sürekli başarı. . .
daha önemliydi.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Ve yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Artık bireysel çaba bitmemişti.
Ama yeni bir aşama başlamıştı.
Bir yapı kuruluyordu.
Bir düzen oluşuyordu.
Bir gelecek hazırlanıyordu.
Arda defterini açtı.
Kalemmini aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Alışkanlık (devam)
Sınıfta saat henüz erken bir zamanı gösteriyordu.
Ama masalar doluydu.
Defterler açıktı.
Kalemler hazırды.
Kimse kimseye bir şey söylememişti.
Ama herkes aynı anda çalışmaya başlamıştı.
Bu yeni bir durumdu.
Eskiden biri hatırlatırdı.
Biri çağırırdı.
Biri başlatırdı.
Şimdi bunlara gerek yoktu.
Çünkü herkes biliyordu.
Ne zaman başlayacağını.
Ne yapacağını.
Nasıl yapacağını.
Arda kapıdan içeri girdi.
Bir an durdu.
Sınıfa baktı.
Bir süre konuşmadı.
Ama içinden bir düşünce geçti.
Bu artık bir görev değil.
Bu bir alışkanlık.
Kerem verileri kontrol ediyordu.
Zeynep planı gözden geçiriyordu.
Elif yeni gelen öğrencilerle konuşuyordu.
Her şey sakindi.
Ama güçlüydü.
Çünkü düzen doğal hale gelmişti.
Tam o anda yeni katılan bir öğrenci dikkatle etrafa baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Kimse size başlamanızı söylemedi.
Bu cümle merak doluydu.
Zeynep gülümsedi.
Evet.
Bu cevap kısa ama anlamlıydı.
Öğrenci tekrar sordu.
O zaman neden başladınız?
Bu soru içten bir soruydu.
Arda kısa bir süre düşündü.

Sonra sakin bir sesle konuştu.
Çünkü bu bizim işimiz.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Bir süre sessizlik oldu.
Ama herkes anlamıştı.
Bir iş dışarıdan zorla yapılıncı. . .
Ama içeriden istenerek yapılıncı. . .
Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Bir süre kimseyi rahatsız etmeden izledi.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir şey fark ettim.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem başını kaldırdı.
Ne fark ettiniz?
Öğretmen sınıfa baktı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Artık size hatırlatmaya gerek kalmamış.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif yavaşça konuştu.
Çünkü alıştık.
Bu kelime sınıfta sessizce yerleşti.
Alıştık.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Sonra devam etti.
İşte bu kültürdür.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik oluşturdu.
Çünkü yeni bir kavram ortaya çıkmıştı.
Kerem merakla sordu.
Kültür ne demek?
Bu soru içten bir soruydu.
Öğretmen cevap verdi.
Bu cümle netti.
Arda dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Ve zamanla doğal hale gelmesi.
Bu cümle güçlüydü.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.

Bir sistem kurulmuştur.
Ama şimdi başka bir şey oluşuyordu.
Bir alışkanlık.
Bir karakter.
Bir kültür.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Başarı . . .
bir kez yapmak değildir.
Doğru şeyi sürekli yapmaktır.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Dışarı

O gün sınıfın kapısı her zamankinden farklı bir şekilde çaldı.

Bu alışılmış bir ders başlangıcı değildi.

Bir haber gelmiş gibiydi.

Arda kapıya baktı.

Kerem başını kaldırdı.

Zeynep kalemmini durdurdu.

Elif konuşmasını yarıda kesti.

Kapı açıldı.

İçeri okul müdürü girdi.

Yanında iki kişi daha vardı.

Üzerlerinde resmi kıyafetler vardı.

Ama yüzlerinde meraklı bir ifade vardı.

Sınıfta kısa bir sessizlik oluştu.

Çünkü bu ziyaret sıradan değildi.

Müdür sınıfa baktı.

Sonra sakin bir sesle konuştu.

Sizi görmek istedik.

Bu cümle sade ama dikkat çekiciydi.

Arda ayağa kalktı.

Buyurun.

Bu kelime saygılı ama kendinden emindi.

Müdür sınıfı işaret etti.

Bir süredir yaptığınız çalışmaları takip ediyoruz.

Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.

Kerem şaşkınlıkla baktı.

Gerçekten mi?

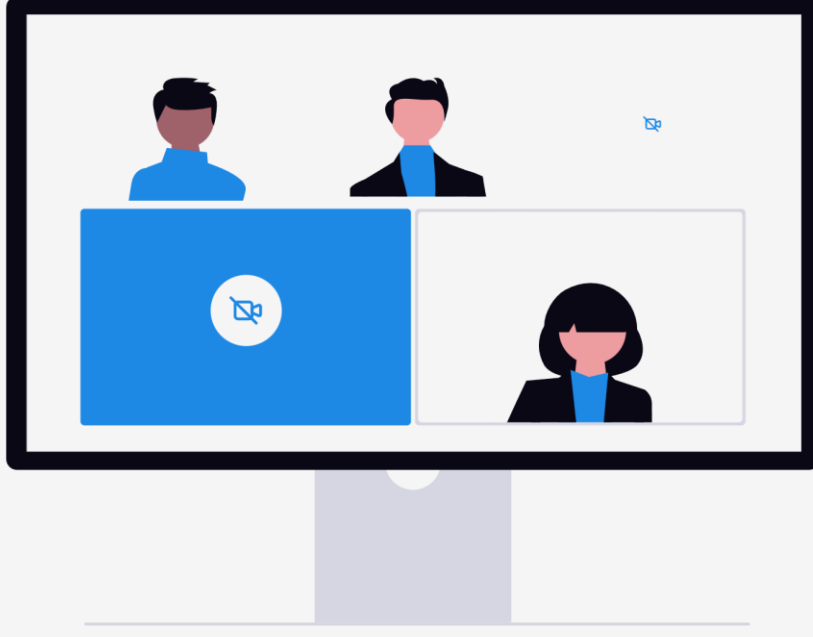
Müdür başını salladı.

Evet.

Bu cevap netti.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Elif merakla bekliyordu.
Müdür devam etti.
Sizin kurduğunuz sistem. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra yavaşça konuştu.
Başka okulların da dikkatini çekti.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik oluşturdu.
Çünkü bu beklenmedik bir gelişmeydi.
Arda bir süre konuşamadı.
Sonra yavaşça sordu.
Ne demek istiyorsunuz?
Bu soru içten bir soruydu.
Müdür cevap verdi.
Sizin yaptığınız uygulamayı görmek istiyorlar.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü bu artık sadece bir okul çalışması değildi.
Bir model olmuştu.
Kerem derin bir nefes aldı.
Yani başka okullar da bunu yapacak.
Zeynep başını salladı.
Bu büyümek demek.
Elif yavaşça konuştu.
Bu sorumluluk demek.
Bu üç cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes aynı şeyi düşünüyordu.
Bu iş artık sadece kendileri için değildi.
Toplum için olmuştu.
Tam o anda müdür yavaşça konuştu.
Size bir teklifimiz var.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda dikkatle baktı.
Nedir?
Müdür cevap verdi.
Bu sistemi anlatmanızı istiyoruz.
Bu cümle sınıfta yankılandı.
Kerem başını kaldırdı.
Kime?

Müdür sakin bir sesle konuştu.
Diğer okullara.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Yani biz öğretici olacağız.
Bu cümle netti.
Elif başını salladı.
Ve örnek.
Arda derin bir nefes aldı.
Bu duygu yeni bir duyguydu.
Gurur değil.
Sorumluluk.
Tam o anda öğretmen sınıfa baktı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bir iş büyüdüğünde. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra devam etti.
Sınırları aşar.
Bu cümle güçlüydü.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Ama en önemli şey şudur.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Herkes öğretmene baktı.
Öğretmen yavaşça konuştu.
Büyüme . . .
Bu kelime dikkat çekiciydi.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Paylaşmaktır.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir bilgi paylaşıldığında . . .
güçlenir.
Bir deneyim paylaşıldığında . . .
yayılır.
Bir değer paylaşıldığında . . .

toplumu değiştirir.
Tam o anda retmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Artık bu hikâye sınıfın içinde değildi.
Dışarı ıkmıştı.
Topluma dokunmaya başlamıştı.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Anlatmak

Salon büyüktü.

Sıralar doluydu.

Ama bu bir sınav salonu değildi.

Bu bir dinleme salonuydu.

Farklı okullardan gelen öğrenciler vardı.

Öğretmenler vardı.

Yöneticiler vardı.

Ve sahnede. . .

Arda ve arkadaşları vardı.

Arda kürsünün arkasında duruyordu.

Elinde bir not defteri vardı.

Ama sayfalara bakmıyordu.

Salonun içini izliyordu.

Bir süre konuşmadı.

Ama kalbi hızlı atıyordu.

Bu duygu yeni değildi.

Ama büyüktü.

Çünkü bu kez sadece kendi sınıfı yoktu.

Başka insanlar vardı.

Başka okullar vardı.

Başka beklentiler vardı.

Kerem yanında duruyordu.

Sessizce konuştu.

Heyecanlı mısın?

Bu cümle sade ama içtendi.
Arda hafifçe gülümsedi.
Evet.
Bu cevap dürüsttü.
Zeynep derin bir nefes aldı.
Ben de.
Elif ellerini birleştirdi.
Ama hazırız.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü korku yok değildi.
Ama cesaret vardı.
Tam o anda sunumu başlatacak kişi sahneye yaklaştı.
Mikrofonu eline aldı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün burada. . .
Bu cümle salonda yankılandı.
Sonra devam etti.
Bir başarı hikâyesi dinlemeyeceksiniz.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Salondaki insanlar merakla baktı.
Sunucu devam etti.
Bir öğrenme hikâyesi dinleyeceksiniz.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü gerçeği anlatıyordu.
Bir süre sonra mikrofon Arda'ya verildi.
Salon sessizleşti.
Gözler ona çevrildi.
Arda bir an durdu.
Sonra yavaşça konuştu.
Biz bir sorun gördük.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Kerem devam etti.
Sorular sorduk.
Zeynep ekledi.
Veri topladık.
Elif konuştu.
Hata yaptık.
Bu cümle salonda kısa bir sessizlik oluşturdu.
Ama kimse şaşırmadı.
Çünkü dürüstlük vardı.

Arda devam etti.
Tekrar denedik.
Bu cümle netti.
Kerem başını kaldırdı.
Bir sistem kurduk.
Zeynep gülümsedi.
Bir alışkanlık oluşturduk.
Elif cümleyi tamamladı.
Ve paylaşmaya başladık.
Bu cümleler bir zincir gibi birbirine bağlandı.
Salondaki insanlar dikkatle dinliyordu.
Çünkü bu bir övgü konuşması değildi.
Bir yolculuk anlatılıyordu.
Bir süre sonra Arda salona baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.
Bu cümle güçlüydü.
Salonda hafif bir mırıltı oluştu.
Çünkü bu gerçektir.
Bir süre sonra Arda son cümlesini söyledi.
Bizim yaptığımız şey. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Sonra sakın bir sesle devam etti.
Bu kelime salonda uzun süre kaldı.
Çünkü her değişim. . .
başlamakla başladı.
Tam o anda salonda alkış başladı.
Ama bu sıradan bir alkış değildi.
Bir onaydı.
Bir takdirdi.
Bir güven işaretiydi.
Arda arkadaşlarına baktı.
Kerem gülümsüyordu.
Zeynep derin bir nefes almıştı.
Elif gözlerini kapatıp açtı.
Bu an. . .
bir dönüm noktasıydı.
Tam o anda öğretmen arka sıradan ayağa kalktı.
Tahtaya değil. . .

salondaki büyük ekrana bir cümle yansıdı.

Bu cümle salonda uzun süre kaldı.

Kimse konuşmadı.

Ama herkes anlamıştı.

Bir şey öğrenmek önemliydi.

Ama anlatmak . .

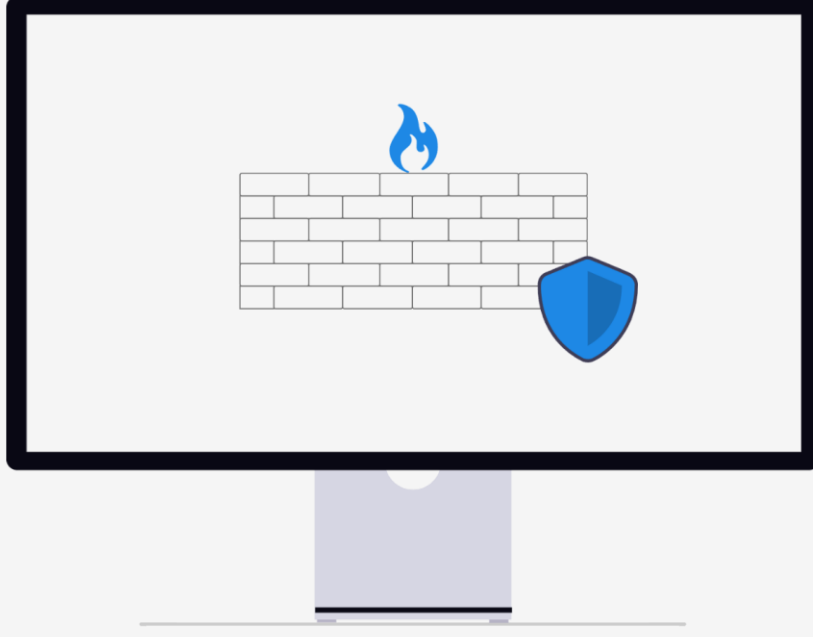
daha önemliydi.

Arda defterini açtı.

Kalemını aldı.

Bir süre düşündü.

Sonra küçük bir cümle yazdı.

Kıvılcım

Salon yavaş yavaş boşalıyordu.

Sandalyeler yer değiştiriyordu.

İnsanlar birbirleriyle konuşuyordu.

Notlar alınıyordu.

Ama Arda ve arkadaşları hâlâ sahnenin kenarında duruyordu.

Bir süre kimse konuşmadı.

Çünkü içlerinde farklı bir duygu vardı.

Yorgunluk değil.

Bekleyiş.

Tam o anda bir öğrenci yaklaştı.

Üzerinde başka bir okulun rozeti vardı.

Bir süre tereddüt etti.

Sonra cesaretini toplayıp konuştu.

Bir şey söylemek istiyorum.

Bu cümle sade ama dikkat çekiciydi.

Arda ona döndü.

Dinliyoruz.

Bu cevap davetkârdı.

Öğrenci derin bir nefes aldı.

Sonra yavaşça konuştu.

Sizi dinledikten sonra. . .

Bu cümle yarım kaldı.

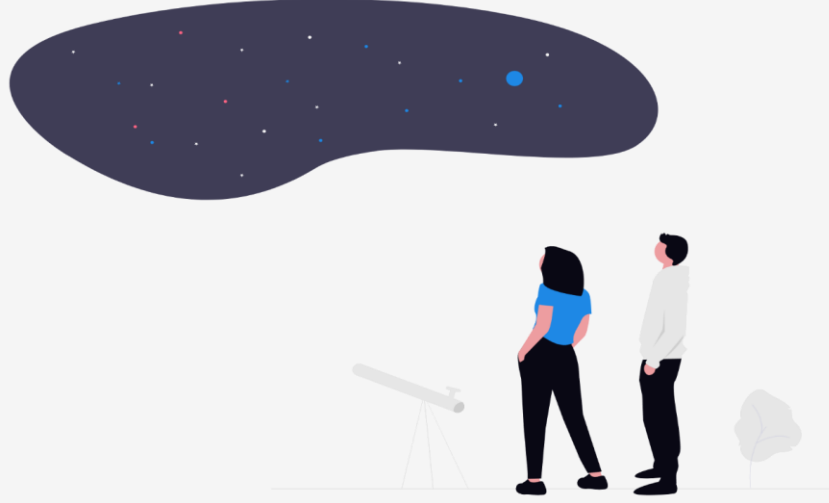
Ama içindeki duygu güçlüydü.

Kerem dikkatle baktı.

Sonra ne oldu?
Öğrenci gözlerini kaldırdı.
Biz de bir şey yapmak istiyoruz.
Bu cümle salonda sessizce yerleşti.
Çünkü bu bir dönüm noktasıydı.
Zeynep hafifçe gülümsedi.
Bu güzel bir başlangıç.
Elif dikkatle sordu.
Ne yapmak istiyorsunuz?
Öğrenci cevap verdi.
Okulumuzda enerji tüketimini azaltmak istiyoruz.
Bu cümle netti.
Ama anlamı büyüktü.
Çünkü bir fikir doğmuştu.
Bir hareket başlamıştı.
Arda bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Neden?
Bu soru tanıdıktı.
Ama bu kez farklı bir yerde sorulmuştu.
Öğrenci kısa bir süre düşündü.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Çünkü artık beklemek istemiyoruz.
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü içinde sorumluluk vardı.
Kerem başını salladı.
Bu cesaret.
Zeynep ekledi.
Bu bilinç.
Elif cümleyi tamamladı.
Bu başlangıç.
Bu üç kelime bir bütün oluşturdu.
Bir süre sonra başka öğrenciler de yaklaştı.
Bir grup oluştu.
Sorular soruluyordu.
Fikirler konuşuluyordu.
Defterler açılıyordu.
Yeni planlar kuruluyordu.
Salon artık bir toplantı yerine dönüşmüştü.
Tam o anda öğretmen onları uzaktan izliyordu.

Bir süre sessiz kaldı.
Sonra kendi kendine yavaşça konuştu.
Bu kelime kısa ama derindi.
Çünkü bir şey başlamıştı.
Bir ateş değil.
Bir başlangıç.
Bir hareket.
Bir umut.
Bir süre sonra öğretmen yanlarına geldi.
Herkes baktı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bugün önemli bir şey gördüm.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Arda merakla sordu.
Ne gördünüz?
Öğretmen cevap verdi.
Bir fikir yayıldı.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif yavaşça konuştu.
Ve bir başkası harekete geçti.
Bu cümle netti.
Kerem derin bir nefes aldı.
Demek ki etki bu.
Bu kelime sınıfta sessizce yerleşti.
Etki.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Gerçek etki. . .
alkış almak değildir.
Bir başkasını harekete geçirmektir.
Tam o anda öğretmen büyük ekrana bir cümle yansıttı.
**KIVILCIM
BAŞKASININ
HAREKETE
GEÇMESİDİR**
Bu cümle salonda uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.

Bir değişim. . .
tek bir kişiyle başlayabilir.
Ama gerçek değişim. . .
yayılmaya başladığında oluşur.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

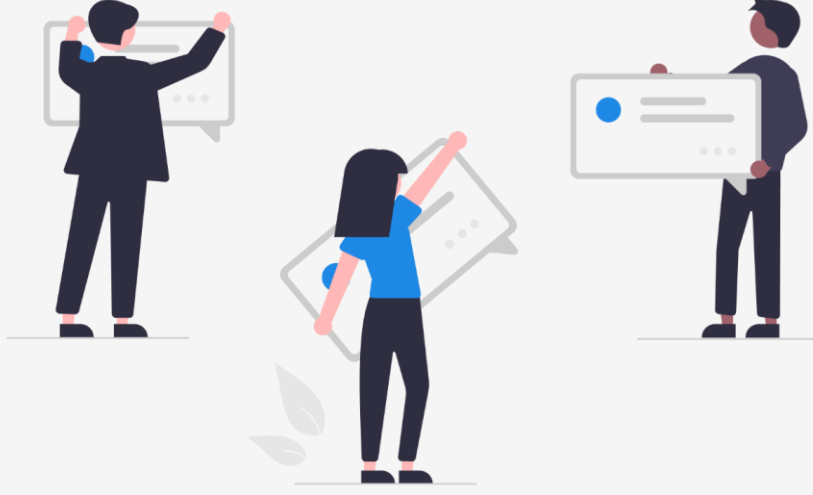

Bizden Sonra
Gün akşama dönüyordu.
Okulun koridorları yavaş yavaş boşalıyordu.
Ayak sesleri azalmıştı.
Kapılar kapanıyordu.
Işıklar birer birer sönüyordu.
Ama bir sınıfta hâlâ ışık yanıyordu.
Arda ve arkadaşları içerideydi.
Masaların üzerinde defterler vardı.
Notlar vardı.
Planlar vardı.
Ama bu kez konu farklıydı.
Bir sorun çözmek değil.
Bir şey bırakmak.
Kerem tahtaya bakıyordu.
Bir süre konuşmadı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir şey düşündüm.
Bu cümle sade ama dikkat çekiciydi.
Zeynep başını kaldırdı.
Ne düşündün?
Kerem kısa bir süre sustu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Biz mezun olunca ne olacak?
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Çünkü bu soru yeniydi.
Elif kalemini masaya bıraktı.
Bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.
Çalışma durur mu?
Bu cümle dürüştü.
Arda derin bir nefes aldı.
Bu soru ağır bir soruydu.
Çünkü içinde bir gerçek vardı.
Hiç kimse sonsuza kadar aynı yerde kalamazdı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Sessizliği fark etti.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Ne konuşuyorsunuz?
Bu cümle sade ama ilgiliydi.
Zeynep cevap verdi.
Bizden sonra ne olacağını.
Bu cümle netti.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu çok önemli bir soru.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Kerem dikkatle dinliyordu.
Öğretmen devam etti.
Bir işi yapmak önemlidir.
Bu cümle doğruydü.
Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.
Ama o işin devam etmesini sağlamak. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Daha önemlidir.
Bu cümle güçlüydü.
Elif başını hafifçe salladı.
Bu kalıcılık demek.
Zeynep ekledi.
Bu sürdürülebilirlik demek.
Arda yavaşça konuştu.
Bu miras demek.
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Miras.
Bir süre kimse konuşmadı.

Ama herkes anlamıştı.
Bir başarı. . .
bir kez yapılabilir.
Ama bir miras. . .
devam eder.
Tam o anda Arda ayağa kalktı.
Tahtaya doğru yürüdü.
Kalemi aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
O zaman bir kural yazalım.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem merakla baktı.
Nasıl bir kural?
Arda tahtaya büyük harflerle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Çünkü bu bir sistemdi.
Bir zincirdi.
Bir devamlılıktı.
Zeynep başını salladı.
Bu güzel.
Elif yavaşça konuştu.
Bu güçlü.
Kerem derin bir nefes aldı.
Bu kalıcı.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Arda'nın yazdığı cümlelerin altına bir cümle daha ekledi.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Bir gün buradan gideceklerdi.
Ama bıraktıkları şey. . .
devam edecekti.
Bir sistem.
Bir alışkanlık.
Bir kültür.
Bir değer.
Arda defterini açtı.
Kalemmini aldı.
Bir süre düşündü.

Sonra küçük bir cümle yazdı.

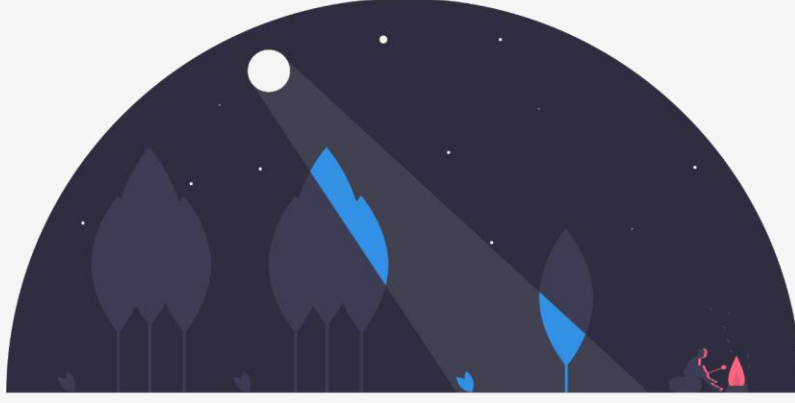

Örnek

Sabah okulun kapısı açıldığında hava serindi.
Koridorda adımlar yeni yeni duyulmaya başlamıştı.
Ama sınıfın kapısı zaten açıktı.
İçeride bir hareket vardı.
Yeni gelen öğrenciler erken gelmişti.
Masalar hazırlanıyordu.
Defterler açılıyordu.
Notlar gözden geçiriliyordu.
Kimse onlara bir şey söylememişti.
Ama yine de başlamışlardı.
Arda kapıdan içeri girdi.
Bir an durdu.
Sınıfa baktı.
Bir süre konuşmadı.
Ama içinden bir düşünce geçti.
Onlar bizi izliyor.
Bu düşünce yeni değildi.
Ama bu kez daha güçlüydü.
Kerem de kapıdan içeri girdi.
Manzarayı gördü.
Sonra yavaşça konuştu.
Biz gelmeden başlamışlar.
Bu cümle sade ama dikkat çekiciydi.
Zeynep gülümsedi.
Evet.
Elif yavaşça konuştu.
Çünkü artık biliyorlar.

Bu cümle netti.
Bir süre sessizlik oldu.
Ama bu sessizlik gurur dolu değildi.
Sorumluluk doluydu.
Tam o anda yeni bir öğrenci Arda'ya yaklaştı.
Biraz çekingen görünüyordu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir şey sorabilir miyim?
Bu cümle sade ama önemliydi.
Arda gülümsedi.
Tabii.
Bu cevap davetkârdı.
Öğrenci kısa bir süre sustu.
Sonra cesaretini toplayıp konuştu.
Siz hiç yorulmuyor musunuz?
Bu soru içten bir soruydu.
Ve gerçektir.
Arda bir an düşündü.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Yoruluyoruz.
Bu cevap dürüsttü.
Öğrenci şaşırıldı.
Gerçekten mi?
Arda başını salladı.
Evet.
Sonra kısa bir süre sustu.
Ve devam etti.
Ama durmuyoruz.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Kerem başını salladı.
Çünkü yaptığımız iş önemli.
Zeynep ekledi.
Çünkü bir fark oluşturuyor.
Elif cümleyi tamamladı.
Çünkü doğru olduğuna inanıyoruz.
Bu üç cümle güçlü bir bütün oluşturdu.
Yeni öğrenci dikkatle dinliyordu.
Bir süre konuşmadı.
Ama yüzünde farklı bir ifade vardı.
Anlama.

Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Bir süre etrafı izledi.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bugün önemli bir şey gördüm.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem merakla sordu.
Ne gördünüz?
Öğretmen cevap verdi.
Örnek.
Bu kelime kısa ama derindi.
Zeynep başını hafifçe salladı.
Nasıl yani?
Öğretmen yavaşça konuştu.
İnsanlar sözleri dinler.
Bu cümle doğruydu.
Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.
Ama davranışları taklit eder.
Bu cümle güçlüydü.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir lider konuşabilir.
Bir öğretmen anlatabilir.
Ama bir rol model. . .
yaşar.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Bir gün herkes birine örnek olacaktı.
İstese de istemese de.
Arda defterini açtı.
Kalemimi aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Doğru
O gün sınıfta alışılmadık bir hareket vardı.
Masalar doluydu.
Defterler açıldı.
Ama herkes aynı Őeye bakıyordu.
Bir kâğıt.
Bu kâğıt sıradan değildi.
Bir teklifti.
Arda kâğıdı elinde tutuyordu.
Bir süre konuşmadı.
Ama içinden bir düşünce geçiyordu.
Bu önemli bir karar.
Kerem yanına yaklaştı.
Kâğıda baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu büyük bir fırsat.
Bu cümle doğruydu.
Zeynep dikkatle okudu.
Bir kurum onların kurduğu sistemi uygulamak istiyordu.
Ama bir Şart vardı.
Elif kaşlarını hafifçe çattı.
Bu Şart kolay görünüyordu.
Ama içinde bir soru vardı.
Kurum hızlı sonuç istiyordu.
Ve bazı adımların atlanmasını öneriyordu.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Çünkü bu bir yol ayrımıydı.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes aynı Şeyi hissediyordu.
Bu karar önemliydi.

Kerem sessizliği bozdu.
Daha hızlı ilerleyebiliriz.
Bu cümle mantıklıydı.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Ama hemen ardından yavaşça konuştu.
Ama doğru olur mu?
Bu cümle güçlüydü.
Çünkü sorunun merkezine dokunuyordu.
Elif derin bir nefes aldı.
Hızlı olmak güzel.
Ama eksik olmak riskli.
Bu cümle netti.
Arda kâğıda tekrar baktı.
Bir süre düşündü.
Sonra yavaşça konuştu.
Biz bu sistemi nasıl kurduk?
Bu soru önemliydi.
Kerem cevap verdi.
Adım adım.
Zeynep ekledi.
Dikkatle.
Elif devam etti.
Kurallara uyarak.
Bu üç cümle güçlü bir temel oluşturdu.
Arda başını kaldırdı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
O zaman aynı şekilde devam etmeliyiz.
Bu cümle sade ama kararlıydı.
Kerem kısa bir süre sustu.
Sonra başını salladı.
Evet.
Zeynep hafifçe gülümsedi.
Bu doğru.
Elif yavaşça konuştu.
Bu güvenilir.
Bu üç kelime sınıfta sessizce yerleşti.
Doğru.
Güvenilir.
Tutarlı.

Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Bir süre onları izledi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bugün önemli bir şey yaptınız.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem merakla sordu.
Ne yaptık?
Öğretmen cevap verdi.
Bir seçim yaptınız.
Bu cümle netti.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Öğretmen devam etti.
Kolay olanı değil. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Doğru olanı seçtiniz.
Bu cümle güçlüydü.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir insanın karakteri. . .
rahat olduğu zaman değil. . .
zor karar verdiği zaman ortaya çıkar.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Başarı sadece sonuçla ölçülmez.
Nasıl elde edildiğiyle ölçülür.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Güven (devam)

O gün sınıfta hava sakindi.

Ama bu sakinlik sıradan değildi.

Bir karar verilmişti.

Bir duruş gösterilmişti.

Ve şimdi. . .

sonucu bekleniyordu.

Arda masasında oturuyordu.

Önünde o teklif kâğıdı duruyordu.

Bir süre kâğıda baktı.

Sonra gözlerini kapattı.

İçinden bir düşünce geçti.

Doğru olanı yaptık.

Ama yine de bir soru vardı.

Acaba ne olacak?

Kerem pencerenin kenarında duruyordu.

Zeynep defterine not alıyordu.

Elif sessizce bilgisayarını kontrol ediyordu.

Kimse konuşmuyordu.

Ama herkes aynı şeyi hissediyordu.

Bekleyiş.

Tam o anda kapı çaldı.

Herkes başını kaldırdı.

Kapı açıldı.

İçeri bir yönetici girdi.

Elinde bir dosya vardı.

Ama yüzünde ciddi bir ifade yoktu.

Sakin bir ifade vardı.

Bir süre sınıfa baktı.

Sonra yavaşça konuştu.

Sizinle konuşmak istiyorum.

Bu cümle sade ama dikkat çekiciydi.

Arda ayağa kalktı.

Buyurun.

Bu cevap netti.

Yönetici kısa bir süre sustu.

Sonra sakin bir sesle konuştu.

Teklifimize verdiğiniz cevabı aldık.

Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.

Kerem nefesini tuttu.

Zeynep kalemını durdurdu.
Elif dikkatle baktı.
Yönetici devam etti.
Hızlı sonuç yerine. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra yavaşça konuştu.
Doğru süreci seçtiniz.
Bu cümle güçlüydü.
Arda başını hafifçe salladı.
Evet.
Bu cevap sakindi.
Ama kararlıydı.
Yönetici bir süre sustu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bu karar bizi etkiledi.
Bu cümle sınıfta kısa bir sessizlik oluşturdu.
Çünkü beklenmedik bir cümleydi.
Zeynep merakla baktı.
Nasıl yani?
Yönetici cevap verdi.
Biz sizin hızınızı değil. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra devam etti.
Güvenilirliğinizi gördük.
Bu kelime sınıfta yankılandı.
Güvenilirlik.
Elif derin bir nefes aldı.
Kerem başını hafifçe salladı.
Arda bir süre konuşmadı.
Ama içinden bir düşünce geçti.
Demek ki doğru olmak. . .
güven oluşturuyor.
Yönetici dosyayı masaya bıraktı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bu yüzden birlikte çalışmak istiyoruz.
Bu cümle sınıfta güçlü bir etki oluşturdu.
Çünkü bu bir teklif değildi.
Bir güven ifadesiydi.
Bir ortaklık isteğiydi.
Bir süre kimse konuşmadı.

Ama herkes anlamıştı.
Bir karar verilmişti.
Ve o karar. . .
bir kapı açmıştı.
Tam o anda öğretmen sınıfa yaklaştı.
Bir süre herkese baktı.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Güven. . .
Bu kelime dikkat çekiciydi.
Sonra yavaşça konuştu.
Bir günde oluşmaz.
Bu cümle netti.
Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.
Ama bir anda kaybolabilir.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif yavaşça konuştu.
O yüzden dikkatli olmalıyız.
Kerem ekledi.
Tutarlı olmalıyız.
Arda cümleyi tamamladı.
Ve dürüst olmalıyız.
Bu üç kelime sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Tutarlılık.
Dürüstlük.
Sorumluluk.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Başarı. . .
bir kez kazanılabilir.
Ama güven. . .
her gün kazanılır.
Arda defterini açtı.
Kalemimi aldı.
Bir süre düşündü.

Sonra küçük bir cümle yazdı.

Sınav

O gün sınıfta alışılmadık bir sessizlik vardı.

Ama bu sessizlik korku dolu değildi.

Ciddiyet doluydu.

Masaların üzerinde yeni dosyalar vardı.

Yeni planlar vardı.

Yeni sorumluluklar vardı.

Çünkü artık sadece kendi okulları için değil. . .

başka okullar için de çalışacaklardı.

Arda dosyayı açtı.

Bir süre sayfalara baktı.

Sonra yavaşça konuştu.

Bu büyük bir iş.

Bu cümle sade ama ağırdı.

Kerem başını salladı.

Evet.

Zeynep dikkatle planı inceliyordu.

Elif not alıyordu.

Ama herkes aynı şeyi hissediyordu.

Bu bir fırsattı.

Ama aynı zamanda bir sınavdı.

Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.

Bir süre kimseyi rahatsız etmeden izledi.

Sonra sakın bir sesle konuştu.

Hazır mısınız?

Bu soru kısa ama güçlüydü.

Arda başını kaldırdı.

Hazırız.

Bu cevap kararlıydı.

Ama öğretmen başını hafifçe salladı.

Sonra yavaşça konuştu.

Ben bilgi açısından hazır olup olmadığınızı sormuyorum.

Bu cümle dikkat çekiciydi.

Kerem merakla baktı.

O zaman neyi soruyorsunuz?

Öğretmen cevap verdi.

Sorumluluk açısından hazır olup olmadığınızı.

Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.

Çünkü bu farklı bir soruydu.

Zeynep bir süre düşündü.

Sonra yavaşça konuştu.
Bu daha zor bir soru.
Bu cümle dürüsttü.
Elif başını hafifçe salladı.
Ama gerekli.
Arda dosyayı kapattı.
Bir süre sustu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Biz hata yapabiliriz.
Bu cümle gerçektir.
Kerem başını salladı.
Evet.
Zeynep ekledi.
Ama sorumluluk alırız.
Elif devam etti.
Ve düzeltiriz.
Bu üç cümle güçlü bir temel oluşturdu.
Öğretmen hafifçe gülümsedi.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
İşte hazır olmak budur.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Çünkü bir gerçeği anlatıyordu.
Hazır olmak. . .
hata yapmamak demek değildi.
Hata sonrası sorumluluk almak demektir.
Bir süre sonra öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Bir sınav başlamıştı.
Bu sınavda soru yoktu.
Ama sonuç vardı.
Bir süre sonra Arda yavaşça konuştu.
O zaman başlayalım.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Çünkü bir karar içeriyordu.
Bir adım içeriyordu.
Bir cesaret içeriyordu.

Arda defterini açtı.

Kalemını aldı.

Bir süre düşündü.

Sonra küçük bir cümle yazdı.

Paylaşmak

Sabah erkendi.

Okulun bahçesinde alışılmadık bir hareket vardı.

Bir servis aracı kapının önünde durmuştu.

İçinde başka bir okuldan gelen öğretmenler vardı.

Yanlarında dosyalar taşıyorlardı.

Ama yüzlerinde merak vardı.

Bu bir ziyaret değildi.

Bir başlangıçtı.

Arda bahçede duruyordu.

Elinde bir plan vardı.

Bir süre sayfaya baktı.

Sonra derin bir nefes aldı.

İçinden bir düşünce geçti.

Bu işi tek başıma yapamam.

Bu düşünce yeni değildi.

Ama bu kez açıkça kabul edilmişti.

Kerem yanına yaklaştı.

Hazır mıyız?

Bu cümle sade ama önemliydi.

Arda başını hafifçe salladı.

Hazırız.

Ama hemen ardından yeni bir cümle geldi.

Birlikte.

Bu kelime güçlüydü.

Zeynep masaya doğru yürüdü.

Toplantı düzenini kontrol etti.

Elif gelen misafirleri karşıladı.

Yeni katılan öğrenciler not almaya başladı.

Herkes bir rol üstlenmişti.

Ama bu kez farklı bir şey oluyordu.

Arda her şeyi kendisi yapmaya çalışmıyordu.

Bir süre sonra toplantı başladı.

Masada farklı okullardan gelen insanlar oturuyordu.

Sorular soruluyordu.

Notlar alınıyordu.

Planlar konuşuluyordu.

Ama bir noktada Arda durdu.

Bir soru soruldu.

Teknik bir soru.

Detaylı bir soru.
Ve herkes Arda'ya baktı.
Bir süre sessizlik oldu.
Eskiden olsa. . .
Arda cevap verirdi.
Ama bu kez farklı bir şey yaptı.
Başını Zeynep'e çevirdi.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu konuyu Zeynep anlatabilir.
Bu cümle sade ama güçlüydü.
Zeynep kısa bir an şaşırıldı.
Ama sonra kendini toparladı.
Dosyasını açtı.
Ve anlatmaya başladı.
Sesi sakindi.
Ama kendinden emindi.
Toplantı ilerledikçe başka bir soru geldi.
Bu kez veriyle ilgiliydi.
Arda başını Kerem'e çevirdi.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu verileri Kerem açıklayabilir.
Bu cümle bir güven ifadesiydi.
Kerem konuşmaya başladı.
Net konuştu.
Açık konuştu.
Güvenle konuştu.
Bir süre sonra iletişimle ilgili bir soru geldi.
Arda bu kez Elif'e baktı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bu süreci Elif yönetiyor.
Bu cümle bir yetki devriydi.
Elif söz aldı.
Ve anlatmaya başladı.
Toplantı devam etti.
Ama artık bir kişi konuşmuyordu.
Bir ekip konuşuyordu.
Tam o anda öğretmen onları izliyordu.
Bir süre sessiz kaldı.
Sonra kendi kendine yavaşça konuştu.
Bu büyüme.

Bu kelime kısa ama derindi.
Çünkü bir değişim olmuştu.
Arda artık her şeyi kendisi yapmaya çalışmıyordu.
Güveniyordu.
Paylaşıyordu.
Yetki veriyordu.
Bir süre sonra toplantı bitti.
Misafirler teşekkür etti.
Salondan ayrıldı.
Sınıfta kısa bir sessizlik oluştu.
Sonra Kerem gülümsedi.
Bugün farklıydı.
Bu cümle sade ama anlamlıydı.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif yavaşça konuştu.
Çünkü birlikte yaptık.
Bu cümle güçlüydü.
Arda bir süre düşündü.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Gerçek liderlik. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Ama öğretmen tamamladı.
Paylaşabilmektir.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir işi tek başına yapmak güç göstergesi değildir.
Başkalarına güvenmek. . .
gerçek güçtür.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Bir ekip. . .
birlikte güçlenirdi.
Arda defterini açtı.
Kalemimi aldı.

Bir süre düşündü.

Sonra küçük bir cümle yazdı.

Devretmek

O gün okulun bahçesi her zamankinden farklı görünüyordu.

Ağaçlar aynıydı.

Bina aynıydı.

Koridorlar aynıydı.

Ama bir şey değişmişti.

Zaman.

Arda bahçede tek başına yürüyordu.

Adımları yavaştı.

Ama ağır değildi.

Düşünceliydi.

Çünkü artık son sınıftaydı.

Bu okulda geçirdiği yıllar bitmek üzereydi.

Bir süre durdu.

Okul binasına baktı.

Sonra içinden bir düşünce geçti.

Burada başladık.

Bu cümle kısa ama derindi.

Kerem yanına geldi.

Sessizce yürümeye başladı.

Bir süre konuşmadılar.

Sonra Kerem yavaşça konuştu.

Garip bir duygu var.

Bu cümle sade ama içtendi.

Arda başını salladı.

Evet.

Zeynep de yanlarına katıldı.

Elinde bir dosya vardı.
Ama yüzünde hafif bir tebessüm vardı.
Elif de geldi.
Herkes bir araya gelmişti.
Ama bu bir toplantı değildi.
Bir eşikti.
Bir süre kimse konuşmadı.
Sonra Zeynep yavaşça konuştu.
Bizden sonra ne olacak?
Bu soru tanıdıktı.
Ama bu kez daha yakındı.
Daha gerçektir.
Elif başını hafifçe eğdi.
Bir süre düşündü.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Devam edecek.
Bu cümle netti.
Kerem başını salladı.
Evet.
Ama nasıl?
Bu soru önemliydi.
Tam o anda arkadan bir ses duyuldu.
Biz devam edeceğiz.
Bu cümle güçlüydü.
Herkes aynı anda arkasına döndü.
Yeni öğrencilerden biri oradaydı.
Yanında başka öğrenciler de vardı.
Hepsi kararlı görünüyordu.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama o an bir şey netleşmişti.
Bu iş artık sadece onların değildi.
Bir süre sonra Arda yavaşça konuştu.
Hazır mısınız?
Bu soru sade ama önemliydi.
Yeni öğrenciler başlarını salladı.
Hazırız.
Bu cevap kısa ama güçlüydü.
Çünkü içinde güven vardı.
Sorumluluk vardı.
Devam etme isteği vardı.

Arda bir süre sustu.
Sonra elindeki dosyayı kaldırdı.
Bu dosya sıradan değildi.
İçinde yılların notları vardı.
Deneyimler vardı.
Hatalar vardı.
Çözümler vardı.
Bir sistem vardı.
Arda dosyayı yeni öğrenciye uzattı.
Bir süre göz göze geldiler.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu artık sizin.
Bu cümle sade ama derindi.
Çünkü bu bir teslimdi.
Bir veda değil.
Bir güven ifadesi.
Yeni öğrenci dosyayı aldı.
İki eliyle tuttu.
Bir süre konuşmadı.
Ama gözlerinde bir şey vardı.
Kararlılık.
Bir süre sonra öğretmen yanlarına geldi.
Onları izledi.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bugün önemli bir şey oldu.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Kerem merakla baktı.
Ne oldu?
Öğretmen cevap verdi.
Bir görev devredildi.
Bu cümle güçlüydü.
Zeynep başını salladı.
Evet.
Elif yavaşça konuştu.
Bir sorumluluk paylaşıldı.
Arda derin bir nefes aldı.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bir yol devam etti.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Bir süre kimse konuşmadı.

Ama herkes anlamıştı.
Bir lider. . .
her şeyi kendi yapmaz.
Bir lider. . .
yerine geçecek birini hazırlar.
Tam o anda öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Yavaşça tek bir cümle yazdı.
Bu cümle uzun süre orada kaldı.
Kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Bir dönem kapanıyordu.
Ama bir hikâye bitmiyordu.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Bir süre düşündü.
Sonra küçük bir cümle yazdı.

Mirasın Anlamı

O gün sınıf sakindi.
Ama bu sıradan bir sessizlik değildi.
Tamamlanmış bir işin sessizliğiydi.
Bir yolculuğun ardından gelen duruştu.
Arda sınıfa son kez baktı.
Masalar aynıydı.
Tahta aynıydı.
Pencere aynıydı.
Ama insanlar değişmişti.
Bir zamanlar burada sadece öğrenciler vardı.
Şimdi sorumluluk taşıyan insanlar vardı.
Bir zamanlar burada sadece sorular vardı.
Şimdi cevaplar vardı.
Ama en önemlisi. . .
şimdi anlam vardı.
Kerem defterini kapattı.
Sonra yavaşça konuştu.
Biz aslında ne yaptık?
Bu soru sade ama derindi.
Zeynep bir süre düşündü.
Sonra sakin bir sesle konuştu.
Bir sistem kurduk.

Bu cevap doğruydu.
Ama eksikti.
Elif başını hafifçe salladı.
Bir alışkanlık oluşturduk.
Bu cevap da doğruydu.
Ama hâlâ eksikti.
Arda bir süre sustu.
Sonra yavaşça konuştu.
Bu cümle sınıfta sessizce yerleşti.
Çünkü bu kez cevap daha büyüktü.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşünüyordu.
Tam o anda öğretmen sınıfa girdi.
Her zamanki gibi sakin.
Her zamanki gibi dikkatli.
Bir süre onları izledi.
Sonra yavaşça konuştu.
Bugün size son bir şey göstermek istiyorum.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Herkes öğretmene baktı.
Öğretmen elindeki dosyayı açtı.
Tahtaya büyük bir liste yansıttı.
Uzun bir liste.
Tek tek yazılmış kavramlar.
İş birliği.
Sorumluluk.
Planlama.
Empati.
Kararlılık.
Sabır.
Cesaret.
Problem çözme.
Zaman yönetimi.
Uyum sağlama.
Yenilikçilik.
Öz güven.
Ve liste devam ediyordu.
Bir süre kimse konuşmadı.
Çünkü liste büyüktü.
Uzundu.

Ama tanıdıktı.
Kerem yavaşça konuştu.
Bunlar. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Zeynep tamamladı.
Potansiyeller.
Elif başını salladı.
Evet.
Arda dikkatle baktı.
Sonra yavaşça konuştu.
Ama bunlar sadece kelime değil.
Bu cümle önemliydi.
Öğretmen başını hafifçe salladı.
Evet.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bunlar bir hayat haritası.
Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.
Çünkü bu kez liste bir anlam kazanmıştı.
Bir süre sonra öğretmen tahtaya yaklaştı.
Kalemi aldı.
Ve yavaşça konuştu.
Bu kavramlar. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra devam etti.
Bir meslek seçmek için değil.
Bu cümle yeni bir kapı açıyordu.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Bir insan olmak için vardır.
Bu cümle güçlüydü.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes anlamıştı.
Bir meslek değişebilirdi.
Bir unvan değişebilirdi.
Ama bu kavramlar. . .
bir insanın temeliydi.
Kerem derin bir nefes aldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Yani bu liste. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Elif tamamladı.

Bir gelişim rehberi.
Zeynep devam etti.
Bir yaşam rehberi.
Arda cümleyi tamamladı.
Bir karakter rehberi.
Bu üç cümle sınıfta güçlü bir şekilde yerleşti.
Bir süre sonra öğretmen yavaşça konuştu.
Şimdi size son bir soru soracağım.
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Herkes öğretmene baktı.
Öğretmen sakın bir sesle konuştu.
Bu kavramlardan hangisini geliştireceksiniz?
Bu soru sade görünüyordu.
Ama derindi.
Çünkü bu bir sınav sorusu değildi.
Bir hayat sorusuydu.
Bir süre kimse konuşmadı.
Ama herkes düşündü.
Arda defterini açtı.
Kalemını aldı.
Uzun listeye baktı.
Sonra küçük bir kelimenin altını çizdi.

Sorumluluk (devam)

Bir süre o kelimeye baktı.

Sonra yavaşça konuştu.

Ben buradan devam edeceğim.

Bu cümle sade ama güçlüydü.

Çünkü bir yön seçilmişti.

Bir yol belirlenmişti.

Bir hayat başlamıştı.

Tam o anda öğretmen tahtaya son bir cümle yazdı.

Bu cümle sınıfta uzun süre kaldı.

Kimse konuşmadı.

Ama herkes anlamıştı.

Bu hikâye bitmemişti.

Sadece yön değiştirmişti.

Arda defterini kapattı.

Sonra küçük bir cümle yazdı.

Yeni Başlangıç
Salon kalabalık değildi.
Ama boş da değildi.
Bir geçiş anıydı.
Ne tamamen bitişti
ne tamamen başlangıç.
Arda okulun kapısının önünde duruyordu.
Elinde bir zarf vardı.
Bu zarf sıradan bir zarf değildi.
İçinde bir belge vardı.
Ama asıl içinde bir yol vardı.
Bir süre kapıya baktı.
Sonra arkasına döndü.
Okul binasına son kez baktı.
Bu bakış bir vedaya benzemiyordu.
Bir teşekkür gibiydi.
Bir süre sessiz kaldı.
Sonra içinden bir düşünce geçti.
Burada öğrendiklerim. . .
Bu cümle yarım kaldı.
Ama anlamı açıktı.
Bir meslek öğrenmemişti.
Bir yol öğrenmişti.
Tam o anda yanında öğretmen belirdi.
Her zamanki gibi sakin.
Her zamanki gibi dikkatli.
Bir süre birlikte kapıya baktılar.
Sonra öğretmen yavaşça konuştu.
Hazır mısın?
Bu soru sade ama güçlüydü.
Arda kısa bir süre düşündü.
Sonra başını hafifçe salladı.
Hazırım.
Bu cevap netti.
Ama içinde bir duygu vardı.
Sorumluluk.
Öğretmen zarfı işaret etti.
Onu aç.
Bu cümle davetkârdı.
Arda zarfı açtı.

İçinden bir kâğıt çıktı.
Üzerinde uzun bir liste vardı.
Tanıdık kelimeler.
İş birliği.
Sorumluluk.
Planlama.
Empati.
Kararlılık.
Sabır.
Cesaret.
Araştırma.
Uyum.
Girişimcilik.
Zaman yönetimi.
Ve daha fazlası.
Uzun bir liste.
Ama bu kez bir liste gibi görünmüyordu.
Bir pusula gibiydi.
Arda listeye baktı.
Sonra öğretmene döndü.
Bu ne?
Bu soru sade ama önemliydi.
Öğretmen sakın bir sesle konuştu.
Bu senin yol haritan.
Bu cümle netti.
Bir süre sessizlik oldu.
Sonra öğretmen devam etti.
Meslekler değişir.
Bu cümle gerçektir.
Teknolojiler değişir.
Bu da gerçektir.
Dünya değişir.
Bu da kaçınılmazdır.
Sonra öğretmen yavaşça konuştu.
Ama bu değerler. . .
Bu cümle dikkat çekiciydi.
Sonra sakın bir sesle devam etti.
Seni ayakta tutar.
Bu cümle güçlüydü.
Bir süre kimse konuşmadı.

Ama her şey netleşmişti.
Bir meslek seçmek. . .
bir hedefti.
Ama bir insan olmak. . .
bir yolculuktu.
Tam o anda okulun kapısı açıldı.
Dışarıda yeni öğrenciler vardı.
İçeri giriyorlardı.
Gözlerinde merak vardı.
Ellerinde defterler vardı.
Kalplerinde sorular vardı.
Arda onları izledi.
Bir süre sessiz kaldı.
Sonra yavaşça konuştu.
Onlar da başlayacak.
Bu cümle sade ama anlamlıydı.
Öğretmen başını salladı.
Evet.
Sonra sakın bir sesle konuştu.
Her nesil yeniden başlar.
Bu cümle evrenseldi.
Bir süre sonra öğretmen son cümlesini söyledi.
Hazır mısınız?
Bu soru bu kez farklıydı.
Çünkü artık cevap bir öğrenciye değil. . .
okuyucuya soruluyordu.
Bir süre sessizlik oldu.
Sonra sanki kitap konuşuyormuş gibi bir cümle duyuldu.
Çünkü gerçek hikâye. . .
şimdi başlıyor.
Seninle.
Senin kararlarınla...

Sondan bir önceki söz; Düşmek, bu Yolun Bir Parçasıdır

Dünya senden her an kusursuz olmanı, girdiğin her yarışta en önde koşmanı isteyebilir. Ama bilmen gereken bir şey var: **Kusursuz olmak zorunda değilsin.**

Mesele her zaman birinci olmak değil, o çizgide durma cesaretini her sabah yeniden bulabilmektir. Denemekten korkma; çünkü hayat, sadece kıyıda güvenli bekleyenleri değil, fırtınaya rağmen yola çıkan cesur yürekleri büyütür.

Düşmekten utanma. Toprağa her değdiğinde, aslında nasıl daha sağlam basacağını öğrenirsin. Unutma; hiç düşmeyenler değil, her kalkışında biraz daha çelikleşenler gerçek güce ulaşır.

Yolun sonunu henüz görmüyor olabilirsin, ama yürümekten vazgeçme. Çünkü yol, sadece oturanlara değil, yüküyle beraber adım atanlara kendini açar.

Hata yapabilirsin, yanılabilirsin, bazen öyle bir an gelir ki nefes nefese kalıp durmak istersin. Yorulmak en doğal hakkın. Ama seni sen yapacak olan şey; o durduğun noktada pes etmek değil, tozunu silkeleyip yeniden başlamaktır. Çünkü gerçek ilerleme, hiç sarsılmamak değil; her sarsıldığında eskisinden daha kararlı bir şekilde ayağa kalkabilmektir.

CANLARIM...

Kendi Hikâyesi Yazmaya Hazır mısın?

"Dünyaya bir imza bırakacak olsan, bu imza senin hangi özelliğini taşırdı?"

1. Bölüm – Ruhunun Aynası

Senin "süper gücün" nedir? İnsanlar sendeki hangi ışığı fark edip sana güveniyor? Bu özelliklerin bir ofis masasında mı, yoksa bir şantiye alanında mı daha parlak durur?

👣 Kariyer İpucu: Kişiliğin, seçeceğin mesleğin temelidir.

"İçindeki motoru ne çalıştırır? Sadece rüzgâr mı bekliyorsun, yoksa fırtınaya mı aşıksın?"

2. Bölüm – Harekete Geçiren Gizli Güç

Seni sabah yataktan fırlatan o "gerçek" heyecan nedir? Başarı senin için bir kupa mıdır, yoksa o kupaya giden yoldaki ter damlası mı? Vazgeçmediğin o anı hatırla; seni tutan neydi?

"Ellerinde bir tohum var. Bu tohum hangi toprakta dev bir çınara dönüşür?"

3. Bölüm – Saklı Hazinen: Potansiyel

Neyi yaparken "ben bunun için doğmuşum" diyorsun? Başkalarının saatlerce uğraştığı hangi işi sen dakikalar içinde çözüyorsun? Bu kolaylığın arkasındaki mesleği görebiliyor musun?

"Fırtına çıksa ve her şeyini kaybetesen, kalbinde hangi değeri korumaya devam edersin?"

4. Bölüm – Sarsılmaz Köklerin

Adalet mi, özgürlük mü, yoksa birine yardım etmenin huzuru mu? Seni sen yapan o "kırmızıçizgiyi" hangi meslek en iyi temsil eder? Gurur duyacağın o insan kim?

"On yıl sonraki sabahına uyanıyorsun. Pencereden dışarı baktığında ne görüyorsun?"

5. Bölüm – Hayalindeki Yaşam Sahnesi

Sadece bir "iş" mi seçiyorsun, yoksa bir "hayat" mı? Günlük temponda sessizlik mi var, yoksa kalabalıkların coşkusu mu? Seçtiğin yol sana sadece maaş mı verecek, yoksa bir amaç mı?

"Her gülün dikenini vardır. Sen hangi dikenlerin acısına rağmen o gülü koklamak istersin?"

6. Bölüm – Gerçeğin Soğuk Yüzü

Hayal ettiğin mesleğin en karanlık, en yorucu gecesine hazır mısın? Uykusuz kalmaya, reddedilmeye veya fiziksel yorgunluğa değer mi? Bu yükü omuzlamaya cesaretin var mı?

"Köprüyü geçmeden önce taşlarını döşemen gerekir. Bugün ilk taşı nereye koyuyorsun?"

7. Bölüm – İnşa Süreci

Bu hayale ulaşmak için hangi alışkanlığından vazgeçmen gerekiyor? Hangi eğitimi alman, hangi disiplini kuşanman şart? Bugün atacağın o küçük adım nedir?

"Gökyüzünde tek bir yıldız yok. Başka hangi yıldızlar senin yolunu aydınlatabilir?"

8. Bölüm – Seçeneklerin Zenginliği

B planın nedir? Seni mutlu edebilecek diğer yolları hiç düşündün mü? Esnek olmak mı daha güvenli, yoksa tek bir hedefe kilitlenmek mi? Alternatiflerin seni zayıflatmaz, güçlendirir.

"Bu geminin kaptanı sensin. Rotayı sen mi çizdin, yoksa akıntıya mı kapıldın?"

9. Bölüm – Kaptan Köşkü: Sorumluluk

Bu karar gerçekten senin mi? Yarın işler ters giderse, "Bu benim seçimimdi" diyerek yeniden başlayacak kadar yürekli misin? Kendi hayatının kahramanı olmaya hazır mısın?

"Yolun sonuna geldiğinde, arkada bıraktığın 'sen' ile tanışmak ister miydin?"

10. Bölüm – Büyük Dönüşüm

Bu meslek seni nasıl bir insana dönüştürecek? Çevrene ne katacaksın? Yıllar sonra geriye baktığında, "İyi ki o gün o kararı vermişim" diyecek misin?

Bu bir sınav değil, senin keşif yolculuğun. Kalem ucundaki her kelime yarınını inşa ediyor.

Faydalı Kaynaklar

Meslek seçimi ve gelecek planlama sürecinde doğru bilgiye ulaşmak ve kendini daha iyi tanımak için aşağıdaki araçlardan bedelsiz olarak faydalanabilirsin.

ÖSYM Rehberi

<https://characterix.global/OSYMGuide/TR>

Tercih döneminde bölümler, meslekler ve gerekli yetkinlikler hakkında yol gösterici bilgiler sunar. Tercih yaparken sadece puana değil, ilgi ve özelliklerine göre düşünmene yardımcı olur.

Tercih Robotu

<https://characterix.global/PreferenceRobot/TR>

Kendi özelliklerine göre sana uygun olabilecek bölüm ve meslek seçeneklerini görmeni sağlayan bir destek aracıdır. Tüm öğrenciler bedelsiz olarak kullanabilir.

Kaynakça ve Bilgilendirme

Bu kitapta yer alan içerikler, öğrencilerin kendilerini tanımalarına ve bilinçli karar vermelerine destek olmak amacıyla hazırlanmıştır.

Kitabın tasarımında ve yetkinlik temelli yaklaşımında CharacterIX Kişilik Envanteri temel alınmıştır.

www.characterix.global

CharacterIX; öğrencilerin, ailelerin ve eğitimcilerin meslek seçimi, gelişim ve yönlendirme süreçlerinde kullanabilecekleri bilimsel temelli bir değerlendirme ve rehberlik sistemidir.

CharacterIX danışmanı olmayan kişilerin danışmanlık amacıyla kullanımı için uygun değildir.

Profesyonel destek almak veya yetkili danışmanlara ulaşmak için aşağıdaki bağlantıyı kullanabilirsiniz:

<https://characterix.global/FindConsultant/TR>

Bilgilendirme ve Kullanım Notu

Bu kitap eğitim ve farkındalık amacıyla hazırlanmıştır, satılmaz. İzin alınmadan kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve ticari amaçla kullanılamaz. Bu içerik, rehberlik ve danışmanlık süreçlerinde kullanılmak üzere hazırlanmıştır.